

SÁGA PROKLETÝCH

Morová rána

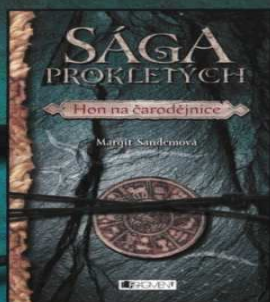
Margit Sandemová

SÁGA PROKLETÝCH

Světově proslulá Sága Prokletých!

Příběh plný tajemství, napětí a lásky. Silje je mladá dívka, která při morové epidemii přijde o všechny své blízké i domov. Je ponechána svému osudu. Když už se všechno zdá být beznadějně, život jí zcela změní náhodné setkání s tajemným cizincem... V té době ještě netuší, že se zanedlouho ocitne v blízkosti strašidelných hor a pozná pravdu o záhadných obyvatelích a jejich prokletí. Nechte se pohltit silným příběhem, který oběhl celý svět.

FRAGMENT
čtení ■ radost ■ poučení
www.fragment.cz

ISBN 978-80-253-0746-5
9 788025 307465

SÁGA PROKLETÝCH

Napsala Margit Sandemová

 FRAGMENT

Sága Prokletých – Morová rána

**The Legend of the Icepeople 1
Spellbound**

KAPITOLA 1

Jednou večer na konci podzimu roku 1581, kdy se mrazivá mlha mísila s krvavě rudým odrazem ohně na nebi nad Trondheimem, šly právě po ulicích města dvě mladé ženy, které o sobě neměly tušení.

Sotva šestnáctiletá Silje byla dívka s velikýma očima prozrazujícíma lhostejnost k okolnímu světu a prázdnotu způsobenou osamělostí a hladem, které cítila uvnitř. Choulila se před zimou, takže ruce měla zastrčené hluboko pod šaty vyrobenými většinou ze starých pytlů sešitých dohromady. Kolem žalostně obnošených bot si ovázala kožené pásky a překrásné oříškově hnědé vlasy si zakryla stejným vlněným šálem, do kterého se zabalila vždy, když našla bezpečné místo k přespání.

Obešla mrtvolu ležící v úzké uličce. Zas další oběť moru, napadlo ji. Tahle nákaza – už si ani nepamatovala kolikátá v tomhle století – jí sotva před dvěma nebo třemi týdny vzala celou rodinu, takže zůstala sama a musela si hledat obživu.

Její otec byl kovářem na velikém statku, který se nacházel jižně od Trondheimu, ale když on, její matka, bratr i sestra zemřeli, majitelé vyhnali Silje z malé chaloupky, kde žili. K čemu by jim byla mladá holka v kovárně?

Po pravdě řečeno, Silje se ulevilo, když ze statku odešla. Zanechala tam tajemství, skryté hluboko v jejím srdci, o které se nikdy s nikým nepodělila. Na jihozápad se rozprostíraly tajemné děsivé hory, kterým říkala Země stínů nebo taky Noční království. Celé dětství jí tahle ponurá masa kamene naháněla strach a zároveň ji fascinovala. Byly tak daleko, že byly stěží vidět, ale když zapadající slunce ozářilo jejich členité vrcholky, dodávalo jim to zvláštní, nadpozemsky krásnou čistotu, která probouzela dívčinu živou představivost.

Dívala se na ty hory celou věčnost, bojácně i okouzleně. A pak „je“ konečně uviděla – neznámé bytosti, které tam žily. Zvedaly se z údolí mezi vrcholky pomalu klouzavě plachtily vzduchem, jako by po něčem pátraly, blíž a blíž k jejímu domu, dokud si ji jejich zlé oči nenašly. Kdykoli se to stalo, Silje utekla a někam se schovala.

Kromě toho měly jméno. Lidé na statku o dalekých horách mluvili vždycky tlumeným hlasem a byla to pravděpodobně jejich slova, která ji zpočátku vyděsila a vyburcovala její představivost.

„Nikdy nesmíš chodit tam nahoru,“ říkali. „Není tam nic než čáry, kouzla a zlo. Prokletí nejsou lidské bytosti!“

Jsou to plody chladu a temnoty a běda tomu, kdo se příliš přiblíží k jejich doupěti!“

Prokletí? Ano, tak se jim říkalo, ale Silje byla jediná, kdo je viděl vznášet se vzduchem.

Nikdy nevěděla, jak tyhle bytosti nazývat. Trollové? Ne! To nebyli trollové. Ani přízraky. Nedalo se jim říkat ani d'áblové. Byl to nějaký druh nadpřirozené bytosti, nebo snad duchové ze záhrobí? Kdysi slyšela jejich domácího, jak nazval jednoho koně „démonem“. To pro ni sice bylo nové slovo, ale cítila, že je to vhodné označení pro „ně“. Její představy o Zemi stínů byly tak mocné, že se jí během neklidného spánku často o temných vrcholcích zdálo. Proto bylo naprosto přirozené, že od těchto hor, které ji neustále pronásledovaly v myšlenkách, si to při odchodu ze statku namířila přesně opačným směrem. Instinktivně ji to táhlo do Trondheimu, mezi lidi – v naději, že by jí tu někdo mohl pomoci, když zůstala sama a v nouzi.

Brzy si ale uvědomila, že nikdo z lidí žijících ve městě cizince u sebe doma nepřivítá, zvláště teď, když se mor táhne za těmi, kdo přicestovali z venkova. Kde by se choroba mohla snáze šířit než v těchto přeplněných domech, natěsnaných ve špinavých, úzkých ulicích?

Trvalo jí celý den, než našla způsob, jak se dostat přes městské brány. Nakonec se jí to povedlo. Všimla si několika rodin, které se vracely z práce domů do města, přidala se k nim a šla na vzdálenější straně jednoho z jejich vozů, takže

proklouzla nepozorovaně kolem stráží. Přesto ale uvnitř nenašla pomoc. Nic než pár tvrdých kůrek chleba, které jí tu a tam hodili z okna a které sotva stačily na to, aby nezemřela hladu.

Z tržiště u katedrály byl slyšet hluk opilců, kteří se rvali. Jednou udělala tu hloupost, že tam šla, s vidinou společnosti dalších lidí, jako je ona. Velmi brzy jí však došlo, že tohle není místo pro hezkou mladou dívku. Pohled na tu chátru jí otrásl, a ačkoli se snažila to pustit z hlavy, nedokázala na tenhle zážitek zapomenout.

Po několika dnech chůze ji nepřestávaly bolet nohy. Ta dlouhá, dlouhatánská cesta do Trondheimu z ní vysála všechny síly – a když tam nenašla žádnou útěchu, začal se jí zmocňovat svíravý pocit beznaděje.

Ze zádveří, ke kterému mířila v naději, že by se tam mohla aspoň pár hodin prospat, uslyšela pištět krysy. Otočila se a pokračovala v cestě bez cíle.

Aniž by si to uvědomovala, táhlo ji to k záři ohňů na druhé straně kopce za městem. Oheň znamenal teplo. Ale také znamenal, že se tam pálí mrtvá těla; už tři dny a tři noci plála obrovská pohřební hranice. Hned vedle ní stálo popraviště.

Silje se honem pomodlila.

„Pane Ježíši, opatruj mě před zlem těchto zbloudilých duší! Dej mi odvahu a sílu, abych si tam s Tvým slitováním mohla chvíli v bezpečí odpočinout! Zoufale potřebuji teplo,

abych nezemřela.“ S hrůzou, která naplňovala její nevinné srdce, a s pohledem upřeným na stoupající oblak kouře, Silje klopýtala dál k západní bráně města.

Mezitím se do ulic vydala mladá šlechtična Charlotte Meiden kvůli mnohem důvěrnější záležitosti. S hrůzou šla, a přitom se jí hedvábné boty bořily do nepopsatelné špíny pod nohama. Led zatarasil strouhu, která tekla prostředkem ulice, takže odporný nepořádek zůstával ležet na místě. V náručí nesla pevně zavázaný ranec. Tajně vyklouzla z obrovského, nádherně zařízeného domu svého otce a teď mířila k městským branám a potichu si při tom pobrukovala pomalou taneční melodii *pavane* (Pozn. překl.: *párový tanec oblíbený v 16. stol.*), aby nemyslela na to, co je zabalené v tom ranci.

Postupovala velmi pomalu. Rty měla bledé, na čele a horním rtu se jí leskly krůpěje potu a vlasy měla přilepené ke spánkům.

Skutečnost, že dokázala utajit svůj stav celé ty hrozné měsíce plné strachu, jí stále byla záhadou. I když byla vlastně vždycky malá a štíhlá, a proto to na ní nebylo příliš vidět. A také jí pomohlo, že se zrovna nosí šaty s korzety, volnými krinolínami a svrchní tunikou přehozenou přes ramena, které vše zakryly.

Mimoto se oblékala sama a vždycky si stáhla korzet velmi pevně. Nikdo, a obzvláště její komorná, neměl nejmenší podezření.

Tolik nenáviděla život, který uvnitř ní rostl! Byl to důsledek náhodné pletky s neuvěřitelně pohledným Dánem ze dvora krále Frederika. Teprve později zjistila, že je ženatý. Jeden večer slepé vášně – a za trest tohle trápení! On samozřejmě zvesela pokračoval o dům dál v cestě za dalšími úlovky!

Zkusila všechno, aby se téhle nepříjemnosti zbavila. Silné lektvary, skoky ze zábradlí a horké koupele. Dokonce jednou v létě navštívila hřbitov a prováděla tam obřady tak tajné a odporné, že vzpomínky na ně raději vymazala. Bylo to k ničemu. Ta zlomyslná bytost v jejím těle se držela při životě s úporností d'ábla.

Bože! Jak moc se tyhle poslední měsíce bála! A stále se bojí. Ale najednou už necítila tu samou palčivou nenávist vůči nechtěnému tvorečku. Místo toho si uvědomovala, jak se jí v srdci probudilo něco jiného. Nával horka, velký smutek a touha... Ne! Nesmí myslet na takové věci! Prostě jdi, rychle jdi a vyhni se těm pár lidem, kteří jsou v takovouhle noc venku.

Je taková zima. Chudáček...

Ne, ne!

Zahlédla mladou dívku, ještě skoro dítě, jak jde postranní uličkou, a rychle se přitiskla ke dveřím nějakého domu. Dívka prošla, aniž by si jí všimla.

Vypadá tak opuštěně, pomyslela si Charlotte, až se jí srdce sevřelo upřímným soucitem, který si nemohla dovolit. Nemůže si dovolit cítit soucit. Nesmí být slabá!

Musí si pospíšet! Musí být zpátky ve městě, než v devět hodin strážný zavře brány. Strážného se nebála, a pokud by se chtěl na něco vyptávat, vysvětlila by mu to. Plášť, který si přehodila přes ramena, patřil jedné ze služebných. Nikdo by v tomhle oblečení nepoznal uhlazenou paní Charlotte.

Konečně dorazila k branám a zastavil ji strážný, přesně jak čekala. Krátce mu ukázala ranec.

„Další mrtvý... Jdu ven, abych...“ zamumlala.

Muž mávl rukou, že může projít, aniž by se na ni znovu podíval.

Už před sebou viděla les, siluety členitých špiček borovic proti záři ohně. Na večerní zmrzlou krajinu dopadalo jasné měsíční světlo, takže bylo snadné najít cestu. Kéž by nebyla tak vyčerpaná! Měla bolesti, bála se čím dál víc a čas od času ucítila, jak se něco horkého, lepkavého vsáklo do ručníku, kterým se pokusila zastavit krvácení.

Dítě se narodilo v seníku nad stájem. Pevně se zakousla do kusu dřeva, aby nekřičela bolestí. Potom, protože byla nesmírně unavená, velmi dlouho ležela, než – bez toho, aby se na něj podívala – dítě zabalila a roztřeseně se postavila na

nohy. Ani se nedotkla pupeční šňůry. Vlastně by se mohlo zdát, že s tímhle dítětem nemá nic společného. Slabý, žalostný pláč přidusila příkrývkou. Stále ještě žilo; cítila, jak se tu a tam pohne. Díky bohu, že se nerozplakalo, když procházela branami!

Byla si jistá, že odklidila všechny stopy události v seníku. Kdyby se tak dokázala zbavit tohoto ostudného břemene a nepozorovaně se vrátit domů. Pak bude volná, konečně volná!

Zašla dost hluboko do lesa. A tam, pomyslela si, pod tou vysokou borovicí, daleko od cesty... Ruce se jí třáslly, když pokládala ranec na holou zmrzlou zem. Sevřela se jí hrud' a vytryskly slzy, když zachumlala vlněnou příkrývku a šál kolem malé jiskřičky života a položila malý hrnek mléka, který s sebou vzala, vedle tvářičky dítěte. Hluboko uvnitř samozřejmě věděla, že by to mléko nikdy nedokázalo vypít, ale nechtěla si to připustit.

Na okamžik znehybněla, zatímco se jí zmocnil nenadálý, zdrcující pocit ztráty a zoufalství, dokud se konečně neodpotácela a kroky zmrzlých nohou ji nedovedly zpátky k městu.

Silje šla dál, vděčná za svit měsíce, který vrhal bledé světlo na ulice a uličky, takže pro ni bylo snazší vyhnout se arkýřovým oknům a dalším prvkům budov, které mījela.

Krok za krokem, vytrvale a bezmyšlenkovitě, pokračovala. Kdyby si dovolila myslet, cítila by chlad, hlad, naprosté vyčerpání a jistotu, že nemá kam jít a nemá budoucnost.

Poblíž někdo zavzlykal.

Zastavila se. Stála u vstupu do úzké uličky cestou k západní bráně města.

V uličce byla velká tma; měsíční světlo se nedostalo dál než pár metrů. Pláč vycházel zezadu ze dvora, kde byly pootevřené dveře.

Byl to hlas dítěte; jeho srdcervoucí nářek jí drásal srdce. Silje zaváhala, ale nakonec se odhodlala a vstoupila dovnitř.

Ve dvoře už taková tma nebyla. Měsíční světlo ozářilo malý otevřený prostor, obklopený nízkými domy.

Vedle mrtvé ženy klečelo malé, asi dvouleté, děvčátko. Dítě třáslu svou matkou a tahalo ji za šaty, jako by se ji snažilo vzbudit.

Ačkoli Silje sama byla ještě skoro dítě, úděl sirotka dojal její mladé srdce, ale pohled na tělo ženy ji držel zpátky. Zmučený výraz a pěna kolem úst byly jasné známky, že i tady zabíjel mor.

Trøndelag, jak se tahle část země nazývala, zaplavila nákaza, kterou ve skutečnosti tvořily dvě různé nemoci. Mor byl běžný název pro všechny nemoci, a tenhle přišel z Dánska. Někdy ho lidé nazývali „Španělský sípot“ a byl to

katar, který způsoboval horečku, bolesti hlavy a bolesti na hrudi. Ve stejné době přišel jiný druh moru ze Švédska, který se zase vyznačoval vředy a otevřenými boláky, bolestmi v bocích a hlavy, které nakonec vedly k šílenství. Silje znala příznaky; viděla je až příliš často.

Dítě si jí zatím nevšimlo.

Silje byla tak unavená, že nedokázala rychle přemýšlet, ale věděla, že jako jediná z celé rodiny přežila. Potulovala se po městě mezi jeho mrtvými a umírajícími obyvateli už dlouho, aniž by sama onemocněla. Silje se nebála o sebe. Ale co ta holčička?

Měla mizivou šanci uniknout nemoci, a pokud by tu zůstala sama se svou mrtvou matkou, neměla by naději žádnou.

Silje šla a klekla si vedle dítěte, které k ní obrátilo uplakanou tvář. Byla to krásná, dobře rostlá holčička s tmavými kudrnatými vlasy, tmavýma očima a malýma, silnýma ručkama.

„Tvoje matka zemřela,“ řekla Silje tlumeným hlasem. „Už s tebou nemůže mluvit. Budeš muset jít se mnou.“

Dívčiny rty se třásly, ale samým překvapením přestala plakat.

Silje vstala a postupně zkoušela otevřít dveře, které vedly do dvora. Všechny byly zamčené. Mrtvá žena tu pravděpodobně nebydlela; prostě jen považovala tuhle temnou uličku za vhodné místo, kde zemřít. Silje ze

zkušenosti věděla, že je zbytečné klepat na dveře; lidé by jí stejně neotevřeli.

Několika rychlými pohyby odtrhla pruh látky z lemu své potrhané sukně a smotala z něj hadrovou panenku. Vložila ji mrtvé ženě do ruky, aby se nevracela ze záhrobí hledat svou dceru. Pak pronesla tichou modlitbu za duši ubohé ženy.

„Pojď,“ pobídla děvčátko. „Musíme jít.“

Dítě ale nechtělo odejít. Tisklo se k pláštěnce svojí matky; byla pěkná a nevypadala moc obnošeně. Holčička byla také hezky oblečená. Nic přemrštěně drahého, ale jednoduché a kvalitní šaty. Dívčina matka kdysi musela být opravdu krásná, ale teď už jen upírala černé nevidoucí oči na měsíc.

Silje by nikdy nenapadlo vzít si pláštěnku od téhle mrtvé ženy, aby se sama ochránila před umrznutím. Pomyšlení na to, že by okradla mrtvolu, zvláště pokud šlo o oběť moru, ji odpuzovalo.

„Pojď,“ zkusila to znovu a cítila se bezradně, když viděla, jak unavené dítě tiše vzlyká. Něžně dítěti roztáhla ručky a vzala ho do náručí. „Musíme zkusit sehnat nějaké jídlo.“ Samozřejmě neměla ani ponětí, kde nějaké najít, ale slovo „jídlo“ na holčičku zapůsobilo, takže se poddala, a když si naposledy plačtivě, roztřeseně povzdechla, dovolila Silje, aby ji odnesla ze dvora. Naposledy se ztrápeně ohlédla za svou matkou, pohledem plným zármutku a žalu. Silje ten pohled nikdy nezapomene.

Dítě tiše plakalo, zatímco ho Silje nesla ulicemi nedaleko od městských bran. Zjevně plakalo už tak dlouho, že teď bylo příliš vyčerpané, než aby se bránilo.

A tak Silje měla o starost víc. Najednou byla zodpovědná za další lidskou bytost. Za dítě, které pravděpodobně během pár dní zemře na mor, ale než se to stane, Silje se musí postarat o to, aby nemělo hlad.

Už se blížily k bráně města a mezi domy občas zahlédla záři pohřebních hranic. Poslední dobou mrzlo a bylo by příliš těžké vykopat hroby do zmrzlé země, takže mrtví byli uloženi v plamenech. Byl tam obrovský masový hrob, který... Ale ne! Nemůže si teď dovolit přemýšlet o takových bolestných věcech.

Uviděla ženu, opírající se o zeď domu. Zdálo se, že každou chvíli omdlí. Silje k ní nerozhodně přikročila.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptala se nesměle.

Žena se otočila a pohlédla na ni znavenýma očima. Vypadala na mladou dámu z urozeného rodu, ale její rysy byly smrtelně bledé a po tváři jí stékaly krůpěje potu. Když konečně pohlédla na Silje, donutila se napřímit a odešla.

„Nikdo mi nemůže pomoci,“ zamumlala, než zmizela v boční uličce. Silje sledovala, jak odchází, ale nešla za ní.

„Zase mor,“ řekla si. „S tím nic nenadělám.“

Nakonec dorazily k branám. Ačkoli ještě nějakou dobu zůstanou otevřené, Silje věděla, že už se do města nechce vrátit. Nedala se tam najít žádná pomoc ani pro ni, ani pro to dítě, tím si byla jistá. Bude muset zkusit najít přístřeší v nějaké stodole na venkově – nebo prostě kdekoli.

„Co když narazím na divoké zvíře?“ uvažovala. Tedy ne že by divoká zvířata byla o něco horší než ti surovci, co se potloukají kolem tržiště ve městě. Ti opilí a zpustlí ničemové, kteří na ni dotírali, kdykoli se přiblížila k jejich „teritoriu“. Zdálo se, že jim je mor úplně lhostejný. Možná věděli, že jim brzy už stejně nebude pomoci, a tak se snažili užívat všechny radosti života, než ho opustí. Strážný se zeptal, kam jde tak pozdě večer, ale odchozí ho zajímali méně než ti, kdo šli dovnitř. Řekla mu, že je vyhnali, protože nesou známky nákazy. Okamžitě pochopil a mávnutím ruky je poslal ven. Bylo mu jedno, že by mohly nakazit další lidi. Kdepak! Hlavně když odešly z jeho města.

Hřejivá záře ohně ji hnala dál. Silje zrychlila. Co bude dělat, když ohně zhasnou dřív, než k nim dojde? Nejdříve musí najít cestu borovým lesem, který leží mezi městem a popravištěm. Jednou, když poprvé přišla do Trondheimu, zabloudila a narazila na tohle otřesné místo; otočila se a co nejrychleji odešla, pryč od toho odporného zápachu, vylekaná hrůzami, které tam viděla.

Teď ji zoufalá potřeba tepla donutila se vrátit. Jen tak natáhnout promrzlé ruce k plamenům, otočit se zády k ohni,

cítit přes šaty teplo ohřívající její tělo, které už mnoho dní a nocí znalo jen zimu. Splnil by se jí sen. Ten les... Zastavila se na jeho okraji, jen kousek od prvních stromů.

Celý život se bála jít do lesa, stejně jako mnoho lidí, kteří žili na venkově uprostřed polí a luk. Ve svých stínech skrýval příliš mnoho tajemství.

Holčička začínala být pro její vyhublé paže příliš těžká, a tak ji postavila na zem.

„Můžeš jít sama?“ zeptala se. „Za chvilinku tě zase vezmu.“

Dítě neodpovědělo, ale s tichým vzlykotem udělalo, co se po něm chtělo.

Stíny mezi kmeny stromů byly velmi temné. Siljiny oči přivykly noci, ale stále ještě pořádně neviděla, co leží uvnitř. Měla pocit, že mezi stromy vidí schované nenápadně se kradoucí bytosti s planoucíma očima. Snažila se znovu myslet racionálně.

„Tma nikdy není úplně černá,“ přesvědčovala sama sebe. „Má spoustu odstínů, tmavších a světlejších, které se mísí do šedi.“

Holčička byla také vystrašená. Strachy zapomněla plakat a s tlumeným zaúpěním se co nejpevněji přitiskla k Silje. Silje vyschlo v ústech. Zkusila polknout, ale strach nezmizel. Musely jít dál krok za krokem. Upírala oči na záři ohňů na vzdálenějším konci lesa. Pomáhalo to, ale

neodvážila se otočit, protože cítila, že beztvaré bytosti z neznáma jsou jí v patách...!

Když byly asi v polovině cesty mezi stromy, cítila, jak jí srdce buší jako o závod a jak jí bledne tvář. Nemohla popadnout dech.

Pak – podruhé za ten večer – uslyšela dětský pláč. Slyšet tenhle zvuk znovu a uprostřed lesa už na ni bylo příliš!

Srdce jí zběsile tlouklo.

Pláč nemluvněte v lese. Znovu se ozvaly žalostné dětské vzlyky.

Mohlo to znamenat jedinou věc... musí to být *myling*. (Pozn. překl.: *Podle skandinávského folkloru je myling přízrak duše nepokřtěného nebo zavražděného dítěte, odloženého na opuštěném místě. V noci pronásledují osamělé pocestné, skočí jim na záda a dožadují se, aby je donesli na hřbitov. Jediný problém je, že takový myling je veliký a čím blíže je k hřbitovu, tím je těžší, až nakonec ubohého pocestného zatlačí do země. Když ho ale pocestný odmítne na hřbitov odnést, myling ho v zlosti zabije.*)

Silje to pomyšlení vyděsilo. Byly to duše nechtěných dětí, narozených mimo manželství a ponechaných zemřít bez křtu. Slyšela o nich tolik příběhů a vždycky se děsila, že by nějaké měla potkat. Věděla, že je ve smrtelném nebezpečí – pronásledovaly každého, kdo prošel kolem jejich tajného místa posledního odpočinku.

Všechny ty pověsti o osudu těch, kdo se příliš přiblížili takovému hrobečku! Vyprávěly o nemluvněti vysokém jako dům, které děsivě řvalo a jeho kroky otřásaly zemí. O tom, jak pronásledovalo ubohé kolemjdoucí a nakonec je chňaplo za záda a stáhlo pod zem. Také věděla, že tyhle bytosti mohou měnit podobu. Černý pes nebo mrtvolka dítěte s utrženou hlavou, krkavci nebo plazi. Všechny do jedné stejně zlé.

Silje celá zkoprněla. Ať se modlila sebevíc, nemohla pohnout nohama a dát se na útěk z tohoto hrozného místa.

Přesto holčička, která se k ní stále tiskla, reagovala úplně jinak.

Zamumlala něco, čemu Silje nerozuměla. Jediné slovo, možná jméno? Znělo to jako „Nadda“ nebo tak něco.

Že by měla malého bratříčka nebo sestřičku, která nedávno zemřela? To bylo celkem možné. Dívka ji začala tahat za ruku a snažila se ji nasměrovat k pláči, který vycházel z místa mezi stromy jen kousek od cesty, po které – jak Silje doufala – šly.

Silje zaváhala, protože zoufale chtěla odsud.

Dítě znovu zopakovalo to slovo hlasem přidušeným slzami.

„Ale to je příliš nebezpečné,“ namítla Silje. „Musíme odejít, rychle... rychle!“

Ale jak by *mohly* utéct? Bude je obří *myling* pronásledovat? Ach, ne! To by bylo ještě horší.

Najednou ji něco napadlo. Duše mrtvých dětí volaly po tom, aby byly pokřtěny, a toužily být znovu se svou matkou.

Jak by někdo mohl přinést klid *mylingovi*? Že by za něj přečetla modlitbu? Ona sice není kněz, ale počkat! Byl tu jeden starý verš, takový obřad – kéž by si na něj vzpomněla.

Bylo to něco jako: „Křtím tebe...“ Pak jí ale přišlo lepší říct všechny modlitby, které znala. Zhluboka se nadechla a začala odříkávat každou úpěnlivou prosbu, kterou se kdy naučila, protestantské smíchané s katolickými, napůl zapomenuté útržky z dětství a z lekcí náboženství.

Nejistým krokem, a při sebemenším náznaku nebezpečí připravená utéct, se přiblížila k *mylingovi*. Teď byl potichu. Modlitby možná pomohly!

Už sebejistěji zrychlila, zatímco přemýšlela o vhodných slovech pro křest. Děvčátko ji pobízelo, aby si pospíšila. Zatímco opatrně postupovaly dál, Silje pronesla nahlas, ale přesto roztřeseně:

„Našla jsem tě v temnotě noci. Proto tě křtím jménem Dag, jsi-li chlapec. Kdysi tě tu odložili a nechali zemřít. Proto tě křtím jménem Liv, jsi-li děvče.“

Znělo to příliš hloupě? Bylo by to přijatelné jako křestní obřad?

Jenom aby se ujistila, dodala: „Ve jménu Ježíše Krista. Amen,“ ačkoli věděla příliš dobře, že nemá právo vyslovit taková posvátná slova. To mohli jenom kněží. Je nebezpečné nazývat *mylinga* „Liv“? Možná se z něj znovu

stane smrtelník a povstane s děsivou silou. Ne, raději nemyslet na takové věci. Udělala, co mohla, a teď se může jen modlit, aby to stačilo.

Dívka byla odhodlaná *mylinga* najít, což Silje ještě víc ujistilo o tom, že kdysi měla mladšího bratra nebo sestru. Holčička se nedala zastavit; Silje neměla na vybranou, následovala ji.

Musí to být někde tady. Zastavila se, naklonila se dopředu a začala pátrat v temných stínech pod stromy. Srdce jí bilo na poplach a ztuhlé, zmrzlé prsty se jí třásly.

Může se člověk dotknout *mylinga*? Jaký by to asi byl pocit?

Bylo by vůbec *čeho* se dotknout? Možná z něj nezůstalo nic, jen suché, křehké kosti? Nebo to bude slizké a odporné? Zjistí, že ji najednou chytí za zápěstí a už ji nepustí? Ucukla rukou a bezděčně zalapala po dechu – to bylo všechno, co mohla udělat, aby odsud neutekla.

Holčička určitě něco našla! Vzrušeně, ale nesouvisle drmolila, a pak Silje uslyšela škrábání, jako by se o sebe třely kousky dřeva.

Znovu natáhla ruku a poslepu tápala ve tmě. Prsty se něčeho dotkla – něčeho kulatého s držadlem. Vypadalo to jako dřevěný hrnek s víčkem.

Žádné nebezpečí, oddechla si, a pátrala dál.

Kousek látky – malý raneček – teplejší než zmrzlá zem, na které ležel.

Jak se ho dotkla, znovu se ozval slabý pláč. Silje sebrala všechnu odvahu a opatrně sáhla pod tlustou přikrývku.

Dotkla se teplé kůže. *Bylo to miminko – a živé.* Nebyl to *myling*, ale nějaké ubohé opuštěné dítě, ponechané svému osudu.

„Děkuji ti,“ zašeptala k děvčátku. „Dnes v noci jsi tomuhle dítěti zachránila život.“ Dívčiny ručky dychtivě mačkaly přikrývku.

„Nadda,“ opakovala znovu.

Silje neměla srdce jí v tom bránit, ačkoli pravděpodobně už byla nakažena morem.

Pak si vzpomněla na ten hrnek. Zvedla ho a zatřásla jím, až ven vystříkla trocha jeho obsahu. Silje strčila prst do tekutiny – ještě nebyla zmrzlá – a ochutnala ji.

Mléko! Ach, dobrý Bože, bylo to mléko!

Na jeden strašný okamžik si přiložila džbáněk ke rtům, připravená vypít každou kapičku. A co děvčátko a miminko? Nesmí na ně zapomenout, ale věděla, že když si dá jen ten nejmenší doušek, nedokáže přestat.

Holčička první. Ona musí pít až poslední.

Poslouchala hluboké, blažené polykání, když dítě pilo.

Nebylo snadné jí pití vzít, ale neměla na výběr. Dívka o něj bojovala se zuřivostí, která Silje vyděsila. Aby ji Silje utišila, zašeptala:

„Nadda se musí také napít.“

Stejně se zdálo, že děvče už se nasytilo – naštěstí netrvalo dlouho, než se maličké bříško zaplnilo.

Ted' obrátila svou pozornost k nemluvněti.

Miminko bylo zabalené v několika vrstvách přikrývek, mezi kterými rozpoznala šaty, které ve tmě odrážely šedý lesk. Silje vytáhla růžek látky, zkroutila ho do špičky, namočila ho do mléka a strčila děcku do pusinky – ale ono nepilo.

Silje věděla jen velmi málo o novorozenátech; nechápala, že první den svého života jsou zřídka hladová. Ani nevěděla, že všechna nemají silný sací instinkt. Začala cítit bezmoc a zoufalství.

Ať se snažila sebevíc, dítě mléko odmítalo. Nakonec to vzdala. Museli jít dál a ona by nezvládla nést hrnek a obě děti – měla jen dvě ruce. S pocitem viny vypila zbytek mléka, ačkoli jí zanechalo hořkou pachut' v ústech, protože věděla, že vypila díl nemluvněte.

Vstala s miminkem v náručí a vzala dívku za ruku. Nahlas, bláznivě se zasmála. Co to proboha dělá?

„Slepec vede slepce,“ napadlo ji. Jak by *ona* mohla pomoci těmto dětem?

Mléko trochu utišilo jejich hlad a dodalo jak Silje, tak holčičce novou sílu. Siljin strach z lesa začínal povolovat a nedaleko už jasně rozpoznala zář ohně.

Na okraji lesa zastavila a očima přelétla úděsný výjev, který před ní ležel. Obrovská pohřební hranice chrlicí mračna páchnoucího kouře jejím směrem. Šibenice, jejichž siluety se rýsovaly na pozadí plamenů, stály obklopené mučicími nástroji – důkazy nesmírné krutosti, kterou dokáže člověk vymyslet, když se naskytne příležitost způsobovat bolest druhým.

Na jedné straně stál pranýř a poblíž něj malá výheň, která v sobě uchovávala doběla rozžhavené kleště a meče, když bylo potřeba. Obrovské, ohavně vypadající háky na propichování kůže odsouzenců, na kterých je nechávají viset. Silje věděla, že tam jsou taky palečnice, svěráky a mnoho dalších úděsných nástrojů pro vymítání ďábla, a při tom pomýšlení se zachvěla.

Stranou stál ještě skřípec, na kterém lámali těla nešťastných obětí a...

„Ach, ne!“ zasténala potichu. „Ne, ne!“

Viděla nějaké muže, jak chodí kolem popraviště a mezi všemi těmi výmysly. Zahlédla kata s černou kápí zakrývající useknuté uši a jeho pomocníka, nejopovrhovanějšího a nejvíce nenáviděného muže v celém Trondheimu, jak ho až příliš horlivě obskakuje, zatímco se kolem hemžili vojáci. Pár z nich drželo nějakého muže. Byl mladý, měl vlnité světlé vlasy a ruce svázané za zády. Dotáhli ho ke skřípci.

„Ne! Prosím, nedělejte to,“ zašeptala.

V záři ohňů viděla, že to je neobyčejně pohledný mladík. Sevřelo se jí srdce a krev jí tuhla v žilách, když pomyslela na muka, která ho čekají.

Stáli u skřipce a dalšího náčiní, kterým rozdrtí každou kost v jeho těle.

Kat – nebo popravčí, ať už mu říkali jakkoli – chodil kolem těžkými, odhodlanými kroky, v ruce velikou sekeru s širokou čepelí.

Byla jasné, že vězně budou mučit, než mu setnou hlavu.

Silje to chtěla celé zastavit. Nepoznala ve svém životě mnoho mladíků, ale tenhle byl výjimečný. Kdo to jen může být? Uvažovala. Je to zloděj? Určitě ne, na to je tam příliš mnoho vojáků. Musí to být někdo mnohem důležitější.

Všechny myšlenky na toho muže najednou ustaly a ona poskočila leknutím, když se z lesa za jejími zády znenadání ozval hluboký hlas:

„Co tady děláš, ženská?“

Silje i holčička se prudce otočily a dítě vykřiklo. Silje dokázala výkřik taktak potlačit.

Mezi stromy uviděla vysokou siluetu muže, který vypadal napůl jako člověk a napůl jako zvíře. Pak si uvědomila, že je oblečený v plášti z vlčí kůže, jehož chundelatá kapuce připomíná hlavu zvířete. Ale i tak měl divná ramena, široká, jako má medvěd. Z tváře plné napětí, dokonalé, ovšem zlověstné, se na ni zaleskly úzké oči a bílé

jakoby vlčí zuby. V jednom okamžiku světlo osvítilo jeho rysy a v dalším byl zase zahalen tmou. Stál, a ani se nehnul.

„Jen jsme se chtěly ohřát u ohně, pane,“ vysvětlila roztřeseným hlasem.

„A tohle jsou tvoje děti?“ jeho hlas byl hluboký a silný.

„Moje? Ó ne, je mi teprve šestnáct, pane,“ odpověděla s úzkostlivým úsměvem, ztuhlá zimou. „Obě jsem našla právě dnes v noci. Jsou to nalezcenci.“

Dlouze se na ni zadíval; Silje bojácně sklopila pohled. Děvčátko se taky bálo a schovalo se Silje do sukní.

„Zachránila jsi je, že?“ Pak se zeptal: „Chceš dnes v noci zachránit ještě jeden život?“

Jeho planoucí pohled ji zneklidňoval a znejistil.

„Ještě jeden život? Nevím... Nerozumím vám.“

„Ve tváři ti vidím, že máš hlad a starosti,“ hádal. „Můžeš vypadat o dva tři roky starší. Možná bys mohla zachránit mého bratra. Pomůžeš mi?“

Krátce zauvažovala, jak je možné, že dva bratři vypadají tak odlišně. Hezký blondatý mladík tam dole a tahle bytost s tmavými zplihlými vlasy, spadlými do očí.

„Nerada bych viděla, jak umírá,“ začala váhavě. „Ale jak bych ho *já* mohla zachránit?“

„Já sám to udělat nemůžu,“ řekl na vysvětlenou. „Je jich tam příliš mnoho a kromě toho mě hledají. Zatkli by mě a to by mu nijak nepomohlo. Ale ty...“

Vytáhl z kapsy malý svitek pergamentu.

„Tady! Vezmi tuhle zprávu, je na ní královská pečeť! Řekni jim, že jsi jeho žena a že tohle jsou jeho děti. Žijete tady někde poblíž a on se jmenuje Niels Stierne. Je to královský posel. A jak se jmenuješ ty?“

„Silje.“

S podrážděným výrazem zamručel:

„Cecilie, ty hloupá! Nemůžeš mít jméno rolnické holky, jako je Silje. Jsi hraběnka, pamatuj si to! Teď musíš nenápadně strčit tuhle zprávu do jeho šatů a pak předstírat, že jsi ji našla.“

Tohle je vsutku smělý nápad, napadlo ji.

„Jak by mě mohli považovat za hraběnku?“ zeptala se.

„Nikdo mi neuvěří.“

„Nedívala ses na dítě, které máš v náručí?“ vyštěkl na ni ze stínu. Vylekaně odvrátila pohled.

„Ne, ale...!“

Oheň se jasněji rozhořel, osvítil místo, kde stáli, a ona viděla všechno kolem sebe. Miminko bylo zabalené v překrásně tkaném šálu z nejlepší vlny, se třpytivými zlatými nitkami, jaký Silje nikdy v životě neviděla. Tlustší přikrývka pod ním měla brokátový vzor – říká se tomu francouzské lilie, nebo tak nějak – a konečně tu byla zářivě bílá krajka a lněné prostěradlo, to, které namočila do mléka.

Muž udělal krok vpřed, aby se schoval za borovice. Silje instinktivně couvla. Měl kolem sebe auru pravěké, pohanské

nadčasovosti – jakési tajemné zvířecí kouzlo – smíšenou s nepřekonatelnou atmosférou autority.

„To nemluvně má na tváři krev,“ upozornil Silje a utřel ji rožkem přikrývky. „Je to novorozeně. Jsi si jistá, že není tvoje?“

Silje se cítila dotčená.

„Jsem počestná dívka, můj pane!“

Usmál se, ale pak obrátil oči k popravišti pod nimi. Ještě nebyli připraveni vykonat své odporné činy a kněz se stále snažil přesvědčit mužova bratra, aby se doznal ke svým hříchům.

„Kde jsi našla to nemluvně?“

„Tady v lese, odložené a ponechané smrti.“

Povytláhl černé obočí.

„To děvčátko bylo u něj?“

„Ne, ne, tu jsem našla ve městě, vedle těla její mrtvé matky.“

„Mor?“ zeptal se.

„Ano.“

Otočil oči k dětem a pomalu prohlásil: „Abych řekl pravdu, máš kuráž.“

„Tohohle moru se nebojím. Je mým společníkem už mnoho dní. Zasáhl lidi kolem mě, ale já se nenakazila.“

Po tváři mu přelétlo něco, co se dalo považovat za úsměv.

„Ani já ne,“ odmlčel se. „Takže půjdeš tam dolů?“

Zaváhala, a tak pokračoval: „Když máš s sebou děti, budeš v bezpečí. Neodvází se zajmout matku s dětmi. Ale počkat, musejí mít jména.“

„Bože, nevím, jestli to miminko je holka nebo kluk. Ale pokřtila jsem ho Dag nebo Liv. Myslela jsem si, že je to *myling*, který mě k sobě volá.“

„Chápu. Co to děvče?“

Zaváhala, chvíli přemýšlela a pak řekla:

„Obě jsou to děti noci. Našla jsem je uprostřed smrti a temnoty. Myslím, že jí chci říkat... Sol.“

Znovu na ni upřel ty zvláštní oči, připomínající dlouhé lesklé štěrby.

„Tvoji mladé hlavince to myslí líp než většině lidí... Půjdeš tam dolů?“

Při téhle lichotce se Silje začervenala a ucítla, jak ji to uvnitř zahřálo.

„Nemohu popřít, že se bojím, pane.“

„Neodejdeš bez odměny.“

Silje zakroutila hlavou. „Peníze mi nepomohou, ale...“

„Ano?“ pobídl ji.

Potřeby dětí jí dodaly odvalu. Zpřímá na něj pohlédla a řekla: „V této době nikdo neposkytne přístřeší potulným cizincům. Tyhle děti jsou na mně závislé a já jsem zmrzlá na kost. Kdybyste nám mohl sehnat jídlo a najít bydlení a trochu tepla, budu ráda riskovat život pro toho mladého hraběte.“

Světlo z ohně pohaslo a tvář muže se znovu ocitla ve stínu.

Na chvíli se zamyslel. „Zařídím to,“ slíbil.

„Dobře, tak já půjdu. Ale co moje šaty? Žádná hraběnka by nenosila takovéhle hadry.“

„Už jsem na to myslel,“ přitakal. „Vezmi si tohle.“

Zpod vlčí kožešiny vytáhl tmavě modrý sametový plášť. Zatímco jemu byl asi tak po pás, Silje snadno zahalil skoro po kotníky. Vytáhla ruce rozparky.

„Tak! Tohle schová to nejhorší, ale měj ho pevně kolem sebe. A sundej si ty hadry z bot.“

Silje udělala, co řekl, a pak se zeptala: „A co moje řeč?“

„Ano,“ připustil pomalu, „to mě překvapilo. Nemluvíš jako selka. Zkus hovořit jako hraběnka. Prostě se snaž!“

Zhluboka se nadechla. „Popřejte mi štěstí, pane.“

Zasmušile na ni kývl.

Silje na okamžik zavřela oči, několikrát se zhluboka nadechla a zauvažovala nad tím, co se chystá udělat. Pevně sevřela dívčinu ruku a s miminkem v náručí vyrazila dolů k místu, kde právě měli přivazovat mladíka na skřípec.

Cítila v zádech pronikavý pohled vlčího muže, který ji skoro pátil do zad.

Tohle je opravdu divná noc, pomyslela si; ovšem to byl jen začátek!

Jak se Silje vynořila z lesa, její kroky zrychlily, takže dítě jí sotva stačilo. Z dálky vykřikla pobouřeným hlasem.

„Co to proboha děláte?“

Své zděšení vůbec nemusela předstírat. Opravdu byla pobouřená a to posílilo její odhodlání riskovat svůj mladý život, aby zachránila nešťastného hraběte. Když si pomyslí, že je to královský posel! Copak netušila, že je něčím výjimečný?

Muži se otočili a pohlédli na ni. Kat zabručel a ještě pevněji sevřel sekyru, jako by se mu nechtělo přijít o svou oběť.

„Copak jste všichni přišli o rozum, vy tupí křupani?“ vykřikla. „Jak se opovažujete takhle jednat s mým manželem!“

Letmo pohlédla na muže přivázaného ke skřipci. V bledé tváři měl odhodlaný výraz, ale navzdory tomu by ho brzy zlomili. Nikdy neviděla člověka, který by tak dobře skrýval svůj strach!

Její příchod zaskočil stejně tak jeho, jako ostatní, ale rychle se vzpamatoval.

„Ne!“ zakřičel. „Neměla jsi sem chodit. Ne s dětmi!“

Velitel stráží, který se snažil ji odehnat, se ušklíbl a zamumlal: „Pokud je tohle váš manžel, madam, pak je mi vás velice líto.“

„Copak nevíte, kdo to je?“ zeptala se vyzývavě. Navzdory svému strachu si užívala roli mladé hraběnky.

„Že nevíme, kdo to je? To víme příliš dobře!“

„Říkáte, že víte, a přesto se opovažujete tak hanebně jednat s královským poslem?“

Muž na skřipci vztekle vykřikl: „Nemáš právo vyzradit mou totožnost!“

Když teď byla blíž, otočila se k němu a ohromil ji jeho vznešený vzhled, ale jeho oči prozrazovaly strach ze smrti, který v sobě cítil.

„Ne, ty bys raději zemřel, než abys promluvil,“ přerušila ho rozzlobeně, „aniž bys pomyslel na svou ženu a děti. Já o tebe nehodlám přijít!“ Otočila se k veliteli stráží a pokračovala: „Pane, jsem hraběnka Cecilie Stierne a tenhle muž je posel Jeho Veličenstva, Niels Stierne. Protože můj manžel pochází z téhle části země, je to vždy on, koho povolají v záležitostech týkajících se této provincie.“

„Cecilie!“ zařval její znovu nalezený manžel.

„Bud' zticha! Sedím doma, čekám na zprávu od tebe a místo toho slyším, že tě nějaký hlupák – navíc také ve službách krále – zatkl a dotáhl na tohle místo. Okamžitě

jsem vyrazila z domu! Abych tě tu našla takhle!“ Přikročila blíž k vojákovi a zašeptala: „Je tady kvůli tajnému poslání.“

„Nesmíte jí věřit! Ona lže!“ křičel vězeň.

Voják znejistěl. „A proč tedy nic neřekl?“ zeptal se povýšeně, aby skryl své pochyby.

„Vy ze všech nejlépe musíte vědět, že královský posel nesmí nikdy, nikdy prozradit své skutečné poslání. Raději by zemřel.“

Páchnoucí, dusivý kouř z ohňů byl všude. Na helmicích vojáků se odrážely plameny. Kat netrpělivě přešlapoval a mával sekýrou sem a tam, takže vydávala nepříjemný svištivý zvuk.

Protože se Siljin příběh zdál být opravdu věrohodný, velitel si pomalu přestával být jistý sám sebou.

„Víme dobře, kdo tenhle muž je,“ opáčil drsným hlasem. „Jmenuje se Hemming, zavraždil správce, a na jeho hlavu je vypsaná odměna.“

Na zemi nedaleko Silje ležely palečnice a kleště, oboje pokryté nezaměnitelně rudými skvrnami. Potlačila nával nevolnosti a přešla přímo před velitele stráží. Teď už byla se svou rolí natolik sžitá, že už ji netrápily žádné pochyby kvůli vědomí, že celý výjev z lesa sledují ty zvířecí žluté oči.

„Vypadá snad jako někdo, kdo by zabil místodržitele? Ano, je špinavý a neupravený, ale to by byl každý muž po tak namáhavé cestě horami. Pohleďte na jeho vznešené

rysy! Podívejte se na jeho děti, jeho dcery! Jsou tohle děti vraha?“

Záměrně řekla „dcery“, protože věděla, že kdyby jí neuvěřili, mohli by zabít taky to nemluvně. Syna odsouzence by nenechali naživu. Jenže co kdyby chtěli miminko zkontrolovat? Pokud by to udělali, modlila se, aby to bylo děvče, jinak vzbudí jejich podezření. Sebejistě však pokračovala dál:

„Moje malé dcerky, Sol a Liv, mají ztratit svého otce? Co si myslíte, že na to řekne král Frederik, až se to dozví?“

„A co, mohu-li se ptát, je to za důležité posláním,“ zeptal se voják opovržlivě.

„Pane, jsem v rozpacích! Myslíte si, že by to můj manžel prozradil – dokonce i mně? Přísaha věrnosti králi ho navždy umlčela a raději by zemřel, než by vám ukázal zprávu, kterou nese. Je taková oddanost důvodem, abyste ho zabili?“

„Jakou zprávu?“ poškleboval se voják. „Žádnou nemá. Jak můžete vědět, že ji má u sebe?“

„Protože ji má u sebe vždycky. Sama jsem mu šila tajnou kapsu, kde ji schovává.“

„Ale my jsme ho prohledali.“

„Asi ne dost dobře, pane,“ odsekla mu.

Silje se rychle obrátila čelem ke skřipci a se svitkem schovaným v dlani strčila ruku za mužův opasek a vsunula pergamen pod jeho pás. Zašmátrala uvnitř – dítě v jedné

ruce jí překáželo, ale bylo málo času, tak to ubožátko muselo vydržet, že si ho tak přitiskla k boku.

Muž divoce protestoval.

„Cecilie, tohle ti nikdy neodpustím!“

V mžiku u ní byli vojáci, ale v tu chvíli už rozpárala podšívku kalhot a „našla“ zprávu.

Velitel jí pergamen vytrhl z ruky. Silje i hrabě jednohlasně vykřikli:

„Nezlomte královskou pečeť!“

„Něco takového bych se neopovážil,“ odpověděl voják chladně.

Prohlédl si svitek, převracel ho sem a tam, a pak se zeptal: „Kdo udal tohoto muže jako Hemminga Správcovraha?“

Vojáci vytlačili jednoho ze svých řad dopředu.

„Mohl bych přísahat...“ koktal.

„Jak dobře jsi toho vraha znal?“

„Viděl jsem ho jednou...“

„Z jaké dálky? Mluvil jsi s ním?“

„N... Ne, veliteli. Díval jsem se na něj shora, když projížděl horským průsmykem. Viděl jsem ty světlé vlasy – a tvář, vypadal jako tento muž, pane.“

„VYPADAL JAKO! To je všechno, o co se můžeš opřít?!“

Zdálo se, že se muž zhroutí na místě, neschopen jakékoliv odpovědi.

Nějakou dobu Silje vnímala koutkem oka veliký stín, který byl sice nedaleko, ale už na něj nedopadalo světlo ohně. Teď na něj pohlédla zpříma – a nohy jí zeslábly a zalapala po dechu. Na druhé šibenici viselo tělo, které se pomalu otáčelo na konci lana, a v té chvíli se k ní otočilo tváří. Silje potlačila výkřik a instinktivně zakryla dívce tvář, aby neviděla takovou hrůzu. Přesto děvčátko nevinně zíralo přímo na strašlivou postavu na šibenici a pochichtávalo se, jako by to bylo zábavné.

Děti, pomyslela si, vidí svět opravdu jinak.

Velitel, oblečený v plné zbroji s náprsním krunýřem a krátkými kalhoty, znovu pohlédl na hraběte.

„Jsme také královi muži,“ poznamenal. „Proč jste nám nic neřekl?“

„Špehové a zrádci jsou všude,“ zněla odpověď. „Zajistit, aby se tahle zpráva nedostala do nesprávných rukou, je důležitější než můj život. Teď buďte prosím tak laskaví a pusťte mě.“

„Jistě, můj pane.“

Když ho odvážali, hrabě si protáhl bolavé tělo a nadhodil: „Možná bych teď mohl vzít svou ženu a děti a pokračovat ve svých povinnostech?“

Velitel se vzpamatoval a s úklonou hlavy mu vrátil svitek.

„Prosím o odpuštění, můj pane. Celá tahle věc je nedorozumění.“

Mladík ho nepočítal ani jediným pohledem, ale otočil se k Silje a osopil se na ni: „Jsem s tebou *velmi* nespokojen! Odhalila jsi mou totožnost a tím jsi mě zahanbila!“

„Můj pane, vaše žena jednala správně,“ prohlásil velitel s jistou úctou. „Byl to čin ženy šlechtice. Mohu vás ujistit, že se můžete spolehnout na naši diskrétnost... Takové okouzující děti...“ dodal a pohladil holčičku po hlavě, zjevně ve snaze naklonit si mladého hraběte na svou stranu.

Muž se přidal ke své „rodině“ a obrátil se k lesu.

„Musím ihned odjet. Tohle zpoždění přijde naši zemi draho,“ uzavřel celou záležitost rozhořčeně a spěšně se ohlédl přes rameno.

Silje zaslechla nějaké bručení a otočila se. Kat na ni zíral očima plnými nenávisti, a ani se neobtěžoval skrýt své zklamání. Oddechla si úlevou. Velitel vojáků jí uvěřil.

Měla štěstí, že zdejší vojáci věděli tak málo o státních záležitostech dánského dvora. Kdyby tomu bylo naopak, jistě by je zajímalo, proč je králův spolehlivý posel Nor, a navíc takový, který mluví místním trondheimským dialektem. Ačkoli byl král Frederik II. spravedlivým vládcem, Norsko ho moc nezajímalo. Jako korunní princ navštívil zemi v roce 1548, ale nikdy jako její král. V jeho nepřítomnosti zemi řídili královští místodržitelé, správci, někdy známí jako zástupci vladaře. Takhle se to dělalo od doby, kdy se v roce 1537 Norsko podvolilo dánské nadvládě. V současnosti byl místodržitelem Trondheimu

nějaký Jacob Huitfeldt, a kdyby se k němu dostala zmínka o Siljině výstupu a o činech jeho velitele, zuřil by jako ďas. Žádný velitel si nemůže dovolit takovou nevědomost!

Silje rozuměla státním věcem ještě méně. Blahopřála si k záchraně života důležitého posla.

Protože Dánové přenechali vládu nad Norskem místodržitelům, byli to oni, kdo se stali terčem doutnající nenávisti obyčejných lidí. Daně byly nesnesitelně vysoké a nájmy stále stoupaly. Produkce zemědělců se vážila na upravených vahách a všechno, co měli, byli nuceni prodávat hluboko pod cenou. Správci se hojně dožadovali „darů“ a výnosy ze všeho toho úplatkářství a vydírání šly přímo do pokladny místodržících.

Celkem přirozeně se kvůli takovým podmínkám lidé začali bouřit, ale vzpoury byly spíše místního rázu, takže neměly valný význam. V trondheimském kraji před šesti lety vedl rolníky a statkáře Rolf Lynge proti místodržiteli Ludwigu Munkovi, když už překročil všechny své pravomoci. Přesto teď Silje věřila, že se nepokoje uklidnily. Ovšem to pak o těchto věcech příliš nevěděla...

Srdce jí divoce bušilo vzrušením, že zachránila tak pozoruhodného mladého muže, a nemohla si pomoci, aby na něj tu a tam letmo nepohlédla s tichým obdivem.

Jakmile dorazili na okraj lesa, rychle zmizel mezi stromy, ale nedošli daleko a cestu jim zatarasil obrovský stín.

„Ty užvaněnej pitomče!“ zasyčel vlčí muž hned potom, co praštil „hraběte“ do tváře. Potom mladík utekl dál do lesa.

„Bijete vlastního bratra?“ vydechla Silje polekaně.

„To není můj bratr.“

„Ale říkal jste...“

Vlčí muž ji vztekle přerušil. „A co jsem měl asi dělat? Všechno ti vysvětlovat? Na to nebyl čas.“

„Nemám ráda, když se mi lže,“ zabručela potichu, když si od něj brala zpátky kožené pásky a začala si je omotávat kolem bot. Dítě přitom položila na zem – nechtěla, aby se ho vlčí muž dotkl.

„Musel jsem ti lhát.“ Jeho hlas byl nevlídný a chraplavý. „Toho muže jsme museli zachránit dřív, než by nás stačil všechny udat. On nemá dost odvahy na to, aby snášel bolest, a mimoto ho potřebujeme.“

Silje na chvíli zapřemýšlela, kdo jsou „oni“, a pak řekla: „Pak nejste hrabě, když to není váš bratr.“

„O nic víc nebo míň než on,“ usmál se zasmušile.

„Jak to myslíte? Vzala jsem vás za slovo. Věřila jsem, že zachraňuji královského kurýra.“

„A to byl můj úmysl,“ odpověděl už vřeleji. „Nebud' tak naivní, Silje. Mohlo tě to stát poctivost a tvou čest – nebo dokonce život!“

Nechtěla slyšet tak znepokojivá slova od muže, jehož aura smyslnosti a síly neustále přitahovala její pozornost.

„O svou poctivost se nebojím,“ odsekla, když se postavila a boty měla zase zakryté. „Musela jsem ji bránit mnohokrát a vždycky jsem vyhrála.“

Zdálo se jí, že v jeho hlase zaslechla pobavení, když – jak se mu snažila vrátit sametový plášť – prohlásil: „Ne! Nech si ho. Ty ho potřebuješ víc než já. A... šaty toho dítěte... Dávej na ně dobrý pozor, Silje, jednou se ti to bude hodit. Teď pojd', musíme vyrazit.“

Nejspíš měl na mysli, že je jednou bude moci vyměnit za jídlo nebo bydlení, uvažovala, když se vydala v jeho stopách sněhem. Když šel před ní ve tmě, vypadal jako obr, ale takový dojem pravděpodobně vyvolával díky té vlčí kožešině. Nechápala, jak se v temném lese může pohybovat tak rychle, ale nepřekvapovalo ji to. Od tohohle muže by očekávala téměř cokoli, dokonce i to, že by mohl vidět ve tmě – právě jako nějaké zvíře!

„Prosím, počkejte, nechod'te tak rychle,“ zavolala potichu. „Holčička nám nestačí.“

Zastavil a počkal. Silje viděla, že je netrpělivý.

„Slyšel jsem, jak tam dole mluvíš s tou bandou vrahů,“ promluvil, když ho dohnaly. „Hovořila jsi jako hraběnka – udělalo to na mě dojem. Teď už zase mluvíš jako rolnická holka. Kdo jsi? Kdo jsi ve skutečnosti?“

„Jsem, kdo jsem – prostě Silje. Uděláte lépe, když mě budete soudit podle hadrů, co mám na sobě, než podle slov.“

To, že umím mluvit na úrovni, je dlouhý příběh, ale nehodí se ho vyprávět na útěku lesem.“

Zvolnil tempo, aby mu stačili. Malá holčička zjevně začínala být unavená.

Silje začala uvažovat o tom mladíkovi. „On je skutečně hezký,“ utrousila zabraná do myšlenek, takže zapomněla, že ji uslyší.

Muž si jen nahlas odfrknul.

„Ano, dívkám se líbí. Bylo to kvůli ženské, že tam dole skoro přišel o život. Zapomněl se mít na pozoru.“

To ji vrátilo na zem. „Předpokládám, že má hodně dívek?“

„Na tom nezáleží – on není pro tebe,“ prohlásil s jistotou, na okamžik se zastavil a pak zase šel pomalu dál. „Nicméně, on by mohl potřebovat někoho, jako jsi ty,“ dopověděl suše.

„Někoho jako já?“ Rozbušilo se jí srdce.

„Ano! Silnou, odvážnou ženu, která je stále ve střehu – a s dobrým srdcem. To by mu možná dodalo oporu, kterou bohužel postrádá.“

„Nejsem silná – ani nic z těch věcí, co jste říkal!“

Ve tmě se k ní najednou otočil čelem a zůstal stát tak blízko, že cítila teplo jeho těla a přitažlivost jeho silné osobnosti.

„Staráš se o dítě, které má zřejmě mor, a pak o další, o kterém sis myslela, že je to *myling*. Bez zaváhání riskuješ život pro cizího člověka. Pak jsi hrála roli manželky, jako bys jí byla celé roky. Jsi buď nepředstavitelně silná, nebo příliš hloupá, abys poznala nebezpečí. Začínám si myslet, že je to spíš to druhé.“

Pak utichl. Nemířili k městu, ale nahoru, hlouběji do lesa. Pokračovali v cestě, dokud nedošli k silnici, kde čekal povoz. Koně ve studeném vzduchu netrpělivě odfrkávali. Poblíž tiše čekala hrstka jezdců.

Měsíc vrhal bledé světlo na otevřené prostranství a ona zahlédla věžňovy světlé vlasy. Neměl koně, ale stál a čekal vedle vozu. Když ho znovu uviděla, zrychlil se jí tep. Už ji začínalo trápit pomýšlení, že by tohohle hezkého muže už nikdy neviděla.

Muž-zvíře, protože takhle začala přemýšlet o muži oblečeném ve vlčí kožešině, přešel k vozkovi a chvíli s ním mluvil. Pak nasedl na připraveného koně a odjel, následován ostatními jezdci.

Kočí a mladík, kterému zachránila život, pomohli Silje a dětem do vozu. Pak nasedli na sedátko a kola se se skřípotem rozjela. Teď najednou, jako by Silje opouštěly poslední síly. Nezbylo nic, co by ji drželo na nohou. I když seděla blízko tomuhle mladíkovi, připadalo jí, jako by někdo zrušil kouzlo a ona byla zase ta unavená a osamělá Silje, kterou byla dřív – vyčerpaná, zmrzlá a beznadějně hladová.

Nikdy by se neopovážila postavit vojákům místodržitele, kdyby se cítila tak jako teď.

Jakkoli odmítala poddat se pocitu netečnosti, vítězil nad ní. Seděla strnule a vzpřímeně u jedné strany vozu a držela miminko těsně při sobě, aby ho co nejvíc zahřála – pokud vůbec měla teplo na rozdávání, což se jí zrovna nezdálo. Děvčátko rychle usnulo s hlavou opřenou na Siljině koleni, uložené na jedné ovčí kůži a druhou přikryté. Silje využila ten překrásný sametový plášť, aby zakryla sebe i obě děti. Ztratila veškerý cit z rukou, jak nosila a chovala novorozence, ale teď už to nevzdá, i když ji oči bolely únavou a tělo měla jako kus ledu.

Jeli rychle a cesta byla hrbolatá. Silje se musela zapřít nohama o protější stranu vozu, aby to s ní tolik neházelo. Mezi stromy probleskovalo měsíční světlo, když opouštěli Trondheim a mířili na jih.

„Kam jedeme?“ zeptala se Silje, když už jeli nějakou dobu. Rty měla zmrzlé, proto se jí špatně artikulovalo.

„Vy jedete na statek, kde už si mor vzal všechny, které chtěl. Já jedu někam jinam.“

„Promiň, že se ptám,“ ozvala se, už celá unavená a pokorná, „ale je tu jedna věc, které nerozumím...“

„Jenom jedna?! To je úžasné!“

Měla pocit, že se jí vysmívá jako hloupému děcku, ale pokračovala: „Ten svitek s královskou pečetí; říkali, že je pravý.“

„To také je, ale je velmi starý. Už mnohokrát nám dobře posloužil.“

„Kde jste k němu přišli?“

„Máš příliš mnoho otázek,“ řekl se smíchem, který vyzněl spíš jako posměšek. „Přesto, měl bych ti poděkovat za tvou pomoc.“

Už bylo načase, pomyslela si, i když nikdy nečekala vděčnost za to, co udělala. Sledovala ho koutkem oka. Seděl skoro naproti ní, s nohama zapřenýma o bok vozu. Teď jeli otevřenou krajinou a v měsíčním světle viděla jeho hezkou mladou tvář s kulatými tvářemi a drzým nosem. Ústa měl zkroucená do mírného úsměvu, ale když mu položila další otázku, úsměv zmizel.

„Kdo to byl?“

Strnul. „Kdo! Velitel stráží?“

„Ne, ne! Víš, koho myslím. Ten, co nám pomohl.“

Zíral na ni v bledém světle. „Nevím, o čem to mluvíš.“

„Ten muž na kraji lesa, oblečený ve vlčí kůži. Vypadal skoro jako zvíře. Uhodil tě!“

Osvobozený vězeň se k ní naklonil blíž.

„Nikdo tam nebyl.“ Silje viděla, že je nervózní. „Nikdo! Rozumíš? Nikdo! Nikdo!“

Odtáhla se. „Ale...“

„Zdálo se ti to. Dnes v noci jsi *nic* neviděla. Pamatuj si to! Myslíš, že bych dovolil, aby mě někdo jen tak praštil,

aniž bych mu to vrátil? Zapíchl bych každého, kdo by to udělal.“

Mluvil vzrušeným šepotem, který vozka nemohl slyšet. Silje to vzdala. Chápala ho. Muselo být těžké snést tu potupu, kterou jistě cítil. Nejdřív má těsně před popravou, pak ho zachrání mladá holka a nakonec dostane facku od vlčího muže.

„Rozumím,“ odpověděla Silje pokorně.

Jeho tón okamžitě roztál. „Musíš být úplně vyčerpaná. Pojd’... Podržím na chvíli to dítě. Je tvoje?“

Pohoršeně se na něj podívala. „Ne, proboha, není moje! Jen se o obě starám. Nebyl tam nikdo jiný, kdo by to udělal.“

Pohlédla na nemluvně. Už nějakou dobu byla neklidná a teď se nahlas svěřila: „Ani nevím, jestli ještě žije.“ V jejím hlase byly znát obavy. „Je tak potichu od chvíle, co jsme odešli... odtamtud.“

V myšlenkách se jí znovu vrátil zápach pohřebních hranic – ten příšerný puch si bude pamatovat navždycky.

„Jenom spí,“ podotkl bezstarostně a vzal si od ní dítě.

Ach! To je nádhera, moci zase volně hýbat rukama. Zastrkala ovčí kůži těsněji kolem holčičky, schoulila se pod sukně, šál a sametový plášť a opřela si hlavu o bok vozu.

Měsíc stál přímo nad hlavami koní. To je dobré znamení, pomyslela si s očima upřenýma na jejich pohupující se hřívy. Doufala, že to předpovídá radostnou budoucnost, a

potom, jak se vůz stočil do zatáčky, pohlédla vzhůru a uviděla, jak se jedna z hvězd jasně zatřpytila. Tohle bylo ještě lepší, protože – jak každý ví – hvězdy jsou díry v nočním nebi, kterými můžete vidět do zářivých nebes Boha. Teď jí Bůh ukázal, že On se dívá dolů a velmi se zajímá o ni a ty dva nalezence, stejně jako o toho uhlazeného mladíka, jehož život měla zachránit.

Silje poněkud rozladilo, že teď, když ten překrásný mladík seděl přímo před ní, byla tak unavená, že už nedokázala udržet oči otevřené. Jak jí vůz natřásal a byla celá zmrzlá, seděla tam, a ani nespala, ani nebyla úplně vzhůru, spíše v jakémsi polospánku – a nepřestávalo ji bolet celé tělo.

Pamatovala si, jak se krátce napůl probírala, když vůz zastavil, a uslyšela hlasy. Něco jí položili do náručí, ale to už zase začala usínat ve snaze zapomenout na všechny starosti.

Pak už si jenom pamatuje, jak nad ní stojí vozka a třese ji ramenem.

„Kde to jsme?“ zeptala se Silje, nebo spíš zamumlala, protože měla zimou úplně ztuhlou pusou.

„Už jsme na místě. Mluvil jsem s Mistrem Benediktem. Můžete zůstat v domku pro děvečky.“

Ve tmě se pohybovali nějakí lidé a vzali si od ní děti. Měsíc už zapadl, takže věděla, že brzy bude ráno. Holčička

plakala a volala svou matku. Vozka pomohl Silje z vozu a podpíral ji, protože ji nohy neunesly.

„Kdo je Benedikt?“

„Je to malíř kostelů a trochu podivín. Ale nechá vás tu bydlet.“

„A děti?“

„Ano, děti taky.“

Stáli sami vedle vozu a Silje se zeptala: „Kam zmizel ten mladík?“

„Hemming? Oddělil se od nás asi před půlhodinou. Pokračoval jinudy.“

Hemming! Hemming Správcovrah? Takže to přece jen byl on! Zaplavil ji náhlý pocit viny a hanby, když jí došlo, že pomohla vrahovi – když on byl tak mladý a krásný!

„Předpokládám, že je mnoho dobrých Norů, kteří bojují za svobodu naší země?“ řekla honem.

„Tím jsem si jistý, paní Silje.“

„Nejspíš patří k nějaké takové skupině?“

„Na takové věci byste se neměla vyptávat.“

Takže patří, tím si byla jistá. Už se cítila klidnější. Když bojuje za svou zemi, tak mu může být odpuštěno.

Vozka je k ní velmi zdvořilý, pomyslela si. *Paní Silje!* Bylo to pravděpodobně kvůli tomu drahému sametovému plášti.

„A ten druhý muž? Ten také bojuje za svobodu?“

„Koho myslíte?“

„Ten, který s vámi mluvil. Jak vám řekl, že nás máte dovézt sem, k Benediktovi.“

Vozka se sehnul, aby upravil popruh na povoze. „Nikdo jiný tam nebyl, paní Silje, jenom mladý Hemming. Rozkazy mi dal on.“

Nadechla se a chtěla se přít. Pak si ale vzpomněla, co jí říkal Hemming.

„Ne, asi jsem se zmýlila. Zdá se, že jsem zapomněla většinu toho, co se stalo tuhle noc.“

„Jak je to nejlepší, paní.“

Když vešla, hořela v malé chaloupce lojová pochodeň a čeledín rozdělával oheň v krbu. Slyšela milé hlasy, jak konejší děti. Staraly se o ně dvě starší ženy, svlékaly je a krmily děvčátko něčím teplým.

„Je opravdu moc hezká,“ prohlásila jedna z nich bez sebemenší známky pobouření, že je vzbudili uprostřed noci. „Jak se jmenuje?“

„Nevím,“ odpověděla Silje. „Říkám jí Sol. Jak je tomu miminku? Bála jsem se... Je ještě naživu?“

„Ó ano. Ten je naprosto v pořádku, i když má ještě pupeční šňůru.“

„On! To jsme tedy měli štěstí. Víte, řekla jsem jedněm zlým mužům, že se jmenuje Liv, abych mu zachránila život. Teď mu místo toho budeme říkat Dag. Předtím nechtěl jíst... a...“

„Nebojte, to nevadí,“ uklidnila ji ta žena. „Je to novorozeně a nějakou rezervu si s sebou přineslo na svět. Umyjeme ho, ustříhneme šňůru a pak ho pevně zabalíme. Nic se mu nestane, i když přišel na svět takovým nekřesťanským způsobem. Vykoupeme ho ve svěcené vodě ohřáté horkými uhlíky a do postýlky jsme mu dali kousek oceli. Bude požehnaný chlebem, jak to má být, a položíme mu stříbro na prsa.“ Odmlčela se, a pak dodala: „Ale to děvčátko vypadá unavené a vyčerpané. Vezmeme nemluvně k sobě, aby se mohla vyspat. Tady je trocha horkého vývaru – zahřeje vás.“

Silje to skoro nevnímala. Sol ležela v klubíčku na jedné z postelí, víčka jí těžkla a už už se zavírala. Pokoj naplňovalo příjemné teplo ohně a Silje si nemohla vzpomenout, kdy se naposledy cítila tak uvolněně. Zvedla misku s bujonem a vypila ji bez lžíce. Byl to řídký vývar z ovesné mouky s malými kousky vepřového a chutnal báječně. Brzy se jí teplo začalo rozlévat po těle, a než ženy odešly z pokoje, usnula na posteli. Nejasně si uvědomovala, jak jí ženy stáhly boty, svlékly ji a natáhly přes ni přikrývky; ale ona nedokázala otevřít oči. Měla tělo jako z olova.

Dveře se zavřely a Silje tvrdě usnula.

KAPITOLA 8

Silje usnula krátce před rozedněním a do večera se neprobudila. Jediné světlo, které ten den viděla, byly stíny soumraku, když ležela a hleděla do nízkého stropu a tmavých, nahrubo otesaných trámových zdí. Bylo tu okno! Jen si představte, opravdové okno se sklem! Silje byla zvyklá jen na okna s dřevěnými okenicemi. Sklo bylo nazelenalé a hrbolaté, ale i tak vpouštělo do pokoje večerní světlo.

Děti, napadlo ji najednou.

Otočila hlavu a viděla, že vedlejší postel je prázdná. Když se ale zaposlouchala, uslyšela dětský smích. Nejspíš si s někým hraje. Z ještě větší dálky se ozýval rozhněvaný a nekonečný dětský pláč.

Najednou pláč ustal – že by ho právě začali krmit? – Pravděpodobně ano.

V pokoji bylo velmi teplo, protože v krbu stále hořel oheň. Někdo musel...

Silje cítila, jak se jí vehnalo horko do tváří, když si na něco vzpomněla. Jednou *byla* vzhůru. Vzbudila se a přetáhla si příkrývky zase přes sebe.

„No tak, no no,“ řekl nějaký hlas. „Nemusíš se ničeho bát, drahousku. Jsme staří chlapi a zápal mládí nás už dávno opustil.“

Vylekaně otevřela oči a uviděla, jak nad ní stojí dva starci. Ulevilo se jí, když zjistila, že má na sobě ještě lněnou košili.

„Tohle je lazebník z naší farnosti,“ oznámil jí vysoký muž s šedou kozí bradkou a dlouhými, řídkými šedými vlasy. Měl na sobě šaty nápadně jasných barev. „Dobře se vyzná v metodách léčení. A já jsem malíř Benedikt.“

Poslední slova pronesl způsobem, který vyvolával pocit, že by měla vstát a uklonit se mu. Lazebník, který – jak v té době bývalo zvykem – nejenom holil bradky, ale také léčil nemocné, byl malý, baculatý muž s přátelskýma očima.

„Jak dlouho máte ty nohy, mladá dámo?“ zeptal se.

Benedikt se zachechtal a poznamenal: „Řekl bych, že od narození.“

Silje si nesundala boty několik týdnů a teď zvedla hlavu, aby si je s obavami prohlédla. Byly k nepoznání – nateklé, otlačené a samý puchýř. Také byly celkem špinavé, ale to se dalo snadno napravit. Ovšem pokožka, to bylo něco úplně jiného.

„Připravíme léčivý obklad,“ podotkl lazebník potichu. „Teď vám nebudu pouštět žilou – není skoro co! Vaše ruce jsou na tom trochu lépe než nohy, ale už jsem viděl horší omrzliny. Uzdravíte se. Samozřejmě mám skvělá doporučení, i od vysoce postavených osob, jako je baron...“

Odříkal seznam dobře znějících jmen, aby na ni udělal dojem. Benedikt mávl rukou, aby zastavil lazebníkovu chvástání, a posadil se k ní na postel. Honem si přes sebe přetáhla přikrývky.

„Teď mi řekni,“ promluvil znepokojeným, otcovským hlasem, „co jsi to za zvláštního hosta? Řekli mi, že jsi zachránila dvě děti a toho umíněného Hemminga. Samy tyhle skutky jsou důvod, proč se o tebe zajímat. Bohužel podle tvých šatů soudím, že jsi poznala velkou chudobu.“

„Nejsou moje,“ odpověděla potichu. „Ty svoje jsem dala jedné staré ženě, která byla ve větší nouzi než já a měla jen tenkou halenu. Ona zůstala na statku.“

„A tyhle?“ S odporem zvedl mezi palec a ukazováček okraj jednoho z hadrů, které nosila, a rychle ho zase pustil.

„Vyrobita jsem si je z látek, které jsem našla ve stodole.“

Malíř nevěřícně zakroutil hlavou. „Nikdy jsem nic takového neslyšel! Vzdala ses vlastních šatů kvůli staré bábě! Slyším, že máš vybranou řeč – možná jsi vzdělaná – ale odkud pocházíš?“

Poněkud rozpačitě pověděla: „Nejsem nikdo výjimečný, jenom neposlušné dítě kováře. Silje, dcera Arngrimova.“

Vyhнали mě ze statku, když mi mor vzal celou rodinu. To, že umím dobře mluvit, je jiná věc.“

„No já myslím, že *ty jsi* výjimečná.“ V přátelských očích jako by se zajiskřilo. „Máš dobré srdce a to je vzácné v těžkých dobách, jako je tahle, kdy se lidé starají hlavně sami o sebe. To, že máš tak dobrého ochránce, také mnoho znamená.“

Celou tu dobu se lazebník věnoval jejím nohám a míchal vonný nápoj v kotlíku v krbu. Silje se chtěla zeptat, co Benedikt myslel tím „dobrým ochráncem“, ale její dosavadní zkušenost jí napověděla, že je to zbytečné. Bez obav mluvili o mladém Hemmingovi, ale o tom, kdo ho zachránil, by se stejně nezmínili ani slůvkem.

Benedikt pokračoval: „Řekla jsi, že jsi byla neposlušné dítě.“ Odmlčel se a pak dodal: „Jaké to bylo na statku? Jaké práce jsi zastávala?“

Odvrátila pohled a se znalým úsměvem podotkla: „Obávám se, že si kvůli mně občas zoufali. Samozřejmě jsem dělala, co mi řekli, na poli i v pánově domě, ale byla jsem trochu... jak to říct? Duchem nepřítomná? Byla jsem velký snílek a trávila jsem hodně času výrobou malých ozdob, doplňků a podobných věcí.“

Benediktovi zazářily oči. „Slyšel jsi to, lazebníku? Možná tu konečně máme někoho, kdo ocení mou práci. Po pravdě, takových je málo. Zítra, Silje, se mnou musíš jít do kostela. *Tam* uvidíš výzdobu!“

Zešíroka se usmála. „Děkuji. Půjdu moc ráda.“

Lazebník si něco zamumlal, ale dost nahlas, aby zaslechli něco jako: „S těmahle nohama asi těžko.“

„Můžu teď vstát?“ zeptala se.

„Ne,“ zavrtěl hlavou, když jí položil obklady z hrnce na obě nohy a dobře je ovázal. Byly tak horké, že ji skoro popálily, a vydávaly omamnou vůni bylin. „Ne,“ řekl znovu. „Musíš několik hodin odpočívat s obklady na nohou. Mimochodem, to už se ti nechce spát?“

„Ano, myslím, že chce,“ souhlasila. Přes rty jí přelétl úsměv. „Ale co děti?“

„O ty se neboj,“ řekl Benedikt. „Moje drahé dámy se o ně dobře postaraly.“

S tím odešli a Silje, se zahřátým tělem a pocitem štěstí v srdci, zase usnula.

Podle světla pronikajícího oknem Silje poznala, že je večer. Posadila se a opatrně se pokusila vstát. Chodidla ji bolela, když se na ně postavila plnou vahou, ale bolest byla snesitelná a ne horší, než jakou trpěla během těch posledních dnů toulání.

S Boží pomocí je to za ní! A s Jeho požehnáním by ona a děti mohly zůstat s těmito laskavými lidmi!

Najednou si uvědomila, že jim ještě řádně nepoděkovala. Co si o ní jen ten význačný malíř kostelů pomyslí?

Šaty jí odnesli. Místo toho jí tu nechali blůzu z drsné, přírodně barvené látky a tmavou sukni s pásem. Na zemi stál pár obrovských galoší, dost velkých, aby se do nich obula i s obvazy.

Rychle se oblékla a prohrábla si vlasy hřebenem. Ruce obvázané neměla, ale měla je potřené mastí, která byla cítit mátou. Zoufale se toužila celá ponořit do teplé, voňavé vody – hlavu, vlasy, všechno – a utápnout se v čistotě. Teď přeháním, pomyslela si s úsměvem. Člověk se snadno nechá zhýčkat. Ještě včera jsem byla vděčná za kůrku plesnivého chleba!

Šaty byly pohodlné, jen trochu velké. Nechali jí tu také pruhovanou zástěru, jejíž tkanice si utáhla pevně kolem pasu, aby jí dobře seděla. Neměla sílu si splést vlasy do copu, takže je nechala volně splývat po zádech. Ležel tu také rovný kabátek s límcem a nadýchanými rukávy, těsnými manžetami a krátkými šosy, ale ten si neoblékla. Věděla, že tohle kdysi byly šaty služebné.

Váhavým krokem došla ke dveřím. Široká podlahová prkna zavržala. Dřevěná podlaha! Doma byla zvyklá na holou zemi nebo kamenné podlahy. Překročila vysoký práh a vystoupila na dlážděný schod.

Slunce, které už bylo velmi nízko nad obzorem, ji donutilo přimhouřit oči. Neuvědomila si, že je venku ještě tak jasno, protože zelené okenní tabulky nepouštěly dovnitř tolik světla. Po chvilce rozeznala dvůr pokrytý popraškem

sněhu a obklopený tmavými obrysy budov. Velký hlavní dům stál vedle jejího a za ním se tyčila působivá, překrásně zdobená stavba s podkrovím, zastřešeným ochozem a ozdobnými řezbami.

Nikde nikoho neviděla. Zachvěla se, protože tady už nebylo takové teplo jako uvnitř. Zvedla hlavu, aby se rozhlédla kolem.

Vtom celá zbledla a krve by se v ní nedořezal.

„Ach, dobrý Bože, NE!“ zasténala.

Bylo jí na omdlení, proto se chytla zárubní, a pak se opatrně a bojácně podívala znovu.

Nejvyšší z nich čněly vysoko nad střechami budov, ale byl tu otvor mezi domy, kudy ke statku vedla cesta... a za ní...

Neskutečně blízko za ní prudce stoupaly hory. Poznala každý vrchol, každé údolí, každou trhlinu.

Země stínů! Noční království!

Ocitla se ještě blíž noční můře svého dětství, blíž k děsivému, tajemnému doupěti Prokletých. Vlastně se nacházela téměř na úpatí hor, od kterých ji oddělovala jen pustá planina. Za plání přímo vzhůru stoupala stěna hor, nedobytných, tyčících se do nebe a vyzývajících samotného Boha!

Nejdřív ji napadlo, že by odsud měla co nejrychleji zmizet, ale pak o tom začala důkladněji přemýšlet. Už nebyla dítě a všechny její představy o démonech létajících ve vzduchu byly jen – fantazie. Vysnila si je; nebyli skuteční. A co se týče pověstí, které lidé vyprávěli o Prokletých... No, prostě se bude od hor držet pěkně stranou. Copak opustí jediné útočiště, které našla, jen kvůli strachu z dětských povídaček?

Jedna ze starších žen vyšla z hlavního domu a zamávala na ni, aby za ní přišla. Aniž by znovu pohlédla na modročerné příkré stěny se zasněženými vrcholky, odkulhala přes dvorek.

„Pojď dovnitř, jen dál,“ vybídla ji žena přívětivě. „Právě jsme se v kuchyni sešli k jídlu. Už musíš mít pořádný hlad, děvenko...“

„Ano, to mám. Ale ráda bych se umyla a upravila, než budu jíst, prosím.“

„Samozřejmě,“ řekla žena.

Když to udělala, vešla do veliké, veselými barvami vymalované kuchyně s obrovským otevřeným krbem a dlouhým úzkým stolem s lavicemi po obou stranách, kde seděli a jedli všichni ze statku. Nesměle je pozdravila a trochu se uklonila každému z nich.

Bylo jich tu jen pár. Mor tu musel pěkně řídit, napadlo ji. Benedikt seděl v čele stolu a byly tu ty dvě ženy, každá z nich držela jedno z dětí, a čeledín. To bylo všechno.

Ženy si byly tak podobné, že to musely být sestry. Obě na sobě měly dlouhé černé šaty a vždy se s úsměvem na rtech snažily, aby se všichni cítili dobře. Silje tušila, že si je velmi brzy oblíbí.

Potěšilo ji, když uviděla, jak to nemluvně, Dag, jí. Dostával kousky chleba namočené v mléce, které tak mohl sát. Malá Sol ji přivítala úsměvem jako starou známou, ale pak rychle obrátila pozornost zpět k čeledínovi, který si s ní hrál a rozesmával ji.

„Pojď dál, má drahá,“ přivítal ji Benedikt. „Posaď se vedle mě.“

Poděkovala mu mírnou poklonou, potichu se pomodlila a usadila se. Zdálo se, že malíř je mužem prostých chutí, protože večerní jídlo tvořily jen tři chody – hovězí naložené v soli, sušené vepřové a vařené zelí – a obrovské džbány piva. Ve srovnání s tehdejšími zvyklostmi to bylo velmi skromné. Venkované obvykle měli nejméně šest chodů, zatímco boháči si jich dopřávali až čtrnáct. Dospělí zpravidla vypili aspoň šest džbánek piva každý den; a mnozí i dvakrát tolik.

Přesto byl pro Silje pohled na takovou spoustu jídla jako sen. Během večeře pohlédla na děti.

„Tohle je poprvé, co je vidím na světle,“ pronesla nesměle. „Obě jsou krásné, ale každé úplně jiné.“

„Ta malá je pěkná divoška,“ poznamenala jedna z žen.
„Takový temperament! V jednu chvíli je veselá a radostná, ale jak není po jejím... Cloumá jí takový vztek!“

Silje přikývla. „Toho jsem si včera v noci všimla.“

„Bude to lákavé kvítko pro chlapce, až povyroste,“ zavrčel Benedikt. „Kvůli těm zeleným očím a černým kudrnatým vlasům!“

Pokud to přežije, pomyslela si Silje smutně. Další dny se to ukáže. Znovu před sebou viděla obraz dívčiny mrtvé matky. Aby zapomněla na takové myšlenky, prohlásila rozzářeně:

„Ten hoch je na novorozeně nebývale hezký, nemyslíte?“ Hleděla na maličkou tvářičku se svatozáří světlých vlasů.

„Pravda,“ přitakal Benedikt. „Člověk uvažuje, odkud *ten* pochází. Viděla jsi přikrývky, ve kterých byl zabalený?“

„Ano, včera v noci v měsíčním světle. Je to zvláštní.“

„To se stává i v lepších rodinách,“ zamumlal Benedikt.

„Řekli mi, abych jeho věci schovala a dávala na ně pozor.“

Benedikt přikývl, ale tvářil se vážně.

„Ano, to musíš. A to byl mladý Hemming skutečně tak prozíravý?“

Ach, proč jen se jí vždycky zrychlí tep a nažene ruměnec do tváří, kdykoli zazní jeho jméno?! Ale je pravda, že se opravdu těšila, až zase uvidí jeho hezkou tvář.

„Ne, řekl mi to někdo jiný,“ odpověděla, jakmile se trochu vzpamatovala. „Podivný muž, skoro napůl muž, napůl zvíře, ale jsem jeho dlužníkem, protože to byl on, kdo mě k vám poslal. Chci vám všem poděkovat za vaši laskavost, že jste nás uprostřed noci bez zaváhání vzali k sobě domů. Jste velmi velkorysí.“

„To je to nejmenší,“ zamručel malíř a pak, jako by se snažil vyhnout dalším otázkám, rychle dodal: „Stejně bych nečekal, že Hemming bude tak rozumný.“ Následovala pauza a pak pokračoval: „Takže Silje! Co s tebou budeme dělat? Jak vidíš, zbylo nás tu jenom pár a hodil by se nám pár rukou navíc. Zůstaneš tu? Můžeme ti nabídnout jen jídlo a bydlení.“

„Ano, moc vám děkuji,“ odpověděla a pohlédla na svou miskou. „Tentokrát se budu snažit soustředit na práci.“

„A přestaneš snít ve dne?“ zasmál se Benedikt. „Lidé musí mít možnost snít, Silje. A takoví jako ty a já dokonce ještě víc. Můj bratr a jeho rodina, která kdysi žila v tomto domě, jsou teď mrtví. Prosím tě, aby ses na ně nevyptávala, protože náš zármutek je příliš velký. My, kdo jsme tu zůstali, se musíme snažit jít dál.“

Přikývla. „Zažila jsem totéž a rozumím vám. Všichni máme někoho, po kom truchlíme.“

Ženy, čeledín a Benedikt souhlasně přikývli. Benedikt pokračoval:

„Já bydlím v tom nazdobeném domě vedle a neúčastním se žádných prací na statku.“ Zdál se být mimořádně pyšný na své výsadní postavení. „Ale počkat! Moc jsi toho nevypila. Pivo je jednou z věcí, kterých máme hojnost – můžeš si dát sedm džbánek denně, jestli chceš.“

„Ach! Děkuji, ale ne. Stěží vypiji tři džbány za den.“

„Cože?! Piješ míň než malé ptáče. Ale nevadí, já mám na pivo stejný názor, protože jak vidíš, piji jenom víno – nápoj hodný umělce.“

Silje seděla naproti oknu. Tady v hlavním domě bylo v oknech lepší sklo, ale až dosud se neopovážila pohlédnout ven. Povzbuzená malířovým přátelským tónem se osmělila a řekla:

„Ty hory... To byl pro mě největší šok v životě, když jsem uviděla, jak jsou blízko.“

Začala jim vyprávět, jako by hovořila o snu, o svém strachu z dětství, a jak, ačkoli žila daleko na severovýchodě, ty hory jasně viděla a cítila k nim posvátný respekt. Jen zběžně zmínila kroužící bytosti, které tam žily, a svěřila se, že ty hory v ní vyvolávají děsivé představy. Když skončila, Benedikt podotkl:

„Nepřekvapuje mě, co říkáš. Pro mě jsou taky děsivé. Shlížejí na tebe jako veliký černý mrak vyrůstající ze země. A všechny ty strašidelné historky o Prokletých. Jistě sis jich taky užila do sytosti, že?“

„Ano, užila. Ale kdo jsou ve skutečnosti ti Prokletí?“ zeptala se s jistým vzrušením.

Nemohla uvěřit, že tu sedí všichni pospolu a baví se pán se služebnictvem. Ještě nedávno by to bylo neslýchané. Teď je ale jiná doba a lidé hledají společnost, kde se dá, protože nikdy neví, kde nebo kdy mor udeří. A kromě toho, Benedikt byl výjimečný muž, vysoce uznávaný umělec a dělal si, co chtěl.

Silje si oblíbil, o tom nebylo pochyb, a ona cítila, že našla spřízněnou duši.

„Ti Prokletí,“ začal pomalu, zatímco se na něj upíraly všechny oči. Všichni už dojedli, ale zůstali sedět, protože se nikomu nechtělo opustit příjemnou společnost ostatních. „Prokletí nejsou víc než legenda. Myslelo se, že mají kouzelnou moc a jsou plody zla. Předpokládám, že jsi slyšela o Tengelovi, zlém duchovi Prokletých.“

„Mistře Benedikte!“ zvolala jedna z žen pronikavým hlasem, zatímco ta druhá se pokřížovala. Čeledín vstal a přešel ke dveřím, vytáhl nůž a zabodl ho do zdi nade dveřmi, aby zahnal zlé síly.

„A, samé pověry,“ chlácholil je Benedikt. „Slyšela jsi o něm, Silje?“

„Jenom takové fámy. Nikdo mi toho nikdy moc neřekl.“

„Já ti teď o nich řeknu, protože já se nebojím! Ani kouzel, ani d'ábla! Asi před třemi nebo čtyřmi sty lety utekl mladý Tengel do hor, protože jeho a některé další zemědělce

z jeho půdy vyhnala nová nařízení jednoho dávno zapomenutého krále. Tengel přísahal, že se pomstí. Zaprodal svou duši ďáblu, Silje, a stal se vůdcem Prokletých. Mimochodem, Tengel znamená vůdce – to jsi určitě nevěděla, že? Někdy se jim říkalo také „Ledoví lidé“, protože je prý nemožné najít cestu tam, kde žijí – k jejich doupěti. Říká se, že aby ses tam dostala, musíš projet pod ledem, tunelem podél veliké řeky.“

„Uměl mladý Tengel už předtím, než přišel do hor, kouzlit a čarovat?“

„To nevíme. Traduje se, že to byl obyčejný muž, ale že smlouva s ďáblem mu dodala neuvěřitelné síly. Za ta staletí narůstala nechvalná proslulost Prokletých a šířily se zvěsti, že jeho děti prý dědí jeho kouzelnou moc. A...“ – Benedikt ztišil hlas – „říká se, že Tengel nemá hrob!“

Silje vykulila oči. Nevědomky se zahleděla do tmavého rohu za dveřmi.

„Chcete říct, že satan si ho vzal? Odnal si ho?“

Malíř sklopil zrak. „To jsem neřekl. To jsem nikdy neřekl.“ Znovu zvedl oči. „Není nic, co by Prokletí nedokázali. Ale to jsou všechno jenom řeči, Silje. Jenom hloupé pověry.“

„Takže ve skutečnosti neexistují?“ zeptala se.

„Já jsem je nikdy neviděl a to tu bydlím celý život. Jsem dost upřímný na to, abych připustil, že nikdy dobrovolně

nepůjdu nahoru do hor, ale to je jiná věc. Je to proto, že ty zlověstné hory mě děsí samy o sobě.“

Žena, která houpala Sol na klíně, dala dítěti ruce přes uši. „Mistře Benedikte, měl byste si dávat větší pozor, co říkáte,“ napomenula ho rozzlobeně. „Nikdo nesmí mluvit o... *nich*.“

Čeledín měl více odvahy. „Neexistují!“ prohlásil. „Možná kdysi dávno, ale ne teď. Pravděpodobně vymřeli během černé smrti před dvěma sty lety, jako téměř všichni ostatní. Byl jsem v horách mnohokrát a neviděl jsem ani je, ani jejich ‚doupě‘.“

Takže to všechno byly jen moje představy, pomyslela si Silje. Teď byla mnohem uvolněnější. Už o tom nebude znovu přemýšlet a nebude se bát. Bylo to prostě báječné, jenom se najíst, být zase v teple a mít na sobě čisté šaty – i když patřily nějaké ubohé dívce ze statku. Byla radostí bez sebe a najednou zvolala: „Já jsem tak šťastná. Myslím, že tomuhle se nevyrovná ani nebe!“

Ostatní se s ní radostně zasmáli.

Pak znovu pomyslela na Sol a na mor. Znepokojeně pohlédla na děvčátko. Jak dlouho potrvá, než budou vědět víc? Viděla hodně nemocných, aby poznala příznaky, ale zatím bylo dítě veselé a spokojené. Jenom jednou, když jedli, vypadala smutně, bradička se jí třásla a měla nepřítomný výraz v očích.

„Maminko,“ pípala roztřeseným hlasem. „Maminko!“

Pak ji jedna z žen pochovala v náručí a řekla: „Je tak malá. Brzy na všechno zapomene.“ Něžně ji kolébala, dokud se neutišila.

Všichni chtěli, aby jim Silje vyprávěla o své těžké cestě a zvláště o posledním dni a noci, kdy se toho tolik seběhlo. Nikdo jí nedokázal vysvětlit, kdo byl ten, co jí pomohl, ale viděla, jak si při zmínce o něm obě ženy vyměnily významné pohledy. Jedna z nich řekla něco jako „slitování“ a čeledín rozpačitě zabodl pohled do podlahy.

Vtom všichni něco zaslechli a vylekaně se rozhlédli kolem. Po cestě se tryskem hnali koně a vzápětí bylo slyšet rachocení zbraní a brnění.

„Vojáci místodržitele!“ oznámil Benedikt, když vyhlédl oknem do dvora, kde začalo sesedat několik jezdců. „Silje! Jsou tohle ti muži, se kterými jsi mluvila dnes v noci na šibeničním vršku?“

Už se stmívalo a přes sklo nebylo tak dobře vidět, ale byla si jistá. „Ne, nepoznávám žádného z nich.“

„Dobrá, pak se nemusíš skrývat. Greto,“ nařídil jedné z žen, „odnes pryč aspoň to maličké a možná i tu holčičku.“

Žena vzala obě děti a odešla do vedlejšího pokoje. Benedikt vstal a vyšel ven, aby přivítal vojáky. Ostatní čekali uvnitř a napínali uši, aby jim nic neuniklo.

Benedikt muže pozdravil a zeptal se jich, co je sem přivádí. Důstojník přešel k němu a postavil se na schod.

„Neviděli jste tu dnes v noci nebo přes den nějaké cizince?“

„Ne, neviděli. Koho hledáte?“

„Víš to zatraceně dobře, malíři Benedikte! Ten vzpurný rebelant Dyre Alvsson a jeho muži byli dnes v noci venku. Zapálili dům jednoho z králových mužů. Takovým zločinům učiníme přítrž. Nebudete nic namítat, když se vám podíváme do stájí?“

„Jak si přejete, pokud si myslíte, že moje staré kobyly stojí za podívanou. Jistě nevěříte, že bych já...“

Důstojník utnul jeho řeč. „Věříme!“ odfrkl si a otočil se na patě.

Všichni vojáci najednou vyrazili ke stejnému domu. Zjevně tu nebyli poprvé hledat koně cizinců. Po chvíli vyšli ven.

„A Hemming Správcovrah?“ zavolal důstojník.

„Neviděl jsem ho věčnost,“ odpověděl Benedikt tak přisvědčivě, že dokonce i Silje by mu uvěřila, kdyby neznala pravdu. „Tomu darebovi se vyhýbám.“

„To děláš dobře, už kvůli sobě.“

Pár mužů prohledalo jednu nebo dvě další budovy. Možná si mysleli, že koně schovali mezi krávy ve stodole. Pak už se chystali k odjezdu.

„Raději by sis měl dávat pozor, Benedikte!“ zakřičel důstojník přes rameno. „Cákání barev na strop kostela ti ještě nezajistí volnou cestu do nebe.“

„To ani čmuchání v domovech poctivých lidí!“ zavolal na něj Benedikt.

Ted' už Silje věděla, kdo to byl – ten muž ve vlčí kožešině. Dyre Alvsson. Neslyšela už to jméno někde? Největší nepřítel Dánů v Trøndelagu! Nebylo možné ho najít, ať se ho vojáci snažili dopadnout sebevíc, protože ho lidé chránili a skrývali.

Mezi lidmi nepanovala žádná zjevná zášť vůči králi. Sedláci a rolníci se nezajímali o to, kdo vládne jejich zemi. Když před patnácti lety převzali moc Švédové, lid je dobře přijal jako nové pány. Když odešli z Trøndelagu a znovu se vrátili Dánové, obyvatelstvu ani tato změna nijak nevadila. Kodaň nebo Stockholm – obojí příliš daleko – takže zemi mohl vládnout ten či onen. Dokud měli svůj denní chleba, příliš se nestarali, jak se jejich král jmenuje. Sedláci si jen stěžovali na daně a další záležitosti, které se jich bezprostředně dotýkaly.

Bylo jen málo vzbouřenců, kteří byli neustále aktivní. Nejvýznamnějším z nich byl v té době Dyre Alvsson. Byl to ten nejtroufalejší a nejobdivovanější ze všech. Silje až dosud nevěděla, jak vypadá, jak je starý ani odkud pochází. Ale i když ted' už něco tušila, nikdy by ho neudala! Nepřekvapovalo ji, že o něm nikdo nechtěl mluvit, když se vyptávala.

Uvažovala o Hemmingovi a znovu se jí zmocnil ten hřejivý pocit. Ano, byl to rebel; to už jí došlo. Benedikt je

zjevně podporoval. Takže možná bude mít ještě šanci se s Hemmingem setkat. Ach, úplně viděla ten škádlivý záblesk v oku, jeho pěkně tvarovaný nos a ústa s pohotovým úsměvem. A ty zlaté vlasy, které zářily v měsíčním světle! Siljino mladé, nevinné srdce bylo plné nových pocitů. Tohle byla slepá láska založená jen na vzhledu, která je příznačná pro každou šestnáctiletou dívku. To bezpodmínečné zbožňování, tak typické pro mladé a nezkušené. Snít o někom, být slepý k jeho chybám, přisuzovat mu ctnosti, pocity a zájmy, které by měl mít, ale možná nemá.

Ten den nebyl pro Silje dlouhý. Statek byl brzy bezpečně uzavřený a lidé se chystali do postelí. Ty dvě dobrosrdečné ženy trvaly na tom, že si nechají obě dvě děti u sebe ještě jednu noc.

Silje si nemyslela, že tak brzy znovu usne, ale mýlila se. Sny přicházely a odcházely. Potichu sténala ze spánku a lehce trhala rukama a nohama, jako by se snažila před něčím uniknout.

Ležela na pastvě pod statkem, kde vyrostla. V dálce se rozpínalo Noční království. Jeho členité a nesouvislé vrcholky, skrytá údolí za nimi a pod nimi. Rudě planoucí nebe. Vtom se něco zvedlo nad hory. Strašidelné postavy v černém s obrovskými, doširoka roztaženými křídly – její démoni. Silje se ve spánku před nimi snažila skrýt.

Nebylo jich mnoho – asi jen šest nebo osm – ale byli nebezpeční. Plachtily vzduchem a po něčem pátrali; ale ona věděla, že už ji zahlédli. Jenom předstírali, že si jí nevšimli!

S leknutím si uvědomila, že je nahá.

Na tom ale vůbec nezáleželo. Neznamenal to nic, protože věděla, že ji nikdo nemůže vidět, kromě těchto přízraků z druhé strany. Tohle vědomí ji docela uspokojovalo, roztáhla se na trávě a se smyslnou rozkoší si protáhla končetiny.

Právě se k ní blížili. Rozbušilo se jí srdce. Už je jasně viděla. Oni byli také nazí; všichni to byli muži a v jejich ďábelských tvářích se zračila vyzývavá přitažlivost. Na rukou měli dlouhé drápy a jejich těla spojovala mužské a zvířecí prvky. Opravdu, tyhle bytosti víc připomínaly zvířata než lidi; byli tak svalnatí a ladní.

Uviděli ji a toužili po ní. Přesto se k ní nepřiblížili. Kroužili nad ní a drželi si odstup, jako by váhali, nebo na něco čekali. Spatřila tvář jednoho z nich. Byla krásná, ušlechtilá, ačkoli zvrácená a nepřírozeně znetvořená. Tvář mladého muže lemovaná zlatými vlasy – s jeleními parohy.

Zнала ho a třásla se jako u vytržení, že ho znovu vidí, ale ani on se neopovážil sestoupit k ní.

Dolní polovina jeho těla byla jelení, ale jeho paže přecházely v křídla s mocným rozpětím. Z nějakého důvodu si přála, aby nebyl nahý; cítila se nesy. Obdivovala jeho

tvář. Nic víc nechtěla. Pak od ní všichni najednou začali odlétat.

Vzhůru z Nočního království se vznesla ještě jedna bytost, větší a nebezpečnější než ty ostatní, ale zůstala na svém místě, vyrýsovaná proti planoucímu nebi. I když byla nesmírně daleko, ve svém snu Silje viděla, kdo to je. Poznala jeho tvář. Přitažlivou a přesto odpudivou, s úšklebkem dravce, svůdným, lákavým... Černé vlasy se mu kroutily přes čelo, oči mu plály.

Ovšem, ať se snažila sebevíc, neviděla jeho tělo. Zoufale chtěla nahlédnout do temných stínů, které ho skrývaly, ale dívala se jenom na siluetu, která jí připomínala fauna nebo satyra.

Tělo měla jakoby unavené a těžké a nemohla popadnout dech. Byla podivně rozjitřená a stejně jako ty tajemné bytosti vyčkávala, kroutila se v trávě, trochu přitáhla nohy k tělu, toužící, bázlivá, okouzlená.

Jeho křídla se pohybovala s pomalým mácháním a jak začal plachtit k ní...!

S výkřikem se probudila!

Ležela a ztěžka oddechovala jak úlevou, tak zklamáním, že sen skončil tak náhle.

Lekla se, když ucítila, jak má rozpálené tělo, tak jako nikdy předtím. Byla zmatená, roztřesená a přikryla se rukama, aby skryla pocit studu a vnitřního vzrušení; ale její ruce rozdmýchaly ten oheň – a nebylo cesty zpátky.

Vyčerpaně ležela na zádech a přemýšlela, že by měla zemřít hanbou z nepopsatelné extáze, kterou právě zažila. Prostě a přirozeně – Silje dospěla.

Benedikt nemaloval kostel v jejich farnosti; to udělal už dávno a každý coul klenutého stropu byl vyzdobený. Teď právě zkrášloval boží dům v nedaleké sousední farnosti a později toho rána – Benedikt nebyl zrovna ranní ptáče – vzal bryčkou Silje s sebou. Silje si všimla modrých žilek na jeho nose, známek toho, že si neodepře pití.

Silje si byla jistá, že každý v její tváři pozná, co se stalo minulou noc, ale mýlila se. Zdálo se, že nikdo si na ní nevšiml ničeho neobvyklého, a všichni s ní mluvili úplně normálně, jako by se nic neudálo.

To je divné! Pro ni to byla proměna a cítila se tak zostuzená, že by se nejraději propadla do země.

Skutečnost, že ji přitahoval nesprávný muž, celé věci moc nepomohla.

Benedikt zlehka držel opratě, řídil starou kobyly a neustále za rachotu bryčky o něčem brebentil, zatímco Silje seděla vedle něj a poslouchala. Vyprávěl jí o svých velkých uměleckých zážitcích a o všech kostelních malbách, které vytvořil. Nahlas nadával na reformátorské kněží, kteří nařídili, že by se všechny ty staré, překrásné malby měly přebílit, protože některé z nich jsou nemravné.

„Nemravné!“ zuřil. „Na lásce není nic nemravného, Silje. Všechno je přirozené a krásné. To duše těch úzkoprsých starců jsou nemravné!“

Jeho slova jí poskytla trochu útěchy, ale ne dostatek.

„Naštěstí tu byli také rozumní kněží, kteří dokázali zastavit tohle mravní šílenství slovy Řehoře Velikého, který řekl: ‚Pomocí obrazů nechť se učí ti, kdo nemohou číst Písmo svaté.‘ Ten pochopil, jakou cenu má církevní umění! Počkej, až ti ukážu svého anděla v Soudném dni, Silje. Ach, takový mistrovský kus! Jako předlohu jsem použil Hemminga.“

Tváře jí zčervenaly. „Jsem si jistá, že to byl skvělý model,“ utrousila.

Benedikt se zasmál. „Jeho tělo, to ano, ale jeho duše těžko! Vlastně, jak by se *tobě* líbilo být mým modelem pro Padlou pannu – ve scéně ze Soudného dne?“

„Ne!“ odpověděla zlostně.

„Ach, prosím! Se svými krásnými zlatohnědými vlasy budeš dokonalá. Přirozeně si budeš muset svléknout šaty!“

„Ne! To rozhodně ne!“ zalapala po dechu.

Znovu se zasmál. „Jen jsem si tě dobíral, děvenko. I když máš možná duši umělce, zdaleka nejsi dost tolerantní. Farní škola?“

Nehodlala už dál poslouchat takové věci, a tak pevně a výmluvně sepjala ruce do klína a zírala na ně.

Kdyby jen malinko pootočila hlavu, viděla by hory. Ale ona se na ně nepodívala, i když ji vábily a volaly – dnes víc než kdy jindy. Možná se tam právě na nebi vznáší ty bytosti. A možná ta největší z nich je...

„Není to támhleten kostel?“ vykřikla až příliš nadšeně.

„Ano, to je. Ale není to nic, kvůli čemu bys měla být tak rozrušená.“

„Ne. To já jen...“ Větu nedokončila. Nemohla popsat svoje představy, a přesto teď, navzdory studu, začala znovu cítit fyzické vzrušení – stejně jako minulou noc.

Nečinně se potulovala uvnitř kostela, vyhýbala se stojanům a žebříkům a obdivovala Benediktovu práci.

Některé motivy poznávala. Čtyři jezdci Apokalypsy, například. Další obraz představoval toulavou skupinu obětí moru a jiný zas pustošení války. Na jedné straně napůl dokončená postava Smrti. A tam! Ach, ano, tamhle byl Hemming, anděl ze Soudného dne – poněkud přibarvený, ale nebylo pochyb o tom, že je to on. Toužebně si povzdechla.

Štědře chválila všechno, co viděla, a její upřímné obdivné poznámky Benedikta těšily.

„Podívej na tohle! Podívej!“ zvolal vzrušeně a vedl ji dál. „Co si myslíš o tomhle?“

„No... ano.“ Zaváhala. „Ale proč jste namaloval ženu, jak tluče máslo? A za ní ďábla?“

Benedikt se zahihňal. „Vždycky chtějí něco takového! Malý oplzlý vtípek je dovolený. Kněží, kostelníci a shromáždění si všichni rádi užijí trochu legrace.“

„Moc tomu nerozumím,“ řekla naivně.

Zíral na ni s otevřenou pusou. „Chceš říct... Nerozumíš té symbolice? Nikdy jsi neviděla, jak někdo tluče máslo? Nikdy jsi to sama nedělala?“

„Ano, samozřejmě, ale...“ V tu chvíli ucítla, jak jí rudnou tváře, a rychle se od něj odvrátila. Bylo to tak nevkusné... tak vulgární!

Benediktovi to bylo líto. „Jsi pro mě hádankou, moje náruživá mladá panno. Ano, určitě jsi vášnivá; každý to vidí!“ Odmlčel se. „Možná bys mi chtěla pomoci s malováním?“ zeptal se s velkorysostí, která byla nejspíš odezvou na její předchozí slova obdivu. „Můžeš vybarvit tuhle vinnou révu. Už jsi někdy malovala?“

Nemalovala, ale toužila to zkusit.

Ukázal jí barvy. Caput mortuum byla červeno-fialová barva. Saze se měly používat střídmě, aby obrázek nebyl jednotvárný, a za žádných okolností je neměla míchat s jinými barvami. Okrově žlutá, běloba, pak měděný prášek, který se proměnil v modro-zelenou, a ultramarínová, ze které vznikne světle modrá. Může míchat všechny tyto barvy, pokud mu nezpřehází jednotlivá barviva.

Úzkostlivě chytila štětec. Tak se bála, že přetáhne obrys a vylije barvy, že jí trvalo čtvrt hodiny, než vybarvila první list révy, ale potom už pracovala rychleji. Nadšeně se bavili o umění, zatímco Benedikt byl celou dobu zavěšený pod klenutým stropem a pracoval na Adamovi a Evě – kteří si chránili svou poctivost velikými fíkovými listy – a Silje pokračovala se svou révou. Nevěděla o malování vůbec nic, a tak se ujal role jejího učitele, která se mu zjevně zamlouvala.

Najednou se zeptal: „Nudím tě?“

„Ne, ne!“ odpověděla nadšeně. „Tohle je opravdu zajímavé. Nikdy jsem si s nikým takhle nepovídala.“

Zazubil se. Jeho téměř nepřetržitý monolog se dal těžko nazvat rozhovorem.

Nakonec se vrátil dolů na zem. Denní práce byla za nimi – úplně zapomněli sníst jídlo, které si s sebou přivezli.

„Tak se na to podívej!“ prohlásil obdivně. „Věděl jsem, že to dokážeš. Opravdu ti ty listy obživly. Jak jsi věděla, jak udělat stíny?“

„Nevěděla.“ Byla zmatená, ale velmi pyšná na své dílo. „Jen jsem se pokusila vzpomenout si, jak vypadají.“

„Zítra se mnou musíš jet zase,“ zvolal dychtivě. „Ženské se mohou postarat o děti, vědí, co dělat.“

A zatímco před ní kráčel z kostela, uvažovala o tom, jak moc si za tak krátkou dobu tohohle starce oblíbila. A možná, což bylo ještě důležitější, našla něco v sobě. Silje, ta černá

ovce, nevhodná pro život na statku, našla jiný svět. Možná právě sem patřila.

KAPITOLA 4

Silje se nemohla příštího dne do kostela vrátit, protože jedna rána na chodidle se jí zanítila a všichni jí doporučili, že má odpočívat. Ten den si hrála se Sol, dělala drobné práce, které se daly dělat v sedě, a hovořila se dvěma staršími ženami.

Sol byla zábavné dítě, velmi vznětlivé a přímočaré. Byla neuvěřitelně otevřená. Když se zlobila, moc se vztekala, ale stejně tak když byla šťastná, dávala to najevo a všechny je jednoho po druhém zobjíkala. Nikdo nerozuměl ani slovo z toho, co říkala, ale všichni usoudili, že jí nemohou být víc než dva roky.

Další den ráno Siljina noha vypadala lépe a znovu doprovodila Benedikta, ale tentokrát, aby ženám ulevili, s sebou vzali i Sol.

Děvčátko divoce běhalo po kostele a její nespoutaná energie je doháněla k zoufalství. Znovu a znovu ji Silje musela snést dolů z kazatelny nebo z ochozu. Znovu a znovu se dítě snažilo vylézt nahoru za Benediktem.

Nakonec se rozhodli uvázat ji za lano v presbytáři, kde bylo prázdno.

Stejně jako předtím malovali každý zvlášť. Silje tentokrát dostala o něco složitější úkol, a to namalovat svatozáře koleni hlav nějakých andělů. Udělala to dobře.

„Je to v tobě,“ zamručel spokojeně Benedikt. „Pojď se podívat, co jsem udělal včera, když jsi tu nebyla.“

Šla za ním do jedné z postranních kaplí. Pod malým klenutým stropem namaloval nějaké scény ze Soudného dne, ale Silje okamžitě poznala, co chtěl, aby viděla. Byl to napůl dokončený obraz Padlé panny!

Zrudla a odvrátila se.

Benedikt se hlasitě zasmál. „Ano, je ti dost podobná, že? Tedy, chci říct, její tvář. Ten zbytek jsem si samozřejmě musel domyslet, ale to nebylo tak těžké.“

Silje neměla slov. Cítila se potupená. Žena na obraze nevypadala jako ona. Její břicho bylo plošší a nahoru od pasu toho měla víc než ta... věc!

„Takhle vůbec nevypadám,“ vykřikla.

„Můžeš si za to sama,“ pochichtával se přátelsky Benedikt. „Nechtěla jsi mi stát modelem. Ale rád to opravím, stačí když mi řekneš, kde jsem se zmýlil.“

Samozřejmě by bylo správné, kdyby se otočila a odkrácela, aby tak dala najevo své rozhořčení. Přesto nedokázala snést myšlenku, že je její tvář posazená na vršku toho hruškovitého těla, a tak udělala pár rychlých,

rozpačitých posunků kolem malby. Benedikt si ji prohlédl od hlavy k patě a porovnával ji se svým výtvozem.

„Ano, máš pravdu. Ty patříš k těm dívkám s plnými ňadry, co jsou hubené od pasu dolů. To snadno změníme. Pak taky potřebujeme ďábla, který bude stát za tebou. Nedá se nic dělat, to bude muset počkat, dokud nedodělám polního maršálka Smrtáka!“

Silje chodila do kostela každý den, i když se jí noha ještě nezahojila. Sol s nimi jezdit nesměla, protože bylo téměř nemožné ji uhlídat. Každý den nosila Silje svůj krásný modrý sametový plášť. Jednou Benedikt cestou poznamenal: „Hladíš ten plášť, jako by to byl milenec.“

To ji vyplašilo. „To jen proto, že je ten samet tak hebký.“

„Myslel jsem to, jak se do něj balíš – a při tom vdechneš jeho smyslnou vůni – to snad má něco společného s vlastnostmi látky?“

Napřímila se. „Nikdy jsem neměla tak krásné šaty. To je všechno!“ zamumlala rozpačitě.

Čtvrtý den Benedikt oznámil Silje, že podle něj maluje dost dobře na to, aby jí mohl dát složitější úkol. Už zbývalo jen málo času na dokončení maleb v kostele, protože už se tu brzy zase měly konat bohoslužby. Nestačil by dokončit práci sám. Mohla by namalovat ďábla svádějícího tu pannu, kdyby jí nakreslil obrisy?

Oněměla. Bude moci namalovat celou postavu? Ano, byla přesvědčená o tom, že to dokáže. Věděla celý život, že v sobě má talent na malování, ale nikdy nedostala příležitost uplatnit ho.

„Ano. Ano, prosím! Myslím, že bych to měla zkusit,“ zajíkala se nadšením. „Ale co když to udělám špatně, nebo to nebude dost dobré?“

„Pak to přemalujeme. Ale jsem si jistý, že to zvládneš.“

Silje se zhostila svého úkolu tělem i duší. Teď pracovala sama, v postranní kapli, a mohli na sebe s Benediktem jen občas něco křiknout. Přesto byla tak hluboce zabraná do své práce, že často zapomněla jak na starce, tak na své okolí.

Vrátil se za ní až někdy k večeru. Mezitím k ní nakoukl jen jednou kolem poledne, aby se podíval, jak pokračuje. Teď už měla práci skoro hotovou, zbývalo jí namalovat jenom ďáblovo kopyto, které vykukovalo zpoza ženiných nohou.

„Nesnědla jsi za celý den ani sousto,“ zavolal, když procházel chrámovou lodí a kolem se rozléhaly jeho kroky. „Už se začíná stmívat. Budeme toho muset nechat.“

Vtom se zarazil.

Stoupla si k jedné straně, aby mohl vidět její výtvar, a úzkostlivě očekávala jeho verdikt. Jen zíral.

„Propána, děvče, co jsi to udělala?“ zabručel.

Teprve pak, když se na zed' podívala jeho očima, si uvědomila, co namalovala. Ďábel stál za tou ženou, jak ho

Benedikt načrtl, ale Silje tam namalovala mnohem víc. Pařátovité ruce svíraly ženiny prsy a ona měla hlavu zakloněnou a opřenou o ďáblovu rameno. Jeho dlouhý jazyk ji laskal na krku – a jeho tvář...

„Proboha!“ vydechla a zakryla si ústa rukou. „Toho jsem si nevšimla!“

Nikdo, kdo kdy viděl muže ve vlčí kožešině, by nezapochyboval, odkud tahle tvář pochází.

„Musíme to odstranit,“ řekl Benedikt znepokojeně.

Silje už už chtěla malbu přetřít barvami, ale pak ji Benedikt chytil za ruku a rozhodl: „Ne, nedělej to. Rozmyslel jsem si to. Je to příliš dobré, než abys to zničila. Nejsi žádný malířský mistr a je tam spousta nedokonalostí, ale tys tomu obrazu dodala takový *náboj*! Doufejme, že královi vojáci nikdy nebudou mít důvod sem vstoupit.“

Pak pokračoval téměř pohoršeným hlasem: „Mladá dámo, nikdy by mě ani nenapadlo, že ty, která vypadáš tak ctnostně, bys mohla namalovat sprostý, vulgární obraz, jako je tento! Podívej se na ty ďáblovy lačné, chamtivé ruce! Podívej se na ten postoj! Jako bys sama moc dobře věděla, co se děje za zády té ubohé ženy.“

Silje byla zděšená. „Nechápu to. Nedošlo mi, že jsem to namalovala takhle. Muselo se to udělat samo!“

„Buď to jsi očarována, nebo je to prostší – máš duši umělce a pracovala jsi v transu. Ano, tak se to stalo. Když se

umělce zmocní inspirace, často si neuvědomuje, co dělá. Ale já si myslel, že ses zamilovala do mladého Hemminga!“

Takže odhalil její tajemství.

„Taky že ano!“ Byla rozzuřená a zmatená. „Ano! Nechápu, jak se na zdi mohla objevit *tahle* tvář.“

Benedikt se rozesmál, nejdřív zlehka, pak srdečněji. „No, nemohla sis vybrat lepší exemplář, který bys napodobila! Dobrý Bože, něco takového! Ta vitalita! Ale nikdo se o tom nesmí dozvědět. Je dobře, že je v tomhle rohu tma.“

Vyrazili směrem domů. Bylo tepleji a to málo sněhu, co napadalo, zase roztálo. Nebe bylo šedé a smutné. Věděli moc dobře, že tohle oteplení je ošidné. Slunce vycházelo každým dnem později, zima vládla pevnou rukou a její mrazivé pařáty se zatínaly čím dál hlouběji do země.

Tohle byl bídný podzim.

Silje byla na Benediktově statku deset dní, když Sol onemocněla. Ležela schvácená horečkou a plakala na posteli v jejich pokoji. Silje u ní seděla celý den, měnila jí šaty a zahřívala ji.

Lazebník, který patřil mezi Benediktovy spolupijany, vynesl svůj rozsudek.

„Ne, obávám se, že o tom není pochyb. Nesmíte ji pustit k tomu nemluvněti. My ostatní budeme v pořádku – když

jsme přežili dosud. Je pokřtěná? Bylo by dobré zavolat kněze, aby se tu zastavil.“

„Zemřel,“ oznámila jedna z žen. „A nový ještě nepřijel. Škoda, byl to dobrý člověk, ten náš poslední kněz. Navštěvoval všechny nemocné, než sám onemocněl. Ale ta dívka je dost velká, takže ji určitě pokřtili.“ Potlačila slzy; všichni si malou Sol zamilovali. Když lazebník odešel, Silje si zase sedla k Sol. Beznaděj ji probodávala jako nůž. Tolik se s dítětem sblížila, že ho skoro považovala za dceru.

„Pomoz nám,“ zašeptala. „Pomoz nám, pomoz. Nenech ji zemřít, vždyť je tak plná života. Nebesa, neberte mi ji. Prosím, nech ji naživu!“

Dívčina horečka nepolevila. Spíše naopak. Silje nemohla dělat nic než čekat na další hrozivé příznaky.

Sol vzhlédla; oči měla pohaslé.

„Prosím, uzdrav se,“ prosila ji Silje. „Nemohu snést, když vidím, že tě něco bolí. Tolik tě potřebuji.“

Sol vykulila oči. „Filje potřebuje Fol?“

„Ano, potřebuji Sol. Ty a já patříme k sobě. Máme malého bratříčka, o kterého se musíme taky postarat. Není to žádná legrace, když jsi nemocná. Mám tě moc ráda, Sol.“

Znavená tvářička dítěte se zlehka rozzářila úsměvem. Malá ručka – úplně horká – ležela v té Siljině. V tom okamžiku Silje poprvé poznala, že si ji Sol opravdu oblíbila, má ji ráda a cítí s ní sounáležitost. Do té doby byl jejich vztah založený víc na snaze přežít.

Mluvila o Dagovi jako o svém malém bratříčkovi. Možná to nebylo moudré, zvlášť pokud by byli nuceni jít každý svou cestou, ale cítila to tak a tušila, že je to správné. Nechtěla být odloučena ani od jednoho z nich – a nechtěla se dívat, jak tahle krásná dívka leží ve studené rakvi!

Později ten večer slyšela, že k nim někdo přijel. Když se Benedikt vrátil z kostela, přicestoval s ním nějaký jezdec. Silje nevěděla, co se mezi nimi stalo, ale najednou stál host ve dveřích chaloupky.

„Odejdi z místnosti, Silje,“ vybídl ji hlubokým, chraptavým hlasem.

V pokoji bylo přítmí a tentokrát na sobě neměl vlčí kožešinu, jenom tmavě hnědou tuniku s kapucí, ale přesto ho poznala. Ruce se jí trásly, když vstávala od lůžka. Sol zanaříkala a natáhla se k ní.

„Neměla bych tu zůstat?“ zeptala se Silje tlumeně a nutila se mu pohlédnout do očí, i když si byla naprosto jistá, že jí vidí až do žaludku. Všimla si, že ty zvláštní oči jsou jako kousky jantaru vklíněné mezi řasy černé jako uhel.

„Máš to dítě ráda, že?“

„Ano. Hrozně, hrozně moc.“

„Pak odejdi! Počkej s ženami v kuchyni!“

Nerada poslechla a snažila se nevnímat slzy dítěte.

V kuchyni nikdo neřekl ani slovo. Vládla tam podivná atmosféra, ve vzduchu bylo cítit napětí. Ale napětí z čeho? Z

úzkosti? Strachu? Zjevně to nebyl dobrý nápad mít u sebe v chalupě vůdce rebelů. Všem hrozilo velké nebezpečí.

Benedikt byl celý nesvůj a strnule stál u okna. Čeledín seděl a žmoulal v rukou čapku. Obě ženy seděly naprosto nehybně.

Jedna z nich se začala potichu modlit.

„Nech *toho!*“ vyštěkl na ni bezmyšlenkovitě Benedikt.

„Jistě. Odpust'te,“ omlouvala se žena. Jmenovala se Marie a byla to ona, kdo se většinu času o Sol staral.

Najednou se Silje postavila. „Už je tam dost dlouho. Půjdu se podívat, co se děje.“

Kupodivu se jí v tom nikdo nepokusil zabránit.

Poněkud váhavě otevřela dveře do místnosti. Muž se skláněl nad postelí. Napřímil se a otočil se k ní, ale neprojevoval zlost ani překvapení, že se vrátila.

„Tohle dítě je silné,“ prohlásil svým nezvyklým, chraplavým hlasem. „Přežije to... ale,“ odmlčel se.

„Je to možné?“ Silje jeho slovům nevěřila, nechtěla si dělat plané naděje. „Jak to víte?“

Jízlivě se usmál. „Je spousta takových, kdo onemocněli a dnes žijí. To přece víš. Prostě s ní zůstaň, aby se necítila osamělá.“

„Ano.“

Sol pokojně ležela a hleděla na ně s unaveným, horečnatým úsměvem.

„Proč kulháš?“ prohlížel si ji.

„To nic není. Nehojí se mi omrzlina na chodidle.“

„Můžu se na to podívat?“

„Ne!“ Zastyděla se, že na něj byla taková ostrá. On jenom čekal a na rtech mu pohrával pobavený úsměv. Vzdala to, s nataženýma nohama se posadila na postel a on si k nim beze slova sedl a stáhl jí ponožku. Jakmile se horkýma rukama dotkl její kůže, celá strnula. Lhostejně na ni pohlédl a pak jí položil obě dlaně na nohu.

„Měla jsi tu nohu přece jenom víc šetřit,“ promluvil, zatímco Silje cítila nezvyklé, pulzující teplo, které se jí rozlévalo do nohy. Pak začala mít pocit, jako by měla chodidlo v jednom ohni.

„Sol jste tohle dělal také?“ chtěla vědět s pohledem upřeným na dívku, která teď klidně spala.

Neodpověděl jí. Pustil její nohu a vytáhl z tuniky malou dřevěnou krabičku.

„Dnes na noc si na nohu namaž tohle. Vytáhne ti to hnis z rány.“ Potom vstal a pokoj se najednou zdál příliš malý a přetopený.

Silje mu poděkovala a pak se zeptala: „To Benedikt vás požádal, abyste přijel?“

„Ne, to nebyl Benedikt,“ odpověděl. „Ale našel jsem ho v kostele.“

„V kostele! Dobrý Bože, to ne!“

Jako by jí četl myšlenky. „Ano, viděl jsem to.“

Žádný komentář, pouhé konstatování. Silje se ulevilo, že si zrovna natahovala ponožku, jinak by nevěděla, kam s očima nebo co dělat s rukama. Nejraději by se propadla do země.

Chystal se k odchodu. Rychle se ho zeptala: „Miminko! Ten chlapec – on také onemocní?“

Zaváhal a pak rozhodl: „Ukaž mi ho!“

Když kolem ní procházel dveřmi, ucítla v těle tutéž slabost, kterou prožívala ve svém snu. Paprsky večerního slunce na okamžik ozářily jeho tvář. Zatím ho vždycky viděla jen ve stínu nebo přítmí, takže teprve teď si všimla, jak moc se mýlila ohledně jeho vzhledu. Tak hrozně, staře a vyčerpaně musel vypadat v tom špatném světle. Teď viděla poměrně mladého muže – ne mladíčka, ale muže v rozpuku – ale přesto mnohem mladšího, než si představovala.

To zvíře v něm tu bylo také. V jeho očích, ústech, zubech, které se blýskaly ve škádlivém úsměvu, i v uhlazených kočičích pohybech.

Šla za ním přes dvůr, sledovala jeho vysokou vzpřímenou postavu s širokými rameny a dívala se, jak sebejistě kráčí bahnem v botách z jelenice. Zastavil a počkal na ni na schůdku, aby mu otevřela.

Když vešli do kuchyně, ženy vyděšeně vstaly a rychle odešly do jiné části domu. Čeledín přešel do opačného rohu místnosti. Jenom Benedikta nechal jejich příchod v klidu –

ačkoli... Silje si na něm všimla té nezvyklé, obezřetné formálnosti.

„Takže?“ zeptal se.

„Holčička bude v pořádku,“ zazářila Silje. „Ale chce vidět také Daga.“

Benedikt zavolal na Gretu, aby přinesla chlapce. Z vedlejšího pokoje bylo slyšet, jak nesouhlasně bručí.

„Ještě není pokřtěný!“

Tajemný muž z divočiny jí odpověděl: „Silje ho pokřtila, když ho našla, a to prozatím stačí.“

„Samozejmě,“ přitakal Benedikt. „Greto, připomeň mi, že musíme k dětem co nejdříve přivést kněze. Zanedbávali jsme jejich duše už příliš dlouho.“ Jeho hlas byl vysoko posazený takovým divným způsobem, jaký Silje ještě neslyšela.

Greta se objevila ve dveřích. „Ano, Mistře Benedikte,“ podotkla vyčítavě, „a co kdyby zemřely? Jejich nebohé duše by šly do...“

Ztichla a vrhla bojácný pohled směrem k hostu. Pak zase zmizela a vrátila se s chlapcem, ale odmítla překročit práh do kuchyně. Silje ho vzala a položila ho muži do náručí. Podivně smutně se na ni podíval a promluvil: „Máš důvěřivou duši a za to udělám, co bude v mých silách. Ale potřebuji s ním být o samotě.“

Když odcházeli z pokoje, Silje se letmo ohlédla přes rameno. Bylo zvláštní vidět tohohle muže-zvíře, obrovského

a zádumčivého, jak drží v náručí tu maličkou lidskou bytůstku. Chlapečka skoro nebylo vidět. Hleděl na muže ospalýma, pootevřenýma očima a zakřičel. Silje začala přemýšlet o tom, jestli neudělala něco strašlivě špatného, ale dítě brzy zase utichlo.

Benedikt, Silje a čeledín čekali na verandě, mlčeli a nedokázali pohlédnout jeden na druhého.

Když za nimi muž vyšel ven, podal nemluvně Benediktovi a prohlásil: „Nové životy se chrání samy. Mor se na nich jen tak neuchytí.“

Nic dalšího neřekl. Silje šla za ním na dvůr, protože si myslela, že právě to chce, když dal dítě Benediktovi, a ne jí.

„Vím, kdo jste!“ vyhrkla najednou.

„Opravdu?“ jeho výraz prozrazoval pobavení a jisté pochyby.

„Ano, ale nikdy vás nezahládím. Vždycky mi budete moci důvěřovat jako přáteli. Kdybyste jednou potřeboval mou pomoc... ale to vy jistě nebudete.“

Jeho tón teď zvážněl. „Víš, Silje, jednou možná budu velmi potřebovat tvou pomoc. Věřím, že chápeš, proč žiji pořád v ústraní a osaměle a na jak málo lidí se mohu spolehnout.“

Dychtivě přikývla, plná oddanosti a pochopení. Jeho tvář se zkroutila do úsměvu.

„Jsi tu šťastná?“

„Ach, ano! Nic lepšího jsem si ani nemohla přát. Děkuji, že jste mě sem poslal, a děkuji za... no, za všechno!“

Zlehka pohnul rukou dozadu a dopředu v gestu, které mohlo znamenat mnoho věcí. Bylo to, jako by se smál sám pro sebe.

„Silje, Silje,“ řekl pomalu, „nejsi víc než dítě. Ale teď vypadáš mnohem líp, už ne tak vychrtle! Víc jako květina v rozkvětu, což také jsi. A... Když mě zase budeš potřebovat, neváhej a dej vědět.“ S tím nasedl na koně a v mžiku byl pryč. Silje stála se zmateným výrazem ve tváři. „Zase?“ Co tím myslel?

Vrátila se dovnitř za Sol a zaskočilo ji, že u ní našla Marii. Zahlédla prve stín, který se mihl přes dvůr, ale byla příliš zaujatá jejich hostem, než aby o tom víc přemýšlela. Zdálo se, jako by se žena zastyděla, když vstala z podlahy, kde dřepěla vedle postele dítěte, zamumlala něco na omluvu a odešla.

Sol spokojeně spala, a i když měla stále horkost ve tvářích, na spáncích se jí lepily vlasy potem. Horečka ustupuje!

Silje byla zvědavá, co tu Marie dělala. Naklonila se k Sol a jak zatížila postel svou vahou, okamžitě si všimla, že se malinko zakývala. Pod jednou nohou něco bylo...

Byla tam zastrčená mince. Stříbrná mince s křížem.

Silje věděla, k čemu slouží – měla ochraňovat před všemi zlými duchy. Po chvilkovém zaváhání ji nechala na místě.

Aniž by sama chtěla, v myšlenkách se toho večera stále vracela ke svému nedávnému snu. Znovu se jí zmocnila představivost. Kdyby se neprobudila, co by se asi stalo? Proč nesnila, že je to Hemming, kdo si pro ni letí? Proč její podřimující ženství musel probudit právě ten muž-zvíře? Chtěla, aby to byl mladý přitažlivý Hemming. Ano, po tomhle toužila! Kéž by mohla mít znovu tentýž sen, ale tentokrát s jiným... skoro se bála pomyslet na to slovo... S jiným milencem!

Jakmile si tu myšlenku připustila, začalo se v ní něco rozpalovat.

Hemmingův obraz bledl. Nebyl to on, koho viděla.

Silje zabořila tvář do polštáře a bezradně zasténala.

Když se Silje druhý den ráno probudila, okamžitě si všimla, že ji noha už nebolí ani nepálí tolik jako předtím. Kousek od ní už ve své posteli čekala svěží Sol, až vstane.

„Ne ne, maličká,“ domlouvala jí Silje. „Dnes ještě budeš muset zůstat v posteli. Tak rychle se zas neuzdravuješ. Ale budu tu pořád s tebou.“

Silje si všimla, že se její postoj k horám změnil. Několikrát se přistihla, jak k nim s očekáváním vzhlíží – jako by doufala, že se zpoza té nesouvislé masy žuly vynoří děsivá stvoření v čele se svým vůdcem! Hned potom se zastyděla, že má takové troufalé a dětinské myšlenky.

O den či dva později byla Sol mimo nebezpečí a Silje se mohla vrátit ke své práci v kostele. Teď pracovala bok po boku s Benediktem, ale už jí nedovolil namalovat další postavy.

„Kdo ví, co bys zase vyvedla!“ usoudil.

Když už dlouho mlčky a zamyšleně pracovali, špitla: „On umí léčit, že?“

Benediktovi, který pracoval vysoko pod klenbou stropu, okamžitě došlo, koho má na mysli.

„To skutečně umí!“

„Tak proč není známější?“

„Člověk ho zavolá, až když všechno ostatní selže.“

„A to proto, že musí zůstat v úkrytu?“ ptala se vytrvale dál.

„Dalo by se to tak říct. Zřídka se objevuje. Za celý život jsem ho viděl jen párkrát, ale zdá se, že mi z nějakého důvodu důvěřuje. Je zvláštní, že se poslední dobou tak často objevuje. Nepochybně k tomu má své důvody.“

„Kolik je mu let? Často jsem nad tím přemýšlela.“

„I já! On má každý věk a přesto žádný; zdálo by se, že je mu přesně tolik, kolik zrovna potřebuje.“

„Řekl mi, že byl tady v kostele.“

„Ano. Zeptal se, zda je na statku všechno v pořádku, a když jsem mu pověděl o té holčičce, vrátil se se mnou.“ Benedikt na okamžik zaváhal, a pak odhodlaně pokračoval: „On si tě oblíbil, Silje. Za to buď velmi vděčná – ale buď také velmi opatrná.“

„Ale proč?“

„Proč mi to děláš tak těžké,“ zasténal.

„Prosím. Ráda bych to věděla.“ Tiše, ale rozhodně čekala na jeho odpověď.

„Ach!“ zvolal Benedikt, když rozhodil rukama, až pár kapek tyrkysové barvy spadlo na podlahu kostela. „Utři to, Silje... Uh! No, *já* bych nechtěl být jeho nepřítelem; to je všechno. Budeš se muset naučit být obezřetná.“

„Vojáci jsou jeho nepřátelé.“ Usmála se, aniž by si všimla jeho těžkého rozhodování. „Předpokládám, že už poznali jeho hněv?“

Duchem nepřítomný Benedikt odpověděl: „Ach, ano! Přesně tak. To nepochybně poznali.“

V honosném šlechtickém sídle v Trondheimu ležela Charlotte Meiden ve své posteli a byla vzhůru už pátou noc za sebou. Jenom na hodinku nebo dvě před úsvitem se jí konečně dostalo trochu neklidného, přerušovaného spánku.

Srdce měla těžké jako kámen, oči vykulené a suché. Prázdným pohledem putovala po pokoji, který byl neustále osvětlen jednou svící, protože se poslední dobou začala bát tmy. Její starý, oblíbený nábytek tu byl pořád, ale už si ho nevšímala. Příborník byl prací jednoho francouzského truhláře; pak španělská křesla, která jí vždycky připomněla inkvizici; a ty překrásné gobelíny. Na ničem z toho teď nezáleželo.

Zmateně pomýšlela na jaro, kdy bude vzduch teplejší. Jaro přijde brzy – po vánočních svátcích – a všechno bude mnohem lepší. Nikomu už nebude zima.

Její rodiče si dělali velké starosti. Nerozuměli jí ani jejímu podrážděnému chování. Když odmítla odcestovat z města na návštěvu k přátelům a příbuzným na velkostatek a trochu se nadýchat čerstvého venkovského vzduchu, zaskočilo je to. Její nezvladatelné výbuchy, když na návštěvu přijela její starší sestra a přivezla s sebou děti, byly nevysvětlitelné. Jako by ji děti nějakým neurčitým způsobem rozčilovaly a ona se zamykala ve svém pokoji a odmítala vyjít, dokud tam byly.

Proč byla najednou tak popudlivá, jejich Charlotte, která byla vždycky tak veselá a plná života? Jejich mladší dcera byla vždycky bezstarostná, někdy skoro lehkomyšlná. Byla inteligentní a možná povrchní, ale vždycky byla okouzlující, když jste s ní mluvili. Lidé vždy rádi vyhledávali

Charlottinu společnost, i když ta dívka možná nebyla obdařena největší krásou. Ale teď...?

Měli bychom říct, že už nějakou dobu to nebyla ona, jak ji všichni znali – určitě víc než šest měsíců byla taková divná a přetažená. A teď byla prostě nesnesitelná!

Charlotte zírala na rozjasňující se obrys okna. Cítila, jak se všechno, co se uvnitř ní nashromáždilo, dere ven, ať se to snažila potlačit sebevíc. „Kéž bych ještě tutéž noc šla ven.“ Tohle byla myšlenka, která se jí pořád vracela, pronásledovala ji a ona proti ní byla bezmocná. „Nebo ráno potom – v noci vás ven nepustí – nebo další večer – nebo pozítří ráno – jednou jsem to skoro udělala – ale odložila jsem to – ze strachu, byla jsem nerozhodná a nejistá – možná by se pak všechno spravilo. Teď už je pozdě.“

Ach, dobrý Bože, ta myšlenka se k ní vracela, ať se ji snažila potlačit sebevíc.

„Příliš pozdě! – Pozdě! – Pozdě!“

Zhluboka se nadechla, napjala každý sval ve svém těle a snažila se přemoci narůstající hysterii. Ale proud pocitů už se nedal zastavit, dusila ho příliš dlouho. Uplynulo třináct dní. Nikdo na zemi by nesnesl taková muka celých třináct dní!

V myšlenkách viděla ten maličký raneček pod borovicí, pokrývky nasávají vlhkost a začínají hnít a uvnitř nich... nehybné, strnulé. Už žádný pláč – naprosté ticho.

Hluboko z nitra začal Charlotte zaplavovat pláč, který rychle stoupal k jejímu hrdlu. Divoce zasténala a vykřičela svou bolest, beznaděj a zoufalství, všechny ty pocity, které sílily čím dál víc od okamžiku, kdy novorozeně položila na zem a odešla s bláhovou domněnkou, že je volná. Ne, svobodná byla předtím, když městem nesla mladý život v náručí. Jejím tělem zmítal naprosto neovladatelný záchvat srdcervoucího a nezastavitelného pláče. Dovnitř vběhla její komorná, celá vyděšená, s noční čapkou nataženou přes zapletené vlasy a přes noční košili měla přehozený jenom šál. Nikdy neslyšela někoho takhle plakat!

„Slečno Charlotte! Co je? Co se děje?“

Mučivý pláč, jako volání o pomoc, neustával. Byl slyšet po celém domě.

„Co mám dělat?“ Služka si vůbec nevěděla rady. „Mám přivést paní hraběnku?“

„Ne. Ne,“ dostala ze sebe Charlotte konečně.

„Ale co se děje? Je vám špatně, slečno Charlotte?“

Odpověď možná zněla jako: „Ne, vůbec ne,“ ale mohlo to být cokoli. Komorná, která si vždycky držela důstojný, zdvořilý odstup od své paní, si váhavě a celá nesvá sedla na okraj postele. Charlotte se okamžitě posadila a objala ji.

„Pomoz mi! Ach! Pomoz mi!“

„Co se děje?“ zeptala se komorná rozpačitě a snažila se přimět sebe samu, aby zůstala sedět. Takovou důvěrnost neschvalovala.

Charlotte, která ji chtěla požádat, aby šla ven do lesa a hledala dítě, vycítila, že se komorná v téhle situaci necítí dobře, a žádost zůstala nevyslovena. Záchvat pláče pokračoval s nemenší silou.

„Už je pozdě! Příliš pozdě! Ach! Drahý Bože, prosím, vrať čas zpátky, vrať ho.“ Srdceryvný pláč se rozléhal místností.

Kéž by se dal vrátit čas; kéž by mohla přiznat, že má dítě, držet ho v náručí, zahřívat ho a přijmout všechnu tu hanbu, opovržení, vyloučení ze společnosti, které by jistě následovaly.

Otevřely se dveře a do místnosti vešli její rodiče, zatímco venku čekala spousta zvědavých tváří.

„Mé drahé dítě!“ zvolala vystrašená matka. „Co se děje? Měla jsi zlý sen?“

„Ach, tolik se modlím k Bohu, aby to byla jen noční můra,“ vzlykala Charlotte a zalapala po dechu, takže stejně nikdo nerozuměl, co říkala. Matka a komorná si vyměnily místa – jedné z nich se hodně ulevilo, zatímco druhá se ocitla v nezvyklé situaci.

„Co se stalo, Elspeth?“ zeptala se matka klidným hlasem komorně.

„Nevím,“ odpověděla služka. „Pořád jenom říká, že je příliš pozdě.“

„Příliš pozdě, Charlotte? Pozdě najít manžela, to máš na mysli? To je směšně, je ti teprve dvacet pět!“

„Ne! Ne! Nechci se vdávat!“ ječela Charlotte. „Nikdy! Nikdy! Nikdy!“

Její matka byla zmatená. „Trávíš příliš mnoho času doma, drahoušku. Zítra se půjdeme projít do lesa. Je to tak...“

Její slova u Charlotte vyvolala bezděčný výkřik hrůzy. Ztěžka oddechovala, divoce kolem sebe mlátila nohama a rukama, dokud nakonec nepadla bezvládně a bez naděje na krásně vyšívaný polštář.

„Máme poslat pro lékaře, aby jí pustil žilou?“ zeptala se jejího otce. „Možná její krev potřebuje očistit od zlých duchů.“

„Ne,“ hlesla Charlotte vyčerpaně. „Už je po všem. Byla to jen noční můra.“ Pak bylo slyšet jen pár unavených vzlyků.

Všichni – i když znepokojení a ustaraní – konečně odešli z pokoje. Charlotte slyšela hlas své matky v chodbě.

„To nic není, jen takový záchvat, který občas ženy mívají. Brzy to skončí.“

Přesto Charlotte věděla, že kromě jejího citového výlevu nic neskončí. Věděla, že celý svůj život bude cítit stejnou lítost jako teď. Bude jako hnisající rána v jejím srdci. Věděla, že myšlenky, ty myšlenky, jí budou hryzat svědomí a vracet se k ní v osamělých nočních hodinách s cupitáním dětských krůčků.

KAPITOLA I

V období, které následovalo, mohla Silje pracovat v kostele tři dny v týdnu. I když Benedikt by byl raději, kdyby ji tam měl každý den, protože lidé na něj začali dotírat a vyptávat se, jestli už to bude brzy hotové. Rozčiloval se kvůli těm „neotesaným, nevzdělaným barbarům“, kteří nechápali, že „umělec nemůže pracovat pod tlakem“.

Chtěla také trávit čas s dětmi, aby se jim příliš neodcizila, a navíc cítila, že by měla pomoci starým ženám na statku a kolem něj. Nicméně každá z nich si vybrala jedno dítě a až příliš je těšilo, když viděli Silje odjíždět do kostela.

„Ubohé staré panny,“ uvažoval Benedikt. „Je to pro ně, jako by znovu omládly.“

„Ale přesto, Sol dokáže být pěkně únavná,“ odpověděla se starostí v hlase Silje. „Nejsou to moje děti, ale mám je ráda a... no, ano...“

Byla trošku smutná, že se tak málo starala o Daga. Greta si ho přivlastnila, a i když k ní byla vždycky přátelská, Silje

si všimla, jak si ho žárlivě střeží a ostražitě ji sleduje, když už jí dovolí se o něj chvíli starat.

„Nedělej si starosti,“ smál se Benedikt. „Tenhle kostel už stejně bude brzy hotový.“

„A co pak?“

„Pak se budeš muset zase podílet na domácích pracích na statku. Slíbil jsem udělat nějakou práci kus odsud a bohužel nemůžeš jet se mnou.“

Neodpověděla. Tohle krásné období jejího života tedy brzy skončí.

„Nemůžu najít tu správnou barvu pro tuhle tuniku,“ stěžoval si jednou Benedikt, zavěšený přímo pod stropem, když zkoumal svoji práci a vypadal, že si každou chvíli vykroutí krk. „To jsem v koncích, já hlupák. S tou tunikou sousedí každá barva duhy, tak co mi zbylo na výběr?“

Silje slezla z místa, kde pracovala, a pohlédla kritickým okem na jeho dílo.

„Hnědá,“ řekla jakoby nic.

„Hnědá? No ano, máš pravdu. Jsi génius.“

„Vůbec ne, ale odsud zdola je to líp vidět.“

Uznale zabručel, trochu zaklel, protože měl ztvrdlý štětec, a pak se omluvil za to, že kleje v kostele.

Předchozí noc si trochu víc přihnul a kdykoli se to stalo, byl vždycky druhý den ráno poněkud nevrlý. Silje poznala

jeho náladu, jakmile se podívala na jeho obnošenou sametovou čapku. Když ji měl staženou přes čelo, nemohl snést žádný hluk ani jasné sluneční světlo. Když ji měl posazenou na temeni hlavy, s perem namířeným k nebi, byl to on, jakého ho znala – anebo už si stihl dát doušek nebo dva! Z úcty nepil v kostele, ale Silje moc dobře věděla, že má vždycky něco schovaného v bryčce, protože si hledal výmluvy, aby čas od času mohl jít ven.

Vylezla si zpátky na svoje místo a zase chvíli mlčky malovali. Pak se Benedikt zahihňal.

„Na co myslíte?“ zeptala se Silje.

„Včera tu bylo pár starých farníků podívat se na naši práci. Viděli tvého d'ábla tam v tom výklenku. Nadchl je i šokoval zároveň. Stáli tam hrozně dlouho.“

Zrudla. Nechtěla se jít na tu mizernou věc podívat od doby, co ji namalovala. Zdráhavě a s rozmyslem promluvila: „On – vy víte, koho myslím – říkal, že to viděl, když tu tehdy byl. To mi vadí.“

Benedikt se zatvářil nesmírně provinile.

„Ne. To byla... náhoda. Náhodou tam šel a pak se mě zeptal. Musel jsem říct, že jsi to malovala ty. Nemohl jsem tady v kostele lhát!“

Vsadím se, že lžeš právě teď, ty stará liško, pomyslela si Silje, nemohl ses dočkat, až mu to budeš moct ukázat.

„Co na to říkal?“ zeptala se potichu.

„Nic. Zdál se být naprosto ohromený a překvapený. Tak jsem mu pověděl, že tu holku budeme muset honem provdat, když maluje takové chlípné obrazy.“

„To jste opravdu řekl?“ zasténala. „Co on na to?“

„Nevím. Vypadal myslím trochu rozladěně, ale to bylo nejspíš proto, že jsem poznamenal, že by si ji měl vzít někdo z nás starých a zkušených nebo tak něco. Asi mu vadilo, že jsem ho zahrnul do stejné skupiny se starci, jako jsem já. Zanedlouho odešel. Možná se ho trochu dotklo, že jsi ho namalovala jako d'ábla, ale co může čekat?“

„Ach, ne. On to neměl vidět,“ zanaříkala potichoučku.

„Byla to hloupost, to musím souhlasit; potom jsem se docela bál.“ Pak, aby obrátil list, ze sebe honem vyrazil: „Ale Silje, nikdy jsi mi neřekla, jak to, že máš takovou vybranou řeč. Nemáš přece urozený původ, že? Všichni víme, že i mezi trny a na kupách hnoje rostou růže, ale ty jsi výjimečná. Umíš číst a psát?“

„Jen trochu. Jeden z mladších synů na panství, kde jsem žila, se mnou trávil hodně času. Postupně se na mě upnul a ze mě se stalo něco jako jeho chůva, hlídala jsem ho a tak. Chtěl, abych s ním všude chodila. Byla jsem s ním taky během výuky, a tak jsem využila příležitost pochytit, co se dalo. Byla jsem jako zvadlá rostlina, Mistře Benedikte, prahla jsem po vědomostech. Chtěla jsem se učit... cokoli! Napodobovala jsem jejich řeč; půjčovala jsem si chlapcovy knihy; moc dobře jsem si uvědomovala, že jsem dostala

příležitost, kterou žádná jiná dívka nedostala. Samozřejmě mi spousta věcí unikla, protože jsem tam nebyla pokaždé, ale aspoň něco se mi podařilo nasoukat do toho prostého mozečku.“

„Počkat! Přestaň na chvíli. Takový postoj k učení vyžaduje inteligenci. Tu jsi měla odkud?“

Silje se na okamžik zamyslela. „Moje matka toho spoustu znala a její otec uměl psát. Chci říct, že byl písař, sepisoval listiny a dokumenty pro jiné sedláky. Také vyřezával překrásné věci ze dřeva.“

„Tak odtud pochází tvoje umělecké nadání! Díky, Silje, že jsi mi objasnila své tajemství. Co to bylo?“

Oba se znovu zaposlouchali do ticha. Z kostelní věže byly slyšet těžké kroky. Silje úzkostně pohlédla na Benedikta. On zase zíral na ni.

„Nestraší tu?“ zašeptala a její slova se rozléhala podél klenby.

„Nesmysl!“

Slezli dolů ze svých pracovních plošin. Silje vůbec netoužila viset bezbranně mezi nebem a zemí, zatímco si tu z věže pochodují dolů všichni zlí duchové. Bránila se pokušení utéct a schovat se.

„Kdo se to tam sakra schovává?“ zašeptal Benedikt. Přiblížil se k ní o krok; nebyla si jistá, jestli to bylo proto, aby ji ochránil, nebo aby ona ochránila jeho. S napětím čekali; Silje měla pevně zatáť pěsti. S hlasitým zaskřípáním

se najednou otevřely dveře do věže a vyšel z nich vyzáblý a zarostlý muž.

„Mám hrozný hlad, Benedikte. Neměl bys kůrku, o kterou by ses podělil?“

„Cože? Tak tady se skrýváš! Vyděsil jsi mou učednici k smrti!“

Aha! Pomyslela si Silje, takže já jsem ta jediná, kdo tu měl strach?!

„Ano, samozřejmě že máme jídlo, vždycky se zapomeneme najíst. Silje, dones krabičku!“

Běžela do bryčky a vrátila se s krabicí. Otevřela víko, aby si muž mohl posloužit. Byl středního věku, podsaditý a s pronikavým pohledem, oblečený v typicky rolnických šatech. Ale nebyl to obyčejný rolník. Jeho tunika byla nová a na nohou měl pletené punčochy.

„Potřebuji jídlo pro dva,“ oznámil jim, zatímco si nabíral.

„Takže je tam s tebou ještě někdo?“ zeptal se Benedikt.

„Ach, ano! Tam nahoře se trápí Hemming.“

„Trápí?!“ zvolala Silje, vylekaná, aby snad ruměnec neprozradil její pocity.

Muž se zasmál. „Jo! Neměl ženskou už tři týdny, takže je na tom špatně. Proč za ním nezajdeš nahoru, holka – myslím tím s jídlem, samozřejmě!“

„Ne, hlavně nepouštějte Silje k tomu lumpovi,“ vyhrkl honem Benedikt. „Ona je na něj moc hodná.“

„Nebojte, já se o sebe umím postarat,“ opáčila najednou. Zoufale toužila znovu spatřit svého hrdinu, i když jí vadily řeči o jeho pletkách.

Jistěže ve skutečnosti nevěřila všem těm povídačkám. Mladík jako on, tak pohledný a výrazný, nikdy nemohl být k ženám jiný než šlechetný a zdvořilý! Je to jen závist starců, kteří se snaží mu zkazit pověst.

Neviděla ho od té noci, kdy ho zachránila před osudem na skřipci, ale nedokázala na něj zapomenout. Znovu ho vidět bylo její největší přání a dělala si velké starosti, co se s ním stalo. A teď? Ted' byl tady!

S krabicí v ruce začala stoupat po strmých sešlapaných schodech.

Nakonec došla k odpočívadlu ve věži, kde okenice vpouštěly dovnitř trochu denního světla. Slyšela pohyby, jako by se někdo snažil schovat.

„To jsem já, Silje,“ zavolala bez dechu. „Donesla jsem ti jídlo.“

„Silje?“ Zdálo se, že po jejím jménu pátrá v paměti. Její úsměv plný očekávání uvadl. To už na ni zapomněl?

„Ach, ano! Malá záchránkyně mužů,“ slyšela jeho hlas a pak se objevila ruka, aby jí pomohla na poslední schod. Silje se nemohla dočkat, až ho uvidí.

Dobrý Bože, to je pohled, pomyslela si. Šaty měl špinavé a otrhané, světlé vlasy rozcuchané a černé od špíny

a zoufale by se potřeboval umýt. Byl pokrytý vrstvou prachu a špíny. Přesto se zdálo, že mu jeho zevnějšek vůbec nevadí.

„Silje, můj rozkošný andílku. Tebe mi posílá samo nebe. Nechala ses jmenovat mým trvalým osobním strážcem?“

Sklopila hlavu a skryla tak tvář rozzářenou štěstím, i když se jí nelíbilo, když si z ní dělal legraci.

„Ted' toho nech, jez! Vezmi si, je toho spousta.“

„Tak copak tam máš,“ zeptal se a nakoukl do krabice. Skrčil nos. „Zase losos! Nemůžou rolníci někdy sehnat k jídlu něco jiného než lososa?“ Nicméně si vzal, co bylo k mání, a dal se s chutí do jídla.

Silje byla trochu otrávená. Jejich dobrosrdečný čeledín každý den v řece ulovil lososa a pokaždé byl na svůj úlovek pyšný. Možná to bylo někdy trochu jednotvárné, ale člověk musí být vděčný za každé jídlo, které dostane. Silje nejedla a ohromeně sledovala, jak obsah krabice mizí, ale on potřeboval jídlo víc než ona.

Když Hemming dojedl, zvedl oči a poprvé skutečně pohlédl na Silje. Uviděla v jeho očích překvapený obdiv a uvnitř ji to zahřálo. Hemming, který dobře znal duši žen, si okamžitě uvědomil, že s chvástáním a vtípkami se nikam nedostane. Tady stála vážná, nevinná dívka – panna, tím si byl jistý. Snědl by vlastní klobouk, jestli to tak není!

No dobře, to se brzy změní, jen co si najde čas. Ted' měl právě důležitější věci na starosti – jako třeba zůstat naživu! Znovu se na ni podíval. Ano, vzít si tohle poupátko a udělat

z něj květinu v rozpuku by byla docela příjemná záležitost. Na pohled byla půvabná a byla cítit čistotou, až na nepatrnou stopu vůně barev. Vypadala jako ten vášnivý typ, s teplými hnědými vlasy, fialkově modrýma očima a bílými zuby za svůdnými, pěkně tvarovanými růžovými rty.

„Posaď se na chvíli ke mně, Silje,“ řekl znaveným hlasem. „Jsem tak vyčerpaný a potřebuji si promluvit s někým rozumným.“

Zaváhala, pak si sedla kousek od něj, opřela se o zeď, objala si kolena a přetáhla si přes ně sukni. Podvědomě cítila, že je to trapná situace. Sotva mohlo prospět jeho mužské ješitnosti, že ho zachránila před otřesnou smrtí, viděla, jak dostal facku a byl nazván užvaněným pitomcem, a teď ho znovu přišla vysvobodit tím, že přinesla jídlo zanedbanému, ušmudlanému ubožákovi. Intuitivně jí docházelo, že by měla udělat něco, čím by zachovala jeho důstojnost.

„Ty, ehm, jsi u rebelů, že?“ byla plná nesmělého obdivu.

Polkl zbytek piva, které si každý den vozili na osvěžení.

„No... jsem vlastně jedním z jejich vůdců,“ poznamenal záměrně lhostejně.

„Ó!“ ohromeně vykulila oči.

Tahle odezva Hemminga povzbudila. Netečně si prohlížel nehty (samozřejmě špinavé).

„Víš, jaké to je. Dostávám ty nejnebezpečnější úkoly. Tak mě tenkrát zajali, když jsem nasazoval život za ostatní.“

Tohle nebyl úplně ten stejný příběh, co jí vyprávěl její tajemný dobrodinec. Naznačil tenkrát, že to mělo víc co dělat s lehkomyšlnou návštěvou u ženy než s hrdinstvím, ale to zrovna Silje nechtěla slyšet.

„Tvůj vůdce je mocný muž, že?“ zasnila se. „Přišel mi znovu na pomoc, když ta malá holčička onemocněla morem. Nevím, co udělal, ale vyléčil jí a vyléčil mi taky omrzlinu na chodidle. Měl ruce jako oheň.“

Hemming na ni zíral. „Kdo? Jo ty myslíš jeho! To se mylíš,“ zvolal útočně. „On není můj vůdce, neznám ho a nikdy jsem se s ním nesetkal...“

Silje pochopila, že možná zašla příliš daleko. Nikdo nemluvil o vůdci rebelů Dyre Alvssonovi. Jediná zmínka ho mohla poslat do rukou mužů královského místodržitele. Lepší, když vůbec neexistoval. Úplně na to zapomněla, ale nepřekvapilo ji, že to Hemminga rozzlobilo.

„Byl s tebou sám?“ zašeptal. Divná otázka, když právě popřel, že ten chlap existuje.

„Jistě!“

Hemming se pokřižoval, spěšně a ledabyly. „Jsi blázen! Šílenec! Měla jsi u sebe sůl a chléb?“

„O čem to mluvíš?“

„Špetka soli; to pomáhá. Sůl a chléb! A ta holčička – jsi bezvěrec! Jak jsi mohla? Udělala jsi nad ní znamení kříže? Máš stříbrnou minci s křížkem?“

Silje na něj nechápavě hleděla. „Marie, jedna z žen na farmě, strčila takovou minci Sol pod postel.“

Oddechl si a uvolnil se. „Ach, díky Bohu, pak by to mělo být v pořádku. A to mimino? Co to mimino?“

Je to od něj milé, že se tak zajímá o ty malé! Stále od něj nedokázala odtrhnout oči. Byl tak krásný, měl tak dokonalé rysy, že cítila nával štěstí, když se na něj jen podívala.

„Malý Dag se má dobře, díky. Skoro až příliš dobře, protože Greta ho kazí a příliš často ho krmí. Skoro nikdy nemůžu být s ním.“

„Asi dobře hlídáš příkrývky, ve kterých byl zabalený, když jsi ho našla, že?“

„Ach, ano! *On* mi to řekl...“ Pak jí došlo, že se nemá o Dyre Alvssonovi zmiňovat.

„Jsi si jistá, že ti je nemůže nikdo ukrást? Jsou velmi cenné, víš?“

„Ne, nikdo je nemůže vzít.“

„Schovala jsi je dobře?“

„Ano, do truhlice pod postelí.“

„Doufám, že tam jsou v bezpečí. Už musím jít, Silje. Mockerát děkuji za jídlo. Uvidíme se zase?“

Začervenala se. „Jestli chceš.“

Vstal, přešel k ní a dotkl se její brady. Byl tak blízko.

„Jsi moc hezká, Silje. Ale to víš, že?“

Odvrátila pohled a zakroutila hlavou. Zrychlil se jí tep, krev jí pulzovala v uších a hnala se jí do tváří.

„Ale jsi. Můžu se za tebou někdy zastavit?“ Silje vypadala vylekaně. Usmál se. „Ve vší počestnosti, samozřejmě. Chci si s tebou jen příjemně popovídat. Jsi tak citlivá.“

At' si lámala hlavu sebevíc, nedokázala v tu chvíli říct nic chytrého. Směsice nesmyslných výkřiků bylo to jediné, na co by se teď zmohla.

„Nebudu nějaký čas moci přijít. Honí nás a musíme se držet v ústraní. Je to osamělý život, věř mi, ale jakmile vojáci začnou čmuchat někde jinde, vrátím se.“

To, jak se dotýkal její brady, bylo zvláštní. Žádný muž na ni ještě nikdy takhle nesahal. Samozřejmě zažila několik pokusů o znásilnění, ale – protože byla rozhodnutá uhájit svou nevinnost, dokud se neobjeví ten pravý – byla dost zuřivá a vždycky z toho vyšla bez úhony.

Hemmingova ruka nepůsobila to spalující vzrušení, které jí přinášel dotek někoho jiného, když držel její nohu; ta něžná, silná ruka... ale to bylo jiné – on ji léčil... Tak proč by na *něj* měla myslet právě teď? *Hemming* je ten, kdo se jí dotýká! Hledí jí do tváře těma úžasnýma modrýma očima, na tváři zádumčivý, skoro bolestný úsměv. Ubohý chlapec, musí žít na útěku a je tak nešťastný!

„Samozřejmě mě můžeš navštívit u Mistra Benedikta,“ zasípala chraplavým hlasem. „Požádám je, aby na tvou počest připravili úžasné jídlo.“

„Ne, ne!“ zašeptal. „Nikdo o tom nesmí vědět. Zrádci jsou všude.“

Ze zdola z chrámové lodi uslyšeli volat Benedikta. Slezli ze schodů.

„Myslel jsem, že jsi tam zakořenila, Silje,“ poznamenal jízlivě malíř a zvědavě si ji prohlížel.

Místo odpovědi se na něj zářivě, velmi rozpačitě usmála, což mu zjevně na náladě nepřidalo.

„Vypadáš jako kočka, co dostala smetánku,“ ušklíbl se hořce.

Popotáhla. „Teď jste sprostý, Mistře Benedikte!“

Když se dva muži vykradli z kostela za dalšími nezákonnými úkoly a oni se vraceli k malování, Benedikt jí pověděl: „Máš spoustu dobrých vlastností, Silje, ale zdá se, jako bys neměla smysl pro humor.“

Chvilí o tom přemýšlela. „Možná máte pravdu,“ připustila. „Dřív jsem měla vtipy ráda. Na všechno jsem nahlížela spíš z té lepší strany. Ale teprve před pár týdny jsem ztratila své blízké a teď je pro mě těžké se smát a bavit se.“

„Jistě, moje drahá,“ řekl s lítostí v hlase. „Na to jsem nepomyslel. Musí to vypadat, že vidím jen svůj vlastní zármutek; jsem sobec. Štěstí se vrátí, uvidíš. Ale... No, měla bys být trochu opatrná, když přijde na toho mladíka.“

„Nejsem si jistá,“ odpověděla, „ale nemyslím, že je tak špatný, jak lidé říkají. Možná je jenom nešťastný. Myslím, že je milý, přátelský a ohleduplný.“

„Ano,“ povzdechl si Benedikt. „A to je přesně to, proč by sis měla dávat pozor.“

Práce v kostele skončila a Silje se vrátila ke své práci na statku. Někdo věří, že lidé v sobě mají tři hlavní síly: sílu tvořit, sílu uchovávat a sílu ničit. Někteří jsou dokonalým ztělesněním *jedné* z těchto sil a jsou také profese, které využívají pouze jednu z nich. Práce hospodyně představuje ochranu a udržování věcí tak, jak jsou. Bohužel, ubohá Silje byla s touto vlastností dost na štůru. Přirozeně vykonávala všechny své povinnosti svědomitě a řádně, ale práce ji nebavila. Zakusila vzrušení z umělecké tvorby a věděla, že v tom spočívá její budoucí povolání. Nic jiného jí nepůjde. Nebyla velkou umělkyní, ale neskrývala v sobě ten zápal, totéž nadšení, které trýzní a inspiruje umělce od počátku věků.

Protože byla nešťastná, když musela dělat práce kolem domu, měla sklon vyžadovat sama od sebe ještě víc. Vadil jí pohled na překrásně prostřený stůl, ze kterého během pár minut zbyla jen hromada špinavého nádobí, nebo se nedokázala vyrovnat s pocitem, že pečlivě nazdobený moučník v mžiku zmizí. Hnusil se jí pohled na vydrhnutý

kuchyňský kredenc, už zase nacpaný hrnci a pánvemi, a vědomí, že se tohle všechno bude opakovat pořád dokola. Dělat neustále tutéž práci v domě, stodolách a ve stájích ji otravovalo víc, než by čekala. Tvůrčí osobnost obvykle něco udělá jednou a pak už nikdy. Rutina bere energii, hnací sílu. Čas od času upekla koláč nebo upletla barevné šaty, ale to nestačilo. Jenže to byly skoro jediné tvůrčí práce, které může kterákoli hospodyňka dělat.

Silje věděla, že se bude muset ke každodenním domácím povinnostem donutit. Když by na okamžik polevila, brzy by přestala uklízet a smýčít, a byla by jen skleslá, protože zanedlouho by to musela dělat celé znovu. Snadno by mohla znovu propadnout dennímu snění a to tady, u těchto srdečných lidí, nechtěla. Pamatovala si doby, kdy jí říkali, že je líná, protože tak většina lidí nahlížela na umělce a snílky.

Aspoň že Benedikt ji chápal.

„V žilách ti koluje krev umělce, Silje, i když pochybuji, že malování je tvá doména, a naopak věřím, že tvé přednosti jsou jinde. Jenom jsi zatím nenašla tu správnou cestu. Škoda, že ses narodila jako děvče, protože tak budeš mít jen málo příležitostí ji najít.“

V duchu s tím musela nesouhlasit. Byla by mnohem větší smůla narodit se jako kluk. Sny mladých dívek, jako její sen o Hemmingovi, byly příliš sladké, než aby si je odpustila.

Benedikt pokračoval: „Budeš se muset provdat za boháče, mít spoustu služebných, a tak budeš moci tvořit podle libosti; buď tajně, nebo pro celý svět, na tom nesejde. Ano, dobrý sňatek je to nejlepší, v co můžeš doufat.“ Jakmile vyslovil tahle slova, zachmuřil se nad tvrdou realitou toho, co jí právě poradil.

Silje se usmála a nahlas zapochybovala nad tím, že si najde bohatého ženicha. Přesto mu slíbila, že dokud bude žít u nich na statku, bude pomáhat s domácími pracemi.

Ovšem všechno zlé je k něčemu dobré, takže i skutečnost, že byla doma, měla jistou výhodu. Mohla trávit mnohem víc času se Sol a Dagem. Všichni se u dětí střídali a čas od času se o ně starala i ona, zatímco ostatní plnili vlastní úkoly. Dělala také drobnější práce kolem domu, když se jim nemusela plně věnovat.

Začínala trochu lépe rozumět nezvyklé řeči Sol a děvčátko se stále učilo nová slova a mluvilo srozumitelněji. Ale byla prudká a vzpurná jako nějaké divoké zvíře. V zelených očích se jí uličnický blýskalo, a když si něco usmyslela, dokázala být tvrdohlavá jako mezek. Přesto občas bývala jakoby duchem nepřítomná, což Silje děsilo. Co si to děvče v takové chvíli asi myslí? Kam a na co se to dívá?

Dag rostl jako z vody; Greta ho každé ráno pevně zavinula, jak bylo zvykem. Později během dne mu Silje zavinovačku povolila a on přestal tolik plakat. Měl světlé

vlasý, ale jinak byl ještě moc malý na to, aby se projevovala jeho osobnost. Silje milovala tohle nemluvně, které nedávno našla opuštěné v lese během té podivné noci.

Jednotvárná práce a životní tempo byly den za dnem stejné. Už byla zima a lidé vstávali až v pět hodin ráno, aby znovu rozdmýchali oheň v krbu. Pak následovala snídaně tvořená chlebem a pivem, někdy kouskem lososa nebo slanečka. Kolem deváté, v zimě kolem desáté, dokončili práci ve stodole a ve stájích a dali si oběd. Těžká dřina pokračovala po zbytek dne do čtyř nebo pěti hodin, kdy se usadili k večeři. A v devět už zase byli všichni v posteli.

Zimní dny se táhly. Když přišel čas na vánoční zabíjačku, Silje utíkala do lesa; byla příliš citlivá, než aby byla u toho, jak zabíjejí zvířata, o která se starala, znala je a která si oblíbila. To na ni bylo příliš. Každý den vzala Sol s sebou a smutně se potulovaly po holém, zmrzlém lese, dokud tahle těžká doba nepřešla a mohly se bezpečně vrátit.

Jednou, když se procházely lesem, zastavila, protože ji přemohl takový divný pocit. Sol na ni tázavě pohlédla.

Vylezly vysoko nad Benediktův statek, kde ještě nikdy nebyla. Silje stála celá strnulá a dlouho se rozhlížela, než se opět vydaly na cestu.

„To nic nebylo,“ řekla tiše.

Ale něco tam bylo. Nedokázala říct co. Zvuk; pocit, že je někdo poblíž; možná to byly jen její představy.

Pravděpodobně se tam jenom potuloval los. Věděla, že tuhle zimu tady kolem není žádná dravá zvěř, jinak by se nikdy neopovážila toulat se venku s děckem.

Benedikt byl pryč vždy několik dní v kuse, protože zůstával ve vzdálené farnosti. Pil mnohem víc než dřív a už nevypadal tak šťastně.

„Kéž bys mohla být se mnou, Silje. Užili jsme si spoustu zábavy, vid?“

„Ano, bylo to neuvěřitelné,“ souhlasila.

„Ale v kostele, na kterém teď pracuji, to nejde. Přespávám v příšerné malé chatrči a ty bys tam nikdy nemohla být se mnou.“

Samozřejmě to chápala. Benedikt si povzdechl a ten povzdech vycházel z jeho nejhlubšího nitra.

Jednou večer přišel do jejího pokoje, velmi opilý a v hloubavém rozpoložení. I když už byla v posteli, pustila ho dovnitř, protože věděla, kdo to je. Byl to pán domu, pro ni něco jako otec, a naprosto přátelský a neškodný člověk. Kromě toho si myslela, že má na srdci nejspíš něco důležitého.

Brzy jí došlo, že si moc nepomohla. Po nekonečném opileckém blábolení, na které se snažila odpovídat, zatímco ještě seděla v posteli, začal být rozcitlivělý a sentimentální.

„Jsem opuštěný muž, Silje. Opuštěný a starý. Potřebuji tvé mladistvé teplo, které mi poskytne útěchu. My si porozumíme, nebo ne?“

Seděl na okraji její postele a naklonil k ní svou tvář. Přiblížil se k ní natolik, aby ve světle, které vydával praskající oheň, viděla jeho zamlžené, nezaostřené oči a každý pór jeho drsné pokožky. Trochu slintal, když mluvil.

„Ano, samozřejmě, že si rozumíme,“ zamumlala. Kolena měla pod přikrývkou přitažená k hrudi a ruce sepnuté kolem nich. „Ale možná by bylo nejlepší, kdybyste...“

„Jsi báááječná žena, Sil-lje! Viděl jsem to hned od začátku v tom kostele, když si stála a malovala. – Chceš napít – asi ne, co – a viděl jsem, jaký máš pr-prsa. Jo, na takový věci si dávám pozor, tos nevěděla? Pořád, když spatřím krásnou ženskou, vím, že nejsem tak starej a opotřebovanej. Kalhoty se mi můžou pořád pěkně napnout! Silje...!“

„Je mi to moc líto, Mistře Benedikte, ale nesmíme vzbudit Sol a já musím brzo ráno vstávat. Možná bychom si o tom měli raději popovídat později.“

„A tak jsem si řekl, že Silje bude milá na starýho ubožáka.“

Zašmátral rukou po okraji pokrývky, aby se dostal pod ni, ale sklouzl dopředu a skoro spadl na zem. Silje vstala – bylo jí to velmi nepříjemné – a dovedla toho hrdého starého

malíře, kterému klobouk visel frajersky někde za uchem, ke dveřím.

„Nezapomeňte, že si o tom musíme zítra popovídat, Mistře Benedikte. Kdyby vás lidé zahlédli, že jste u mě takhle pozdě, mohli by mít řeči. A já určitě nechci přijít o dobrou pověst a nechtěla bych ani, aby utrpěla ta vaše.“

Benedikt se radostně zachechtal. Byla to šťastná duše, nebyl z těch, kteří jsou po alkoholu agresivní. Pokorně jí dovolil, aby ho vyvedla ven a hlučně za ním přibouchla dveře.

Chvíli vyděšeně stála opřená zády o dveře, dokud nezaslechla, jak se jeho brblání vzdaluje a jak se zavřely dveře do jeho malířské boudy.

Druhý den si celou příhodu vůbec nepamatoval a divoce se hádal s Gretou o stopách ve sněhu, které byly před jeho dveřmi. Greta ho ujišťovala, že patří jemu.

„Ach, ano! Předpokládám, že jsem si byl něco zařídit,“ mumlal. „To je ta potíž, když si dáte sklenku nebo dvě. Co jde dovnitř, musí taky ven, i v tu nejnevhodnější dobu!“

Silje si s úlevou oddechla.

KAPITOLA 6

Studené, suché zimní klima ukončilo mor. Mor potřebuje vlhkost, teplo a hnilobu, aby mohl vzkvétat. Slyšeli o dalších ojedinělých případech, ale pak se zcela vytratil jako ranní mlha.

Hory za statkem měly nad Silje stále tu stejnou zvláštní, vzrušující moc jako vždycky, ale převažujícím pocitem už nebyl strach. Aniž by si to uvědomovala, spojovala si je s jistou osobou, a teď, kdykoli k nim nesměle a provinile vzhlédla, zvlhčila si rty koncem jazyka a srdce se jí rozbušilo.

Už neměla víc snů, podivných nebo obyčejných, než kdokoli jiný. Zapomínala je téměř hned, jak se probudila. Jeden zakázaný sen, jako ten o démonech, se jí ale vracel. Byl jiný, ale o nic méně nestydatý, a ona se z něj probouzela ležící na zádech a bezmocná právě jako u toho prvního.

Nemohla si vybavit, jak začínal, jenom že stála mezi vojáky a místodržiteli s vytasenými zbraněmi. Byl tu také kat se svým pomocníkem. Stála tu jako obžalovaná, ale netušila proč, věděla jenom, že všichni na ni mají zlost.

V zoufalé snaze uhasit jejich nenávist udělala jedinou věc, která ji napadla; začala se svlékat, rychle, kousek po kousku.

Všichni spustili své zbraně, stáli a upírali na ni netrpělivé pohledy, otáčeli k ní pokřivené, zpocené tváře.

Ale místodržitel prohlásil: „To ti nepomůže. Stejně zemřeš.“ V tom okamžiku se skoro jako jeden muž masa lidí pohnula stranou a objevil se tam muž ve vlčí kožešině. Každý mu ustupoval z cesty. Na hlavě mu z rozcuchaných vlasů vyrůstaly býčí rohy, tvář se mu leskla a oči mu plály jako oheň, i když se snažil skrýt svou žádostivost tím, že se od ní napůl odvrátil. Pomalu se otočil, aby si ji prohlédl nahou, natáhl k Silje ruku a unesl ji na vrchol kopce. Tam, kde to všichni viděli, hladil každou část jejího těla, ale ona po něm žádala jenom to, aby si sundal plášť z vlčí kůže.

Pak ji otočil, postavil se za ni přesně jako ten ďábel na kostelní malbě, a zatímco se na ně všichni dívali, položil jí ruce na prsa. Vědomí, že to všichni vidí, ji naplňovalo malátným, nestydatým vzrušením. Přesto nějak *věděla*, že tohle je jenom sen, a mohla se bez obav a svobodně oddat svým touhám.

Cítila, jak po ní pomalu klouže jeho dlouhý, pevný jazyk a olizuje jí krk, ramena, tvář... Otočil ji čelem k sobě, klekl si před ní a stoupal jazykem po obrysech jejích stehen, dokud nebyla skoro ochromená planoucím pocitem šířícím se...

A pak se probudila – tiše oddechovala, rty měla pootevřené. V hlavě měla zmatek, sténala touhou a studem zároveň, a byla plná zoufalství, že nedokáže potlačit tu vášeň, tu touhu, která uvnitř ní zuřila.

Benedikt dělal všechno možné, aby k nim přivedl pár mladých mužů z nedalekých usedlostí, protože jak říkal, potřebovala se stýkat s lidmi svého věku, a ne trávit tolik času fantazírováním o Hemmingovi. Když zamumlala, že na něj vůbec nemyslí, Benedikt se jen zasmál a prohlásil, že už zase vidí ten toužebný, sklíčený pohled v jejích očích a že by se měla vídat s milými, normálními chlapci.

Ti chlapci byli opravdu milí. Protože byli mladí a rozpačití, dělalo jim potíže udržovat rozhovor, a každý se tak snažil předstihnout toho druhého ve zdvořilostech. Místo toho ale byli spíš neohrabaní, šlapali si po nohou a upouštěli věci. Nakonec, když jeden z nich sebral odvahu a zašeptal jí, že by ji chtěl příští sobotu v noci navštívit, vyvedlo ji to z míry. Věděla, že na venkově jsou takové návštěvy běžné, samozřejmě, a že by musela být zcela oblečená – hoch mohl ležet na posteli vedle ní, také úplně oblečený, až na boty. Všechno to bylo normální a ve vší počestnosti. Ale Silje nikdy předtím „nočního ctitele“ neměla, a nijak po něm netoužila ani se necítila připravená nějakého mít.

Dala Benediktovi znamení, že volá o pomoc, a on s velkým pochopením vyvedl hochy ven.

Připustil, že to nebyl zrovna nejúspěšnější pokus.

A pak přijel Hemming!

Jednou, když byl Benedikt pryč a čeledín vzal Gretu a Marii bryčkou na návštěvu k přátelům – požádali Silje, zda by mohli vzít děti, svou radost a pýchu, s sebou – objevil se na statku.

Když uslyšela tiché zaklepání na dveře, polekaně vyskočila, ale když se Hemming představil, okamžitě je otevřela.

„Vítej. Pojď dál, pojď!“ rozzářila se jí tvář.

Mírně se sklonil, když vstupoval nízkými dveřmi.

„To je krásný pokoj!“ Zdál se být ohromený. „Vřes v květináči. Je to tak pohostinné a útulné. To tys utkala ten kobereček? A vyrobila jsi taky nějaké dřevorezby? Opravdu máš umělecké nadání, Silje.“

Usmála se a zčervenala. Nazývat ten malý tkaný čtverec koberečkem bylo přehnané, napadlo ji, a ačkoli vyzdobila, co se dalo, nebylo to víc, než by udělal kdokoli jiný.

„Neposadíš se? Čeledín se brzy vrátí, takže nebudeme sami. Nechci Mistra Benedikta klamat.“

„Bohužel tentokrát nemohu zůstat, moje malička Silje, takže tvá čest bude ušetřena. Alespoň pro tentokrát! Ale za pár dní se vrátím. – Ne, dělal jsem si legraci. Jsem čestný muž a nemyslel jsem to vážně. Ale mám hroznou žízeň, a kdybys mi mohla nabídnout nějaké pivo...“

„Hned nějaké přinesu,“ řekla dychtivě, utíkala do hlavního domu, jako by měla na nohou křidélka, a vrátila se

s žejdlíkem naplněným po okraj. Hemming seděl u stolu a bylo vidět, že tentokrát je vkusně oblečený. Možná jel navštívit nějakého významného přítele. Jedním si byla jistá; Hemming nepocházel z prostého rodu. Sedla si naproti němu a nesměle se zeptala: „Mohu mít jednu smělou otázku?“

„Zeptej se, nač chceš!“ odpověděl a pohlédl na ni s jiskrou v oku. „Ale tohle ti řeknu hned: nejsem ženatý; bláznivě tě miluji a budu se šetřit jen pro tebe.“

„Prosím, nehraj si se mnou.“ Cítila se nanejvýš trapně. „Jen jsem chtěla vědět, proč ti říkají Správcovrah.“

Pokrčil rameny. „Protože to jsem. Je to starý příběh a taky důvod, proč stojím mimo zákon. Chápeš, že muž musí bojovat za to, v co věří, a já bojuji za svobodné Norsko. Ale nesmíš si myslet, že jsem toho správce přepadl a zaútočil na něj zezadu. Ne, bylo to buď on, nebo já; a já vyhrál.“

Silje přikývla. Měla závrať. „Nebylo to – strašné?“

„Ano, vsad' svůj život, že bylo!“

„A ty jsi teď pravá ruka Dyre Alvssona?“ V jejím hlase zazněla úcta a obdiv.

„Dalo by se to tak říct,“ prohodil lhostejně, ale ona měla pocit, že je na to pyšný. Tentokrát také nepopřel existenci svého vůdce. Silje to vzala jako dobré znamení. Začínal jí důvěřovat.

„A ten královský svitek, dopis s pečeti a vším? Jak jste k němu přišli?“

„Na to už ses mě ptala, Silje, drahoušku. Ale jak chceš: to byl můj první hrdinský čin se vzbouřenci. Potřebovali jsme takový svitek... Kurýr projížděl okolo nás na koni... No a my měli svou královskou zprávu.“

„A ten kurýr?“

„Ten už není. Ale musím ti říct, že nám ten dopis hodně posloužil, to tedy ano.“

Silje se zhluboka nadechla, aby zahнала nevolnost.

Hemming se opřel a natáhl paži přes opěradlo lavice.

„Víš, Silje, jsem pro hnutí rebelů docela důležitý z mnoha důvodů, které tady nemohu odhalit.“

„Tomu rozumím.“

Vypil zbytek piva a vstal.

„Nechceš něco k jídlu?“ Chtěla, aby ještě zůstal. „Mohu něco přinést.“

„Ne, teď ne. Mám málo času. Ale brzy se vrátím. Velmi brzy.“ Poslední slova zašeptal, a než si uvědomila, co se děje, rychle a zlehka ji políbil. A byl pryč.

Silje stála a přejížděla si prsty přes rty jako zmámená. On ji políbil! Nejkrásnější muž na celém světě políbil ji, Silje, dceru Arngrimovu, obyčejnou rolnickou holku! Nechoval se dokonale?! Samozřejmě nejednala správně, když si pozvala muže do pokoje, ale od Hemminga se ničeho neobávala. Řekl jí sám, že je čestný, a taky že je!

Přesto měla z nějakého důvodu ze setkání divný pocit. Nelíbilo se jí, co jí pověděl, a ještě méně, jak to řekl; ale byl tak mladý, že by člověk měl být pokud možno shovívavý.

Otočila se, aby se podívala z okna, a nohou se škrábla o něco tvrdého. Vykřikla bolestí a sehnula se, aby zjistila, o co zavadila. Truhlice? Byla nedbale zastrčená pod postel, takže jeden roh vyčníval – ale přitom věděla, že se jí dlouho ani nedotkla!

Vytáhla ji a otevřela. Ležela tam její zástěra, její kabát a...

Roztřásl se jí ruce. Sevřelo se jí srdce. Přikrývka a šaty, ve kterých byl Dag zabalený, když ho našla, byly pryč!

Pod Hemmingův široký plášť by se krásně vešly.

Tak proto se tak horlivě vyptával, jestli je dobře schovala, aby je nikdo nemohl ukrást! Hned mu uvěřila a prozradila mu, že leží bezpečně ukryté v truhlici pod její postelí. Že by měl zájem o blaho dětí? Ten rozhodně ne!

Zaplavil ji pocit zklamání a smutku. Ne, to nemůže být pravda, nemůže! Vyběhla ze dveří. Ještě zahlédla, jak jeho kůň žene tryskem po cestě ze statku; už byl skoro u hlavní cesty. Silje se v naprostém zoufalství přestala ovládat a slepě se pustila za ním.

„Počkej!“ křičela, ale její slabý hlas k němu přes zasněžená pole a pastviny nedolehl. „Počkej! Prosím!“

Běžela až k cestě, ale tou dobou už Hemming dávno zmizel směrem k Trondheimu. Ona ale utíkala dál,

nezastavovala ani neuvažovala nad tím, jak je zbytečné ho pronásledovat; zcela ji pohltil hněv a rozčarování, že Dag přišel o jediné věci, které ve svém životě vlastnil.

„Aspoň vrať ten šál!“ křičela na prázdné cestě a žalostně vzlykala. „Je tak krásný a je jeho. Jak můžeš okrást dítě?“

Před nějakou dobou ona a ostatní na statku prohlíželi všechny Dagovy věci. Prádlo, ze kterého se vyklubal povlak na polštář, byl vyšívaný spleťtým vzorem. Benedikt si byl jistý, že v umělecky protkávaných smyčkách rozeznává písmena C a M. Nad nimi byla vetkaná koruna, o které Benedikt prohlásil, že je to baronský motiv.

Teprve když Silje dorazila na okraj otevřených polí a stála proti velkému borovému lesu, probrala se z bolestného zklamání. Bylo to proto, že na cestu najednou vrhaly stín členité vrcholky hor. Znovu se jí v myšlenkách vybavily mýty o Prokletých, protože hory najednou vypadaly tak tísnivě, skoro jako lidé. Vzpomněla si, co jí jednou Benedikt vyprávěl o šílenci Tengelovi, který z vrcholků hor neustále sledoval lidi z údolí a využíval svou kouzelnou moc, aby uvrhl neštěstí na všechny, kdo ho vyhnali z jeho půdy a domova. Dokázal dělat jen zlé skutky a oplátkou za tyhle služby, které vykonával pro satana, byl obdařen obrovským bohatstvím. Benedikt se obtížné srozumitelným způsobem pokusil vysvětlit, že i když se možná nestal nesmrtelným, byl něco jako duch.

Silje si byla jistá, že je to zlý stín Tengela, který zahalil cestu, a že on teď sedí nad ní na vrcholku hory a s ďábelským úsměvem na rtech ji pozoruje.

Setřásla strašidelné představy, a ačkoli zpomalila tempo, pokračovala odhodlaně a beznadějně dál na sever, i když už ztěžka oddechovala a nohy jí slábly.

Jak tohle jednou Dagovi vysvětlí, až se jí zeptá, co se stalo? Musí jeho věci získat zpátky, aspoň jeho překrásný, zlatě vyšívaný šál.

Les se za ní zavřel.

Hemmingu! Jak jsi mohl? Takhle ji oklamat! A taky ji políbit! „Brzy se vrátím.“ Tak o tom silně pochybuji. Jistě už se nikdy na statku neukáže – ale pokud ano, osobně ho vyhodí ze dveří!

Po tváři se jí koulely slzy hořkosti a ponížení a skoro jí mrzly přímo na tváři. Bylo jedno, kolikrát si je otřela, vždycky vytryskly nové.

Přepadl ji soumrak; pomalu se měnící denní světlo bylo ošidné. Přesto pokračovala ve své nesmyslné cestě.

Pak před sebou uslyšela dusot koňských kopyt. Vzhledla, znovu si osušila oči, aby viděla ostřeji. Že by ho trápilo svědomí? Uvnitř ní vzplála jiskřička naděje.

Ale nebyl to Hemming.

Místo něj tu byl jeho pán a vůdce, ten, jehož existenci popřel, ten, jehož jméno způsobilo, že se musel pokřižovat, ten, koho se každý bál. Byl to muž, který už dříve Silje

pomohl, a neuběhl den, aby na něj nepomyslela, ač si takové myšlenky zakazovala. Setkala se s ním dvakrát a jenom krátce, ale stále ji pronásledoval, dokonce pronikl i do jejích nejtajnějších snů.

Zastavil koně. Silje utíkala a sevřela sedlo. „Vzal mi to!“ vzlykala. „Všechno si vzal!“

Muž strnul v sedle. „Co si vzal?“

„Jediné věci, které Dag opravdu má. Po své matce. Ten krásný šál a další šaty, ve kterých jsme ho našli zabaleného. Ty věci, které jste mi radil dobře opatrovat. Oklamal mě, přelstil mě, abych odešla z pokoje, a ukradl je. Co budu dělat? Patří Dagovi.“

Vyčerpaně si opřela hlavu o jeho stehno; i přes tmavé zimní šaty cítila jeho teplo. Zdálo se jí to, nebo se trochu uvolnil, když zmínila Dagovy věci? Co čekal, že řekne?

Hleděl dolů na její útlý krk, viděl, jak se jí třesou ramena odevzdaným vzlykotem, a na okamžik jí podržel ruku nad hlavou, jako by ji chtěl pohladit po vlasech, ale pak si to rozmyslel a odtáhl ji.

Zdálo se jí, jako by se zasmál, a tak zvedla hlavu. Naklonil se ke své jezdecké brašně.

„Mám je tady, Silje. Potkal jsem cestou Hemminga a donutil ho, aby mi je vrátil.“ Vytáhl látky, aby jí je ukázal. Její tvář odrážela rozporuplné pocity, plakala a zároveň zářila radostí.

„Vy je máte! Ano, to jsou ony!“

Pak její úsměv povadl a vystřídal ho obavy. Co když si je bude chtít nechat?

Pohlédl na ni a zakroutil hlavou, jako by jí četl myšlenky.

„Jsou tvoje,“ promluvil. „Musíš je opatrovat pro Daga. Ale příště si je lépe zamkni! Teď si vylez sem ke mně a pojedeme zpátky na Benediktův statek.“

Pomohl jí nahoru a posadil si ji bokem na sedlo před sebe, jak se slušelo na mladou dámu.

„Jak to že jsi venku v takový chladný zimní den a nemáš na sobě teplé šaty?“ zeptal se hlubokým, chraplavým hlasem. „S holou hlavou, bez kapuce. Máš štěstí, že není taková zima. Pojd', můj plášť z vlčí kožešiny nás schová oba. Můžeš si zakrýt hlavu Dagovou šálou.“

Ohradila se, podivně zneklidněná jeho blízkostí. „To nemůžu, je příliš hezká.“

„Ne pro tebe, má mladá přítelkyně. Nenapadá mě nikdo, ke komu by se hodila lépe.“ Pořádně jí přitáhl jemně tkanou šálu kolem hlavy a ramenou a Silje překvapilo, jak moc ji zahřála. Ve skutečnosti už měla hodně zmrzlé uši. Mávnutím kolem ní přehodil svůj plášť a ona se v mžiku cítila pohodlně a bezpečně, zatímco se s ní dělil o své teplo.

Nesměle se zeptala: „Můžu... ehm, se vás držet, pane?“

„Myslím, že to bys rozhodně měla,“ zazubil se, „jinak nejspíš spadneš.“

Opatrně natáhla paži kolem něj a chytla se ho vzadu za košili. Cítila, jak je urostlý a svalnatý, a věděla, že kousek nad její rukou jsou ta nepřírozeně silná, široká ramena. Nejdřív se snažila mezi nimi udržovat odstup, ale to – jak se ukázalo – bylo nemožné a s povzdechem úlevy i uspokojení si mu opřela hlavu o rameno. Na svém spánku cítila jeho čelist a nasávala teplo z jeho krku.

„Je na tom tak špatně, že musí krást šaty ubohého děvčka?“ zeptala se zlostně.

„Drahá Silje, copak jsi to ještě nepochopila?“ prohodil; cítila, jak jí jeho hlas vibruje o tvář. „Benedikt mi řekl o znaku s písmeny C a M a to dítě bylo nalezeno nedaleko městské brány. Takže by Hemmingovi nedalo zas až tolik práce zjistit, kdo je Dagova matka. Téměř jistě by ji vydíral, možná i dost dlouho. Nevěřím, že by jí ty šaty, které samy o sobě nemají zas takovou hodnotu, vůbec kdy dal.“

„To je tak podlé!“ zalapala po dechu Silje. „Takhle zneužít situace té ubohé ženy! Věděl o těch písmenech C a M?“

„Ne tak úplně, ale věděl, že jedna z těch věcí má na sobě výšivku. Mám za to, že si je chtěl prohlédnout někde v úkrytu.“

Silje se stočila zpátky do pohodlné pozice – aby náhodou nesklouzla ze sedla.

„Vím, že jsem mnohokrát odsoudila Dagovu matku za to, že odložila své bezbranné dítě, ale možná jsem ji neměla soudit tak přísně. Co já vím o jejích důvodech?“

Muž mlčel. Pod vlčí kožešinou bylo teplo a příjemně; vykukovala jí jenom špička nosu. Pak si ke svému zděšení začala uvědomovat další horko, které se začalo rozpalovat uvnitř ní, a trochu se od něj odtáhla. Zdálo se, že si toho nevšiml – dlouho mlčel. Cítila na rameni tlukot jeho srdce – rychlý a silný.

„Jak jste ho našel?“ zeptala se. „Myslím tím, on vám prozradil, že sebral Dagovy věci?“

„To teď není důležité, Silje. Spíš mi řekni, jak se máš ty.“

Silje si až moc intenzivně uvědomovala, že má ruku položenou na jeho prsou, cítila horko spalující její tělo a rytmický pohyb koně, ale dokázala mu po pravdě odpovědět že je na Benediktově statku velmi šťastná.

„Ale ráda bys malovala s ním, že?“

„No, to ano. Jak to víte?“

„Sám mi to řekl.“

„Aha, takže vy dva se setkáváte a povídáte si.“

„Ano, někdy.“

Silje zvážila jeho slova. „Můžu se vás na něco zeptat? Kde žijete, když se zrovna nemusíte schovávat?“

Zasmál se. „Když se *musím* skrývat, žiji v opuštěném domě nahoře v lese.“ Ukázal přibližný směr.

Trochu se zamračila. „Nedávno jsem se tam procházela. Musela jsem být docela blízko.“

„Já vím. Viděl jsem tě tam s tou malou.“

„Aha, tak to jste tedy byl vy, co... Byl jste poblíž. Sledoval jste nás?“

„Vycítila jsi to?“ vyzvídal. „Viděl jsem, jak jsi zastavila a rozhlížela se kolem.“

„Ano, cítila jsem to. Proč jste se nám neukázal?“

„Protože jsem vás nechtěl vyrušovat.“

„Udělaloby mi to radost,“ přiznala Silje.

Najednou se zhluboka nadechl, skoro jako by ho něco bolelo. Přinutil se mluvit normálním hlasem.

„V té době tě něco trápilo, že?“

„Ano, to ty vánoční zabijačky. Bylo mi líto těch zvířat.“

Cítila, jak se jeho hlava pohnula, když mlčky s pochopením přikývl.

Pak jí tlumeně pověděl: „Takže ty se mě nebojíš?“

„Ne, proč bych měla?“

„Nikdo ti neřekl...?“

„Ach, viděla jsem ty jejich hloupé reakce. Prostě to nechápou. Co je na tom špatného, že máte léčivé schopnosti?“

Netrpělivě pohodil hlavou dozadu. „Drahé dítě! Léčivé schopnosti? Silje, ať budeš dělat cokoli, nesmíš nikdy, nikdy prozradit živé duši, že mě znáš. Mohlo by tě to stát život! Věř mi, je nebezpečné mít mě za přítele – nikdo, vůbec

nikdo nechce přiznat, že mě zná. Ty sama máš víc znalostí, než je obvyklé pro někoho z rolnické rodiny, a Benedikt mi vysvětlil, proč to tak je. Skrývej své vědomosti, Silje. Před pár lety jednu ženu upálili na hranici jako čarodějnici jen za to, že měla lepší vzdělání než většina ostatních.“

Odpověděla skoro šeptem. „Kolem nás je tolik zla.“

„Ano, a nejhorší je, že značná část tohoto zla způsobeného nevědomostí pochází od těch, kdo by měli projevovat soucit a pochopení – od duchovních. Ve svém odhodlání zbavit svět satana a jeho zločinů spáchali hrůzné a neodpustitelné činy, když mučili a zabíjeli své oběti. Dělají stejné nebo horší věci, než jsou skutky těch, které se snaží zničit.“

Byl o tolik mužnější a zralejší než Hemming – a mnohem víc ji znepokojoval!

Aby změnila téma, poznamenala: „Hemming byl dnes moc hezky oblečený.“ Byl v tom cítit nádech hořkosti.

Její společník se zachechtal.

„Ano, to byla jedna z jeho milenek, co mu velkoryse darovala šaty po svém manželovi!“

Silje zakroutila hlavou. „Jak mi proboha mohl připadat tak přitažlivý? Musela jsem být slepá.“

Muž klidně odpověděl: „On *je* přitažlivý. To je jeho největší výhoda, které využívá bez slitování. A ty jsi velmi mladá a nezkušená v tom, jak to chodí,“ dodal s účastí. „Doufám, že...“ hledal ta správná slova, „že *tě* nevyužil?“

„Ne víc, než už jsem vám řekla. Nikdy bych nic víc nedovolila.“

Jezdec utichl, ale ona na svém spánku znovu ucítila, že se usmívá. Připadala mu její nevinnost zábavná? Ne, pomyslela si, ten povzdech, který následoval, byl povzdech úlevy. Nebo byl jen rozlámaný z jízdy?

Pak najednou kůň zastavil. Aniž by si toho všimla, dorazili na statek. Čeledín vyšel ven, ale zůstal v uctivé vzdálenosti. Silje byla zklamaná, protože tu bylo tolik věcí, na které se chtěla zeptat, ale nestihla to.

Muž sesedl a natáhl paže, aby jí pomohl dolů. S potěšením dovolila, aby ji objaly, a na okamžik byla jeho tvář tak blízko její, že mu mohla hledět přímo do těch třpytivých zelenožlutých očí. To, co v nich viděla, ji vyděsilo. Byl tam zármutek, hluboký a bolestný, smutek tak velký, že cítila, jak se jí nezadržitelně derou slzy do očí. Rozzlobeně si je otřela.

Něžně ji postavil na zem a podal jí Dagovo prádlo. „Díky za tvou důvěru,“ zašeptal tak rychle a tiše, že ho skoro neslyšela. Rozloučil se, nasedl na koně a odjel. Silje ho sledovala, dokud nezmizel z dohledu. To pulzující, bolestné teplo v jejím těle neustávalo.

„Byla jsi venku?“ zeptal se čeledín opatrně.

„Ano. Někdo ukradl tyhle věci a já se ho snažila dostihnout. Dyre Alvsson mi pomohl.“

Chlapík se zamračil. „Dyre Alvsson?“

V tutéž chvíli vjel do dvora Benediktův vůz a museli se věnovat jiným věcem. Pak, zatímco vypřahali vůz, Silje znovu vyprávěla svůj příběh.

„Dyre Alvsson?“ zopakoval Benedikt, když skončila. „Ale to není možné! Teď tady není, ne? Opravdu tady byl?“

Čeledín výstražně zakroutil hlavou. Benedikt pochopil a obrátil se k Silje.

„Viděla jsi Dyrea jednou v kostele. To byl on, kdo se ve věži skrýval s Hemmingem. Byl před chvílí tady?“

Stála a nevěřícně na ně koukala. „To byl Dyre Alvsson?“

„Jistě.“

Na chvíli o tom uvažovala. „Ale já myslela... Tak kdo je ten, který tu právě byl? Ten muž, co jsem ho namalovala jako ďábla. Ten, co se vždycky objeví, když ho potřebuji?“

„Vím, o kom mluvíš. Potkal jsem ho na hlavní cestě a vypadal sklíčeně. To nikdy není dobré znamení.“

Benedikt se zhluboka nadechl a vyměnil si pohled s čeledínem.

Pak se zeptal: „Jak moc chceš znát pravdu, Silje?“

„Nevím,“ odpověděla, „ale chci vědět, kdo to je. Už mě unavují mlhavé odpovědi a vyplašené pohledy.“

„Neměla bys soudit lidi za jejich strach! Opravdu chceš znát jméno svého děsivého ochránce?“

„Ano! Proboha. Ano!“

„Jmenuje se,“ soukal ze sebe Benedikt tlumeným chraplavým hlasem, „Tengel – Tengel Prokletý!“

KAPITOLA 7

Tengel od Prokletých? Ledové úponky strachu se jí začaly plazit po zádech a zaplavil ji pocit hrůzy. Hlavou se jí honily vzpomínky na všechny nedávné poznámky a varování.

„Tengel nemá hrob.“

„Je mu přesně tolik, kolik zrovna potřebuje.“

„Zřídka kdy se objevuje.“

„Dokáže se zjevit jak se mu líbí.“

„Zaprodal svou duši ďáblu.“

„Ne!“ zalapala po dechu. „Ne! To není možné!“

„Samozřejmě, že to není ten starý Tengel,“ vyhrkl honem Benedikt, který se pochechtával ve snaze ji ukonejšit. „To si myslí jenom pověřiví hlupáci.“

Přesto si byla Silje jistá, že v jeho hlase zaslechla záchvěv nejistoty.

Čeledín, k smrti vyděšený troufalými slovy svého pána, zvedl hlas na protest. Nikdy neschvaloval Benediktovu známost s „tím obávaným“.

„V tom případě jsou hlupáci všichni, Mistře Benedikte. Víte moc dobře, že... ta bytost má síly, které jsou... nadpřirozené.“

Silje si vybavila, jak jí ten muž vždycky přišel na pomoc, když to potřebovala; jak dokázal vycítit její náladu – ať už byla nemocná, smutná nebo rozčilená – byl velmi vnímavý. Jeho léčivé schopnosti a to teplo v jeho ruce. A když ho potkala poprvé? Byla vyčerpaná a připravená zemřít, vůbec nebyla schopná myslet, a pak najednou dokázala skvěle vystupovat před vojáky místodržitele a dosáhla téměř nemyslitelného, když hravě osvobodila vězně. Později, když muž ve vlčí kožešině zmizel, síla vůle ji opustila, jako když dohoří svíce. Možná to vůbec nebyla její vůle!

A především tu byly ty neuvěřitelně živé sny o něm jako o démonovi ze Země stínů...

Silje krátce vykřikla a utekla. Doklopýtala do svého pokoje, vrhla se po hlavě na postel a přetáhla si přikrývky přes hlavu i celé tělo. Když Benedikt s čeledínem vešli dovnitř, ležela tam skrčená jako vystrašená myš.

„Silje,“ prosil malíř, „musíš pochopit, že to není *ten Tengel*. Je to jen jeden z jeho strašných potomků!“

V duchu si říkala: „Ne, prosím, neříkej mu tak.“ Cítila křečovitou bolest v žaludku. Nahlas se zeptala: „Tak kde tedy žije?“ ale její hlas zadusily přikrývky.

Benedikt pokrčil rameny. „To nikdo neví. Prostě se vynoří mezi lidmi a pak zase zmizí – nikdy po sobě nezanechá stopu.“

Dlouze zanaříkala, protože už nechtěla slyšet víc. Benedikt věří, že to je ten starý Tengel, pomyslela si. Ať říká cokoli, věří tomu stejně jako všichni ostatní. Řekl „mezi lidmi“. Pak je to víc než jasné, ne?

„Copak on nepomáhá rebelům?“ zeptala se rychle, jako by ho chtěla bránit, když vykoukla zpod pokrývky.

„Uvažuji o tom. Nevím,“ odpověděl Benedikt.

„Ale tu noc, co jsem ho poznala, zachraňoval Hemminga!“

„Nikdy se mi nepodařilo zjistit, kde ti dva k sobě přišli.“

„A kdo je vlastně Hemming?“ zeptala se s pocitem úlevy, že se baví o někom jiném.

Benedikt s čeledínem si vyměnili zkoumavé pohledy.

„To skutečně nevíme,“ přiznal Benedikt. „Asi před dvěma lety přijel sem do Trøndelagu a od té doby si bezohledně pohrává s ženskými...“

Tahle poznámka ji nechala chladnou. K Hemmingovi už necítila vůbec nic. Po tom, co všechno se dozvěděla a co se stalo, pro ni nebyl nic víc než neobyčejně hezká tvář.

„Ach, jak vidím, rozhodla ses na něj zapomenout,“ pokračoval Benedikt. „To je dobře. Mladé panny často zaměňují obdiv s láskou. Podlehnou pěknému vzhledu, jen

aby s věkem zjistily, že krása toho, koho mají rády, pramení z jejich lásky k němu, a ne naopak.“

Vrátil se k původnímu tématu. „Hemming žil nějaký čas u jednoho statkáře v téhle farnosti, dokud se nepřidal k rebelům. Od té doby nemá žádné stálé bydliště. Není to víc než dobrodruh, naprosto bezcharakterní, jestli tě zajímá můj názor. A hlavně si nemyslím, že věří ve věc vzbouřenců – spíš ji jenom využívá, aby ze sebe udělal hrdinu. Pravděpodobně je ostatním víc na obtíž než k užitku. Až se příště potkáte, musíš se ho zeptat sama, kde žije.“

„Ne, děkuji! Už s ním nechci mít nic společného. Je to zloděj!“

Benedikt vypadal spokojeně.

Od toho dne Silje neměla klidu. Ve dne v noci přemýšlela o tajemství obestírajícím Tengela. S křikem se budila z nočních můr. I když se snažila myslet racionálně, ne vždy se jí to dařilo a neklid v ní narůstal. Se smíšenými pocity hrůzy a tajné touhy hleděla k onomu horskému hřebenu, kde někdy viděla kouř, zatímco jindy to místo vypadalo chladně, tiše a bez života. V té době se bála, že odjel a že už ho nikdy neuvidí. Pak se nitky kouře vrátily a ona se zlobila a přála si, aby navždycky zmizel z jejího života, nebo ještě lépe, aby ho byla nikdy nepotkala.

Smutné dny rychle ubíhaly a už se blížily Vánoce. Nikdo letos necítil obvyklé štěstí nebo nutkání něco slavit. Vánoce byly svátky, které se trávily v rodinném kruhu, a během posledního roku všichni ztratili někoho, kdo jim byl drahý. Každý pociťoval bolestné připomínky milovaných lidí, kteří ho opustili, a všichni se snažili skrývat tyto pocity před ostatními – i před sebou samými. Vzpomněli si na rodinné sešlosti z jiných Vánoc, na všechno to přátelství a veselí kolem stolu prostřeného k hostině a na usměvavé tváře, které už neexistovaly.

Benedikt, Silje a ostatní mlčky dělali svou práci a nešťastně chodili mezi budovami, často se slzami v očích. Kdyby nebylo Sol, asi by letos Vánoce vůbec neslavili.

Tři dny před Vánoci se jejich životy převrátily naruby a teprve v tu chvíli si uvědomili, jak krásně si tu spolu žili – až do tohoto okamžiku!

Před schody zastavil kočár a vystoupila z něj panovačná žena, jejíž bujné poprsí hlásilo světu: „Tak jsem tady!“ Vše umocňovala její vystouplá a špičatá brada.

Dáma byla oblečená podle nejnovější módy, měla široký nabíraný límec, pletený čepec a šaty s honosnými balonovými rukávy a skládanou sukní. Následoval ji asi patnáctiletý chlapec, který vypadal nevrle a zlomyslně.

„Och, zatraceně!“ zamumlal Benedikt. „Vdova po mém synovci! Co ta tady krucinál dělá?“

Ale objevila se ještě jedna osoba. Tentokrát to byla mladá dívka, která jako by na bedrech nesla všechny strasti světa. Silje si pomyslela, že k tomu může mít dobrý důvod, s ohledem na její nadváhu.

„Abelone!“ zavolal Benedikt na pozdrav. „Takové překvapení. Co tě sem přivádí?“

„Můj *drahý* Benedikte!“ zvolala ta obrovská žena. „Slyšela jsem o tvé tragédii. Že tvůj drahý bratr a celá jeho rodina podlehla moru. Prostě jsem věděla, že je mou *povinností* sem přijet a nabídnout ti svou podporu teď, když máme jen jeden druhého. Ty a já – a mé drahé děti.“

„V Trondheimu je asi nedostatek jídla,“ utrousil pod vousy a pak pokračoval normálním hlasem. „To víš, že jste vítáni, abyste tu s námi oslavili Vánoce.“ Ale jeho slova zněla, jako by si právě vypláchl pusou octem.

„Vánoce?“ zasmála se Abelone. „Mé děti potřebují venkovský vzduch a ty potřebuješ ženu, která by řídila tvou domácnost. Můj drahý, rozhodli jsme se k tobě přestěhovat. Je to má povinnost se o tebe postarat. Už stárneš a své poslední dny bys měl trávit v klidu a míru.“

Benedikt byl natolik zděšený a ohromený, že se nezmohl ani na slovo.

Začali stoupat do schodů hlavního domu.

„Dobrý den, Greto. Dobrý den, Marie,“ řekla Abelone laskavě a odměřeně kývla na čeledína. „A kdo je tahle holčička?“

Sol se okamžitě skryla za Mariiny sukně.

„To je Sol,“ prohlásil Benedikt pyšně. „A tohle je Silje. Obě dvě a malý Dag tu teď žijí s námi.“

Oči Abelone se pomalu začaly proměňovat v led. „Oni jsou z rodiny?“

„Ne, ale jsou nám tak drazí, jako by byli.“

Pomocník a dvě staré sestry vážně přikývli.

„Je to opravdu tak?“ Abelonina odezva byla stručná. „To se ještě uvidí!“

Od té doby se život na statku změnil. Abelone nejspíš nikdy neslyšela o klidných, nerušených svátcích.

„Mrtví jsou pryč a nebudou nám přece kazit tohle období,“ zněl její názor. K služebnictvu byla příkrá a panovačná, zvláště vůči Silje, ke které cítila neovladatelnou nenávist. Daga nesnesla v domě a Sol se jí musela klidit z očí. Benedikt zuřil a pil a klel víc než kdy jindy.

Abelone měla vždycky a na všechno připravenou okázalou odpověď.

„Jak víte, můj syn je jediným dědicem tohoto statku. Bude tu potřeba provést nějaké změny. Nemohu dovolit, aby

zdedil majetek, který je v troskách – včetně dělníků a služebných!“

„Říkám ti, Abelone,“ prohlásil Benedikt rozhodně, „Silje a děti tu jsou jako moji hosté. Dokud jsem naživu, budou tady žít i nadále. A víc už o tom nebudeme mluvit!“

Celý statek ovládla skleslá nálada. Nikdo už se necítil šťastný.

Na Štědrý den ráno Silje vyšla ven a jako už mnohokrát předtím pohlédla nahoru k hřebeni. Mezi stromy obtěžkanými sněhem viděla stoupat tenký proužek kouře.

Troufne si? Často chtěla jít tam nahoru, ale strach a úcta k pravidlům chování jí v tom bránily. Přesto teď měla pocit, že tam musí jít. Nějaká síla uvnitř ji hnala tím směrem.

Abelone a její děti byly nahoře a přehrabovali se v šatech zemřelé rodiny. Silje vešla do kuchyně, kde našla „svoje“ lidi, smutné a skleslé.

„Můžu jít někoho navštívit?“ zeptala se opatrně. „Ráda bych si s sebou vzala nějaké jídlo, když jsou ty Vánoce.“

Všichni na ni překvapeně pohlédli. Věděli, že ve farnosti je spousta chudých, hladových lidí, ale žádní, se kterými by se Silje znala. Přesto jí dovolili jít.

Greta a Marie připravily košík plný vánočních dobrot – klobása, šunka, ryba, buchtičky a jablka. Vešla se do něj i malá lahvička Benediktovy domácí pálenky *brännvinu*.

V tu chvíli vešla do kuchyně Abelone. Přistoupila ke stolu.

„Co se to tady děje?“ dožadovala se odpovědi.

Greta se jí to pokusila vysvětlit. „Silje jde na návštěvu.“

Abelone začala vytahovat věci z košíku ven. „Z téhle farmy se nic nosit nebude, nic! Máme dost tak akorát sami pro sebe. A tahle Silje nemá žádné právo...“

I když už byl v tuhle časnou hodinu Benedikt docela opilý, vznešeně vstal. „Máme víc než dost! My jsme tohle jídlo dali Silje a ty uděláš nejlíp, když nebudeš pokoušet mou trpělivost. Hravě můžu ty tvoje neschopné dětičky vydědit!“

Abelone pobouřeně zalapala po dechu. „To nemůžeš!“

„Ne? Vždycky se nějaká cesta najde.“

Abelone nebyla hloupá a rychle pochopila, co jí Benedikt naznačuje. Pohlédla na Silje s takovou nenávistí, že to překvapilo dokonce i Benedikta. Beze slova vrátila koš na stůl a rozčileně odkráčela zpátky nahoru.

Všichni věděli, že o téhle události ještě uslyší.

„Jdi, Silje,“ pobídl ji starý malíř laskavě. „Nikdo neublíží tobě ani dětem, to přísahám.“

S láskyplným úsměvem jim všem poděkovala a odešla.

Byl jasný den, a ačkoli přímo nesvítilo slunce, sníh odrážel světlo z indigově modrého nebe posetého mraky. Silje

odhadovala, kde asi tak cesta k hřebeni vede, protože když tu byla posledně, narazila na ni jenom náhodou při bezcílných toulkách lesem. Sníh nebyl tak hluboký, sotva ke kotníkům, a ona na sobě měla holínky a dlouhé kožené kamaše. Jak doufala, brzy narazila na úzkou lesní cestu a šlo se jí mnohem lépe.

Na cestě nebyly žádné stopy, ale – protože dvě noci předtím sněžilo – to nic moc neznamenal. Začínala být unavená z neustálého stoupání do kopce a zastavila se, aby popadla dech. Vesnice teď ležela pod ní a ona viděla kostel, čeledínův lososový potůček, Benediktův statek – dokonce viděla Marii, jak spěchá do stodoly – a rozprostíraly se před ní i všechny ostatní usedlosti. Přímo před sebou nyní měla Zemi stínů a pomyslela si, jak jinak vypadá odsud z výšky. Řekli jí, že tyhle hory mají jméno. Místní lidé nazývali členité vrcholky Pustými horami a bylo to výstižné pojmenování.

Otočila se, že bude pokračovat v cestě, a vykřikla leknutím. Skoro do něj vrazila – stál opřený o kmen obrovské borovice. Sníh ztišil blížící se kroky. Se strachem v očích k němu vzhlédla a srdce jí bilo na poplach. Bylo to skoro stejné, jako když se potkali poprvé. Vypadal právě tak ušlechtilé, tak zvláště a divoce – jeho oči plály i v jasném denním světle, ale tentokrát v nich bylo varování.

Tohle byla děsivá bytost, o které snila s takovou důvěrností! Copak se úplně zbláznila?

Silje se snažila potlačit strach, který se jí zmocnil. Pokud je z masa a kostí, tak bude potřebovat jídlo – a společnost.

Trochu rozpačitě mu nabídla košík. „Mám pro vás nějaké jídlo, pane. Jsou Vánoce a... šťastné a veselé,“ dodala honem.

Natáhl se a vzal si od ní košík. „Neměla jsi sem chodit, Silje,“ sykl úsečně s neústupným výrazem ve tváři a vyčítavým pohledem.

Okamžitě se otočila k odchodu. „Už jsem udělala, proč jsem za vámi přišla,“ promluvila zaraženě.

Chytil ji za paži. „No, tak už jsi tady a vypadáš zmrzle. Musím se ujistit, že se trochu zahřeješ. Pojd' za mnou,“ vybídl ji stroze a naznačil posunkem, že má pokračovat po cestě k jeho domovu.

Šli mlčky po stopách, které zanechal, když šel dolů. Najednou ji napadlo, co by udělala, kdyby tam ty stopy nebyly?! Po pravdě, nejspíš by se otočila a utekla by s křikem zpátky do vesnice. Stále se na něj neopovážila pohlédnout. Bylo to děsivé a ponižující, že ji to k němu stále přitahovalo, že se jí svírala hrud a že se skoro nedokázala nadechnout, kdykoli se o ni otřel paží. Mrzelo ji, že se na ni zlobí kvůli tomu, že sem přišla.

„Máte návštěvu?“ zeptal se.

Aspoň že s ní ještě mluví. „Ano,“ povzdechla si, „nevypadá to dobře.“

Protože zjevně čekal, že uslyší víc, zadýchaně dál blábolila o Abelone a jejích dětech a o všech změnách na statku. Nezapomněla mu povědět ani o dnešní hádce v kuchyni.

„Co myslíš, že měl Benedikt na mysli, když řekl, že vydědí Abeloniny děti? Nerozumím tomu,“ mámil z ní netrpělivě. „Chtěl tím říct, že si *tě* vezme?“

Překvapeně zalapala po dechu. „Ach, ne! Jsem si jistá, že tak to rozhodně nemyslel!“

„Ale vyznělo to tak. Jak jinak by mohl vydědit obě Abeloniny děti?“

Silje o tom přemýšlela. „Jednou večer přišel do mého pokoje a... no, říkal spoustu nesmyslů. Ale byl opilý a já tomu nevěnovala pozornost. Donutila jsem ho, aby odešel dřív, než ze sebe stačil udělat hlupáka. Možná nemá žádný určitý plán.“

Její společník dlouho mlčel. Nenápadně, letmo na něj pohlédla. Čelisti měl zaťaté tak pevně, že jeho rty ztratily všechnu barvu.

„Změnila ses, Silje. Cítím, že jsi plná bolesti. Pověz mi, co se děje.“

Zhluboka se nadechla a vyhrkla: „Zjistila jsem vaše jméno. Tentokrát vaše pravé jméno.“

Chvíli nic neříkal. „A přesto jsi přišla?“ Jeho hlas zněl skoro útočně a Silje by se v tu chvíli nejraději propadla do země.

„Nikdy jste mi neublížil,“ začala potichu. „A kromě toho jste také říkal, že mě potřebujete.“

„Skutečně? To ode mě bylo bezohledné. Skoro stejně lehkomyslné jako to, že jsi sem přišla.“

Silje uvažovala, co tím myslel, ale nezeptala se. Byla hluboce raněná a zklamaná, ale zatvářila se statečně a prohlásila: „Pane, musím se vám svěřit. Život na statku je teď velmi těžký a tahle věc... s vaším jménem. Jsem zmatená a nejistá – vůbec nevím, co mám dělat. Musím vědět víc, pane, prosím.“

„Možná by to nebylo špatné. Ale ze všeho nejdřív bys mi měla přestat říkat, ‚pane‘. Znáš moje jméno a také víš, že nejsem žádný pán nebo šlechtic.“

Ubírali se dál tichým lesem, dokud nedošli na paseku, kde stála malá, nízká chatka. Větrem ošlehané trámy byly za ty roky, co se do nich opíralo slunce, docela zšedlé. K chatce byla připojená kůlna. Z jednoduchého střešního okna na hřebeni střechy stále stoupal kouř.

Otevřel nízké dveře, Silje sklonila hlavu a vešla dovnitř. Jakmile se dveře zavřely, zavládla uvnitř zvláštní atmosféra, kterou nedokázala popsat. Kdyby byl muž o něco příjemnější, nazvala by to spřízněností, nebo dokonce důvěrností. Ale on neprojevoval žádné známky takových pocitů.

Spíš než chalupa to byl jednoduchý srub s krbem uprostřed udusané hliněné podlahy, velmi podobný tomu, v

jakém vyrostla. Takové vymoženosti jako prkenná podlaha a zasklená okna poznala jenom na Benediktově usedlosti. Samozřejmě když nepočítá panské sídlo, kde pracoval její otec. Tyhle věci patřily k společenské vrstvě natolik vzdálené té, z jaké pocházela ona, že to byl dočista jiný svět.

Jako by jí tu všechno bylo povědomé. U kulatinových zdi stály lavice, venkovské prádelníky, kredence a postel s vysokými postranicemi. Nebyl to nijak zvlášť útulný domov, ale aspoň se tu nedusila, protože ten muž dokázal rozdělat oheň tak, aby se kouř hromadil v krovech a vycházel ven střešním oknem. To byl mimochodem také jediný otvor, kterým sem mohlo vniknout denní světlo. Jeho kryt byl vyrobený z plodové blány nějakého zvířete, natažené na rám, a teď byl trochu pootevřený. Pod střechou se přes celé stavení táhl nahrubo otesaný trám s řetězem, na kterém visel železný kotel.

Silje si ohřála zmrzlé prsty u ohně a vyhýbala se svému hostiteli pohledem. Po chvilkovém zaváhání jí stáhl kapuci z ramenou, a když viděl, že je její lem mokrá od sněhu, pověsil ji, aby uschla.

„Co tvoje boty?“

„Jsou suché. Asi si je nechám na sobě.“ Mluvila nepřírozeným, hlubokým tónem, protože se stále bála jeho hněvu.

Přikývl a pokynul jí, aby si sedla na širokou lavici přikrytou ovčí kůží. Sám se posadil na podobnou lavici naproti ní na druhé straně ohně.

„Dal byste si něco z toho košíku, pane?“ zeptala se.

V jeho hlase zaslechla popuzený a strohý tón. „Ano, děkuji, za chvíli. Nejdřív s tebou potřebuji mluvit.“

Zavěsil nad oheň kotlík s vodou, protože viděl, že po takové dlouhé cestě potřebuje něco na zahřátí. Silje uvažovala o napjaté atmosféře v místnosti, i když možná ani nemusela. Instinktivně vycítila, že na vině jsou převážně její vlastní pocity.

„Myslím, že jsem tě požádal, abys mě neoslovovala žádným titulem.“

Sklopila oči. „Nevěřím, že to dokážu. To by ode mě bylo troufalé a kromě toho si nejsem jistá, že to tak chci.“

„Chceš, abychom měli vztah podobný vztahu pána a sluhy?“

„Pouhá slova nepřemostí rozdíl mezi námi.“

I když se na něj nepodívala, cítila, jak ji zamyšleně sleduje.

Najednou se zeptal: „Co si o mně myslíš, Silje? Věříš, že jsem Tengel... Ten zlý?“

Pohlédla na něj skrz poskakující plameny. Seděl opřený zády o stěnu, kolena měl přitažená k hrudi a objímal je rukama. V proměnlivém světle ohně měla jeho tvář skutečně ďábelský výraz.

„Nemohu tomu uvěřit,“ promluvila a pečlivě volila slova. „Bylo by to tak... nepřírozené. Vy jste vášnivý muž! Ale je na vás tolik věcí, kterým nerozumím, pane.“

Po rtech mu přelétl trpký úsměv. „To věřím. Opravdu chceš slyšet můj příběh? Příběh Prokletých?“

„Proto jsem přišla,“ odpověděla s dětskou upřímností. „A také protože jsem myslela, že byste mohl mít hlad.“

„Duch nikdy nemá hlad, což znamená, že jsi nevěřila, že jsem zlý Tengel.“

„Ne! To jsem tedy nevěřila.“

„To taky nejsem!“ vyrazil ze sebe zlostně. „Jak mohou lidé věřit takovým nesmyslům.“

Zvedla nohy na lavici a těsně si kolem nich přetáhla sukni. Rychle odvrátil pohled.

„Víte...“ zaváhala, protože ho nechtěla znovu rozzlobit. „Ne, ale nic.“

„Pokračuj,“ vybídl ji stroze, „dokonči, co jsi chtěla říct.“

Na okamžik se nechala strhnout vzpomínkou na svůj poslední sen. Co když se ze zoufalství bude snažit utišit jeho hněv tím, že se svlékne, právě jako to udělala před těmi muži, kteří ji ohrožovali ve snu? Jak by na to asi reagoval? Pravděpodobně by k ní cítil jen opovržení a odpor a vyhodil by ji rovnou do sněhu. Její sny byly důsledkem jejích vlastních tužeb, ne jeho. Bylo těžké to přijmout.

„Ne, to byl jen takový hloupý pocit, co jsem měla,“ zamlouvala své rozpaky a v myšlenkách se rychle vrátila k

tomu, co skutečně chtěla říct. „Nic to neznamená. Měla jsem jen dojem, jako bych na tenhle okamžik čekala celý život.“

„Až uslyšíš příběh o Prokletých?“ zeptal se nedůvěřivě, a to ji zarmoutilo.

„Teď si ze mě děláte legraci, pane. Víím, že to sem nepatří. Odpusťte, že jsem byla tak smělá.“

„Tak mi řekni, cos měla na mysli.“ V jeho hlase zazněla netrpělivost.

„Měla jsem jenom takové tušení, že vám mohu být nablízku, protože se díváte na věci stejně jako já – chápete mě. S vámi se nebojím odkrýt své pocity a víím, že cokoli řeknu nebo udělání, zůstane mezi námi. Ale odpusťte mi mou neomalenost, vy to tak přirozeně necítíte. Měla bych raději odejít.“

Vstala, aniž by se mu opovážila pohlédnout do očí.

„Posaď se!“ vykřikl. „Chceš slyšet, co ti teď musím říct, nebo ne?“

„Ano... Prosím,“ odpověděla vylekaně.

„Tak přestaň s těmi nesmysly.“

Počkal, dokud se oba neuklidnili, a ubezpečoval se: „Chceš znát celý příběh, od samého začátku?“

„Ano, samozřejmě,“ zašeptala.

„Nemusíš šeptat. Chováš se jako ptáče zahnané hadem do rohu. Takže! Kde začít? ještě nikdy jsem nikomu tuhle zatracenou pověst nevyprávěl.“

V tváři měl zahloubaný, ale odevzdaný výraz. Silje se s rozbušeným srdcem uvelebila *na* lavici, připravená vyslechnout legendu o Prokletých.

KAPITOLA 8

Zamyšlený muž sedící na protější straně ohně se zhluboka nadechl a začal vyprávět svůj příběh.

„Už jsi slyšela o prvním Tengelovi, že? Jak odvedl své příbuzné spolu s dalšími rodinami do Pustých hor? Tohle všechno se stalo ve 13. století a nevím jistě, co přesně můj neblaze proslulý předek tehdy udělal. Ale říká se, že uzavřel smlouvu s ďáblem, aby dokázal přežít v drsných podmínkách hor. Podle mě je pravděpodobnější, že už předtím byl tak trochu kouzelník. Říká se, že měl zvláštní, odměřený, aristokratický vzhled, černé vlasy a nezvyklé oči. Nikdo neví, odkud on nebo jeho rod přišel, ale nic nenapovídá tomu, že by nepocházel odsud. Také se vypráví, že vykonal nepopsatelné skutky, aby potěšil samotného knížete pekel – a že mnohá ze svých kouzel vyslovil nad čarodějným lektvarem nevýslovné síly, který vařil v kotlíku.“

Silje nemohla odtrhnout oči od kotlíku, který prve zavěsil do krbu. Vypadal docela bezpečně. Tengel se šibalsky usmál a pokračoval.

„Když můj předek uzavřel smlouvu s ďáblem, zakopal ten kotlík se vším zlem, které v něm bylo, a zaklel místo, kde leží. Pak pověděl lidem, že mezi jeho potomky bude pár vyvolených, kteří po něm zdědí tajemné síly – a že jeden z jeho krve bude obdařený největší nadpřirozenou silou, jakou kdy lidstvo vidělo. Ta kletba – protože to je kletba, Silje – se dá zrušit, jen když někdo najde ten kotlík a vykope ho.“

„A našel se?“ zeptala se tiše a snažila se mu pohlédnout do očí v šeru za kouřem a poskakujícími plameny.

„Ne, protože nikdo neví, kde ho mohl zakopat. Když hledal ďábla, byl pryč třicet dní a třicet nocí, od úplňku do úplňku. Mohl být vysoko v horách nebo šel ještě dál. Mnohem dál! Říká se, že když se po tom hrozném setkání vrátil, vypadal úplně jinak. Byl svraštělý, menší a podsaditější – chápeš, co tím chci říct? Byl najednou ošklivý, zlý a děsivý na pohled.“

„Vy tomu všemu věříte?“

„Něčemu ano,“ odpověděl váhavě. „V každém případě věřím, že se pokusil nějakým způsobem se spojit se satanem. Ano, tomu věřím. To, jestli se skutečně setkal s knížetem pekel, nikdy nikdo nezjistí, ale já o tom upřímně pochybuji. On trval na tom, že se s ním setkal, ale předpokládám, že rád děsil a klamal lidi. Možná skutečně věřil, že se s ním setkal. Spousta lidí, a mnohem zbožnějších než on, tvrdí, že se setkala s ďáblem. Myslím, že to, jak po něm potomci zdědí tajemné síly, si vymyslel.“

Pravděpodobně věděl, že v jeho příbuzenstvu vždycky byli jedinci, kteří z generace na generaci předávali ‚magické síly‘ – jenom chtěl ukázat, že dokáže předpovídat budoucnost. Jinými slovy, byla to lest. Že se vrátil menší a ošklivější, to taky není žádný div. To se stává nám všem, když stárneme, a když je někdo skrz naskrz zlý, jistě se to projeví i v jeho tváři. Ale jedno je jisté – to, že ten, jehož jméno nesu, znal mnoho tajných a nepředstavitelných věcí. Ovšem příběh o smlouvě s ďáblem je jen příběh – pohádka, nic víc. Neexistuje taková bytost jako satan.“

Silje se zděsila. „To nesmíte říkat! To je stejné, jako kdybyste popíral existenci našeho Pána.“

„Ano? Nebuď bláhová, Silje. Myslel jsem, že navzdory svému mládí a původu jsi rozumná dívka, ale teď mluvíš jako kterákoli nevzdělaná, hloupá ženská. Podle mě je ďábel velmi pohodlný výmysl lidí, kteří potřebují mít to na koho svěst, když nechtějí nést zodpovědnost za vlastní zločiny. A kdo ví, kolik kněží se spoléhá na víru v ďábla jen proto, aby získali moc nad lidmi.“

„Pane! Vy se rouháte!“ zalapala po dechu.

„Ach, mlč! Pokud připustíš, že satan existuje, odsoudíš mě k věčným mukám. To bys chtěla?“

„Ne, jistěže ne!“

Naklonil se dopředu. „Pokud je pravda, že první Tengel zaprodal svou duši ďáblu, pak zaprodal i mou. Protože jsem z jeho krve, ze stejného rodu, stejná duše – a tatáž kletba

visí nad námi všemi, kdo jsme zdědili jeho moc. Rozumíš tomu? Odmítám uznat existenci satana, ale věřím, že existuje laskavý a odpouštějící Bůh, který bude mít slitování s prokletým lidským dítětem.“

Silje měla pocit jako by měla knedlík v krku. „Jak to tak vysvětlujete, začínám věřit, že možná máte pravdu a že knížete pekelní vymysleli lidé. Ale nevěřím, že jste prokletý, vy, který jste...“

„Podívej se na mě!“ zařval. „Vypadají lidé jako já? Můj vlastní odraz na hladině mě odpuzuje. Pohlédni do těch planoucích očí, šikmých a úzkých, jako jsou oči kočky. Dravčí čelist se silnými zuby a tyhle hrubé vlasy, které by se lépe hodily na koňskou hřívu. Viděla jsi někdy něco tak odporného?“

Silje se trochu třásl hlas. „Připouštím, že zprvu mě váš vzhled vyděsil, ale teď, z nějakého důvodu, který nedokážu vysvětlit, mi připadáte velmi... No, jak to říct. Ráda se na vás dívám. Těším se na vás, když jste pryč. Kromě toho jste byl velmi hodný na děti i na mě...“

Najednou vstal a zabručel: „Ha! Nejsem vždycky andílek.“

Její slova ho rozjitřila. Přešel nervózně na druhý konec pokoje, zastavil se, chvíli se nehýbal, načež bez zjevného důvodu otevřel dveře kredence, práskl s nimi a pak se vrátil na svoje místo. Silje seděla, a ani se nehnula. Styděla se za

svou otevřenost. Určitě se kvůli tomu zlobí. Sedl si s rukama pevně sepjatýma a vypadal, jako by nevěděl, co říct.

Když už Silje nemohla snést to ticho, potichu se zeptala: „A jste si jistý, že jste jedním z těch vyvolených ve vaší rodině? Ty léčivé schopnosti – to se také dědí po něm?“

„Říkej tomu čarodějnictví, kouzla, protože tak to je! Ano, předává se to s děsivou jistotou – ne na všechny, ale je tím poznamenaný vždycky aspoň jeden v každé generaci. Obětí se pokaždé stane snědý člověk s neobvyklým vzhledem a kočičíma očima.“

„Říkáte ‚obětí‘. To proto, že je to těžké břemeno?“

„Ano, je to těžší, než si kdy dokážeš představit.“

„Věříte, že ten, o němž jste říkal, že zdědí největší nadpřirozené síly, jaké kdy lidé viděli, jste vy, pane?“

Pohodil hlavou dozadu a trpce se zasmál. „Já? Ach, ne! Nejsem tak zkažený; mám jen omezené síly. Schopnost vycítit napětí a pocity lidí a pak svoje léčivé ruce. Ne, jsou v mé rodině jiní, příšerné bytosti, jejichž pouhá existence by podle tebe ani nebyla možná. Cítím se bezmocný, když vidím všechny ty ohavné věci, ke kterým se dokážou snížit. Ale ne, ten největší vyvolený se ještě nenarodil a já hodlám dohlédnout na to, aby se ani nikdy nenarodil!“

Zvědavě ho pozorovala.

„Přísahal jsem si, že se mnou ten zlý rod vymře. Nikdy neulehnu do objetí ženy, abych to nebezpečné semeno, které v sobě nesu, náhodou nepředal dál.“

Silje sklopila oči. Nechtěla, aby vytušil její myšlenky a vycítil vzrušující domněnku, která ji v té chvíli napadla. Když se tak bránil, aby za ním přišla až sem nahoru, mohlo by to být proto, že...? Ne, jistěže ne!

Protože se teď cítila poněkud pobouřeně, byla rozhodnutá se zeptat ještě na jednu věc.

„Ale pokud věříte v toho *největšího* vyvoleného, nevěříte pak taky v moc prvního Tengela předpovídat budoucnost?“

Podrážděně se zazubil jako vlk. „Ne, opravdu nevěřím. Myslím, že si to můj předek vymyslel. Jako spousta jiných, kdo sní o tom, že jsou mesiášové – i když on byl naprostý opak přívětivého mesiáše. Ale dědictví samo je takové břemeno, že ho nechci předávat dál.“

„Jste jediný ve své generaci, pane?“

„Ano. Nějakou dobu jsme si mysleli, že je zlým odkazem stížena moje sestra, ale naštěstí to tak nebylo. Odešla z hor, Silje. Opustila je, když našla lásku, a usadila se s manželem v Trondheimu, aniž by se odvážila prozradit, že patří k Prokletým. Víš, Silje, každého, u koho odhalí, že se narodil jako jeden z Prokletých, na místě zabijí, jeho tělo spálí a popel zahrabou hluboko do země, aby už nemohl šířit svá kouzla. Slyšeli jsme, že má sestra má dvě dcerky, Angeliku a Leonardu. Chtěl jsem ji navštívit tu noc, kdy jsme se my dva poprvé setkali. Dělali jsme si o ni a o děti starosti, ale nikdy jsem je nenašel.“

Silje strnula.

„Na co myslíš,“ zeptal se. „Jsi velmi napjatá.“
„Kolik bylo jejím dcerkám?“
„Byly velmi malé. Ta mladší se právě narodila.“
„Nadda‘ – Leonarda?“
„Tengele...“ zašeptala.
„Sláva, konečně mi říkáš jménem,“ zadrmolil, což u něj bylo nezvyklé, ale Silje byla tak vyvedená z míry, že si toho nevšimla.
„Tengele... Můj Bože, myslím...“
„Pokračuj. Co je?“
„Myslím, že tvá sestra zemřela.“
Ztuhl. „Proč si to myslíš?“
„Víš, jak jsem našla Sol, že? Vedle těla její mrtvé matky. Byla to neuvěřitelně krásná žena, s tmavými kudrnatými vlasy a tmavýma očima. Později, když jsme Sol a já uslyšely v lese plakat to miminko, pobízela mě, abych šla k němu, táhla mě a stále opakovala ‚Nadda, Nadda‘. V té době jsem si myslela, že možná měla malého bratříčka nebo sestru s takovým jménem. Další dítě, které nejspíš zemřelo na mor.“
„Leonarda? Dobrý Bože,“ zašeptal Tengel. „Jsem si jistý, že máš pravdu, Silje. Viděl jsem to Sol ve tváři. Ona má rysy Prokletých. Ale nikdy by mě nenapadlo...“
Najednou jako by toho na něj bylo moc. Jen s námahou zůstal klidný, ale to ještě nebylo všechno.
„Och! Tengele!“ zanaříkala Silje. „Bojím se, že... že Sol nese to zlé dědictví! Když vidím to její vzpurné chování a

podivné nálady. Není jí vůbec rozumět. Ale ze všeho nejvíc se bojím toho divného, nepřítomného pohledu, který občas mívá.“

„Ano!“ vykřikl. „To je jedno z prvních znamení. Ach, Dobrý Bože, ubohé dítě! Je možné, že by malá Sol opravdu byla moje neteř Angelika? Nemohu tomu uvěřit... Ani tomu, že moje nebohá sestra je mrtvá.“

V jeho tvrdé nepřátelské skořápce se začaly objevovat praskliny. Silje trpělivě čekala, zatímco se snažil vyrovnat se všemi tragickými skutečnostmi, které se právě dozvěděl. Ráda by k němu přešla a objala ho, aby mu dala najevo, že rozumí jeho pocitům, ale věděla, že by se to nehodilo. Nebylo pro ni snadné vidět mocného Tengela takhle zraněného.

Z očí mu vyzařoval hněv; hlas prozrazoval jeho pocity. „Kdybych jen byl dost silný, zabil bych ji hned, než bude dost stará, aby pochopila. Zlý Tengel do nás vložil zkažené semeno. Zkažené!“

Když tohle říkal, jeho tvář vypadala skoro nelidsky, ale současně v ní Silje viděla mnohem víc smutku a bolesti, než kdy předtím.

Vydešeně ho prosila: „Ne! Nesmíš ji zabít!“

„Ne, samozřejmě že ne. Ale srdce mi krvácí zoufalstvím nad její budoucností. Silje, nikdy nepochopíš, jaká jsou to muka, mít tyhle schopnosti! Někteří z mých předků si v nich libovali, byli na ně pyšní a stali se z nich zlí kouzelníci a

čarodějnice. Oznámili světu, že *oni* jsou ti největší vyvolení, s větší mocí, než měl kdokoli před nimi. Ale já ty schopnosti nenávidím.“ Pak ztišil hlas. „Ale dodržím svou přísahu, že se nikdy nedotknu ženy. Mé semeno nepřinese žádné plody, i když malá Sol možná bude pokračovat v našem prokletém rodu. Musíme se modlit k Milosrdnému Otci, aby nebyla obdařená tou zvrácenou povahou našich předků – těch, kdo se rozhodli sloužit zlu. Já se snažím držet se na straně dobra.“

Najednou se napřímil, jako by naslouchal vnitřnímu hlasu.

„Co se děje?“ podivila se Silje.

„Pamatuješ si, když jsem přišel do tvého pokoje a snažil jsem se zachránit Sol před morem?“

„Ano, pamatuji si, jak jsi na okamžik zaváhal. Začal jsi něco říkat a pak ses zarazil.“

„Ano, přesně tak. Měl jsem chvilkový pocit, že bych ji neměl zachraňovat. Ted' už vím proč. Ona je jednou z vyvolených. Tenkrát jsem to nevěděl, ale něco ve mně vycítilo, že by neměla zůstat naživu. No, s tím už se nedá nic dělat. Přesto si nikdy nevezmu žádnou ženu.“

Silje seděla a bránila se slzám. Jako vždycky vycítil její smutek, ale tentokrát ho to rozčílilo ještě víc než předtím. Znovu vstal.

„Nikdy mi nedělalo potíže vyhýbat se ženám. Ne, tedy dokud... Ach! Už se to vaří.“

Doufala, že dokončí, co chtěl říct, ale pak si uvědomila, že mluví o vodě v kotlíku, která se pravděpodobně už nějakou dobu vařila, aniž by si toho všimli. Otevřela krabici s jídlem, zatímco on chystal nádobí.

Silje byla hrdá, že donesla tolik dobrého jídla, a těšilo ji, že Tengel sleduje každý její pohyb. Byla šťastná, že se mu mohla odvděčit za všechno, co pro ni udělal!

Nedokázal se jen tak uklidnit.

„Měl jsem odsud už dávno odjet,“ prohlásil zlostně a prudce hodil na stůl pár dřevěných lžic. „Nevím, proč jsem to neudělal.“

„Jsem ráda, že jste neodjel,“ odpověděla. „Vědomí, že jste nablízku, mi dodává pocit bezpečí. Byl jste hodný na děti i na mě, pane. Nejste zlý člověk.“

„Aha, takže už jsem zase ‚pán‘, co?“ zamumlal.

„Omlouvám se. Zapomněla jsem.“

„Říkáš, že nejsem zlý, a přesto se mě všichni bojí.“

„Copak není dobře, že vám projevují úctu?“ Chtěla svá slova trochu zlehčit, ale smích jí uvízl v hrdle.

„Věří, že jsem tři sta let starý duch, Silje! Přitom nejsem nic víc než normální živá bytost se stejnou touhou po společnosti jako kdokoli jiný – kromě toho, že mám nějaké zvláštní schopnosti, o které jsem se nikoho neprosil.“

Viděl na ní, že s ním silně soucítí, a musel se odvrátit.

„Ale všechny ty věci kolem bylinek a takových věcí. To tě musel někdo naučit.“

„Prokletí se s těmito znalostmi *rodí* a ostatní se učí od svých matek. To jsem já nemohl. Moje matka zemřela při porodu, a přesto lidé stále věří, že jsem přízrak! Ale pravděpodobně to pro ni bylo požehnání – nemusela se dívat na tu stvůru, kterou přivedla na svět!“

„Tengele!“ zaprosila ho smutně. Na okamžik se odmlčel.

„Je tu ještě jeden důvod, o kterém bys měla vědět, Silje,“ stál u kredence, otočený k ní zády. „Myslím tím další důvod, proč musím žít sám. Všimla sis mých ramenou?“

„Ano. To bylo nějaké zranění?“ zeptala se tiše.

„Ne, žádné zranění. Takhle jsem se narodil a mou matku to stálo život. Vykrvácela.“

„Ach, to je hrozné,“ zasténala s upřímným soucitem.

„A já nechci, aby se to stalo... jakékoli jiné ženě,“ dodal rychle.

„Chceš říct, že to jsi také zdědil?“

„To jeden nikdy neví.“

Obrátil se zpátky ke stolu a pokračoval v přípravě věcí. Zanedlouho měli prostřeno a vypadalo to úžasně.

„Naše vánoční hostina, Tengele,“ řekla Silje s úsměvem, i když měla sevřené hrdlo.

Sedli si naproti sobě ke starému, otlučenému, nahrubo otesanému stolu.

Tengel, který se jí neochvějně vyhýbal pohledem, jí nalil trochu Benediktovy domácí pálenky. Zaváhala.

„Nikdy si nedávám takové silné pití. Nechci se chovat nevhodně.“

„Tohle jsou Vánoce, Silje, a teď víš, že se vůbec nemusíš bát, že bych tě nějak obtěžoval.“

„Ano, to vím, ovšem nejsou to tvoje pocity, kterých se bojím, ale ty moje...“ Zarazila se, vylekaná vlastními slovy.

Pevně odložil láhev a prohlásil: „Ty jsi samé překvapení. Směsice cudnosti a silné vášně spolu s odvážnou, smělou povahou. Nevím, jaká ve skutečnosti jsi.“

Silje o tom zauvažovala. Když slyšela, jak říká „silná vášně“, zčervenaly jí tváře. Bylo jí velmi horko a rozhodla se tohle téma už dál nerozvádět.

„Hrozně ráda bych měla někoho, s kým bych si mohla povídat – o sobě, chci říct. Ve skutečnosti nikoho takového nemám. S Mistrem Benediktem se mluví dobře, ale on mluví hlavně o svém umění a o sobě.“

Poprvé od chvíle, co sem přišla, se mu *na* tváři objevil jízlivý úsměv. Možná ho trochu obměkčila slavnostní atmosféra jídla.

„Můžeš mluvit se mnou.“

„A ty bys mě chtěl poslouchat? Opravdu?“ zeptala se nesměle.

„Jsem si jistý, že chtěl.“

Cítěla, že to myslí upřímně. Snažila se logicky zdůvodnit a uspořádat své myšlenky a poznamenala: „Myslím, že je to asi tak. Od přírody jsem velmi stydlivá, skoro se vyhýbám

společnosti. Vychovali mě tak. Můj otec byl přísný a matka pobožná a odsuzovali všechno, co mělo co dělat s láskou a... tou druhou věcí, co jsi zmínil.“

„Vášní?“

„Ano, to,“ zamumlala rychle. „Všchno byl hřích, hřích, hřích! To se na mně podepsalo. U nás doma se mě pokusilo oslovit pár mladíků, ale já vždycky utekla vystrašená a pohoršená dřív, než se mě stačili dotknout. Pak, když jsem zůstala sama, po tom strašném období, kdy všichni zemřeli, a... Stále na to nedokážu pomyslet, abych se nerozplakala...“

Odmlčela se, aby se nadechla a navázala nit svého vyprávění. Tengel seděl s lokty opřenými o stůl, držel svůj džbáněk, bez hnutí naslouchal a pečlivě si ji prohlížel. Neměl čas se ani napít.

„Když mě vyhnali a toulala jsem se krajinou, často mě někdo obtěžoval, zvláště v Trondheimu. Jak víš, neměla jsem kde spát a chodila jsem bezcílně sem a tam, spala jsem venku nebo v těch nejubožejších úkrytech. Naučila jsem se bránit a stále jsem panna, Tengele, prosím, nemysli si nic jiného.“

Odhodlal se, zvedl džbáněk ke rtům a vyprázdnil ho jediným douškem.

„To nikdy nebudu,“ zabručel a nalil si do džbánu ještě trochu *brännvinu*.

„Zjistila jsem, jak těžký může být život, dobrý i zlý, a já jsem se musela naučit být tvrdá, abych přežila. I když to nemám v povaze, možná odtud pochází ta troufalost, kterou ve mně vidíš. Viděla jsem a slyšela tolik hrozných věcí, že mě to ovlivnilo a změnilo. A pak... ne, víc už ti toho nemůžu říct.“

„Ale ano, pokračuj. Tohle je důležité.“

„Ne, nemůžu.“

Začal být netrpělivý. „Říkala jsi, že se mi svěříš.“

Odvrátila pohled a povzdechla: „Tvoje chování mi dnes zrovna nezvedlo sebevědomí.“

S trochou námahy ovládl svou netrpělivost. „Co mi tu řekneš, zůstane v bezpečí. Já chci slyšet tvůj příběh.“

Silje cítila horko. Bylo to z ohně v místnosti, nebo sálalo uvnitř ní? Ne, bylo tu něco dalšího, něco neuvěřitelně silného, co nevycházelo z ní. Aspoň ne jenom z ní.

„Je to velmi těžké, Tengele,“ pokračovala a nemotorně se zavrtěla. „Je to o... moje vášni.“

„Ano, to mi došlo.“

„Jak se ve mně... probudila. Nikdy mě nenapadlo, že bych mohla mít takové... no... takové touhy.“

Když na ni pohlédl, měl oči jako v plamenech. Díky stínům, které vrhal oheň, jeho tvář vypadala užší, a když odhrnul rty, zaleskly se mu zuby. Jeho úsměv jí připomínal divoké zvíře těsně předtím, než se vrhne na svou kořist.

„Řekla jsem dost. Už o tom nebudu mluvit,“ zarazila se.

„Ne! Pokusil se tě někdo... svést? Vzít k sobě do postele? Vzrušit tě?“

„Ne, ne!“ vyrazila ze sebe vyděšeně. „Ne, jsi to ty a ty to víš moc dobře.“

Tak, a bylo to venku. Příliš pozdě si uvědomila, že mu skočila do pasti. Ach, kéž by se propadla do země! Přemáhala ji dětinská touha zalézt pod stůl a schovat se.

V místnosti se rozhostilo nepříjemné ticho. Ani jeden z nich se nějakou dobu nepohnul. Něco jí nabízel, ale ve svých rozpacích si to plně neuvědomovala. Podával jí džbánec brännvvinu. Vybídl ji, aby se napila. Zakuckala se a protáhla obličej kvůli pálivé chuti, ale nápoj ji zahřál. Všimla si, že se mu třásla ruka, když jí podával džbánec.

„Když jsme spolu jeli na koni?“ zeptal se potichu.

Vylekaně na něj pohlédla. „Proč si to myslíš?“

„Seděla jsi dost neklidně.“

Silje se tolik styděla. Zakroutila hlavou. „Ne. Už dávno předtím.“

Odmlčel se a pak zamyšleně řekl: „Ach, ano. Ta malba v kostele...“

„Nemluv o ní!“ vykřikla a rozplakala se. Mezi vzlyky pokračovala: „Měla jsem dva hrozné sny a neřeknu ti o nich, i kdybys chtěl sebevíc. O co se to snažíš? Nejdřív mi vyčítáš, že jsem přišla, a pak mě takhle ponižuješ?!“

Ztěžka vydechl a ona si uvědomila, že měl nějakou dobu zatajený dech.

„Nesmíš se cítit ponížena, Silje. To jsem nechtěl. Choval jsem se sobecky, teď to chápu, ale ve své osamělosti jsem potřeboval slyšet, cos mi měla říct. Ani nejsem zvyklý na ženské pocity. Aniž bych to měl v úmyslu, choval jsem se k tobě špatně. Děkuji, že jsi přišla, ale teď bych byl raději, kdyby ses vrátila.“

„Ale ještě jsme nedojedli!“

On už vstal. „Bude lepší, když půjdeš domů. Hned.“

Vzhlédla k němu a v každém rysu jeho obličeje viděla vytesané sebeovládání. Cítila, jak jí znovu žilami proudí radost. Pochopila.

„Děkuji.“ Mluvila dvojznačně, stále trochu zmatená svými pocity.

Pak společně vyšli ven. Po šeru v chatě oba zaskočilo jasné sluneční světlo.

Zatímco šlapali z kopce po zasněžené cestě, nepadlo mezi nimi ani slovo. Silje se kradmo dívala směrem k okouzující bytosti, která jí šla po boku. Místo kožešiny měl teď Tengel na sobě jenom krátkou halenu, přepásanou opaskem. Přemítala, jak jeho boky díky těm širokým, mohutným ramenům vypadají skoro příliš útlé a neúměrné ke zbytku těla. Měl odhodlaný výraz a byl zabraný do vlastních myšlenek.

Rozhodla se, že se zkusí ještě jednou zeptat. „Tengele, co máš společného s Hemmingem Správcovrahem?“

„S Hemmingem? Ještě ti to nedošlo? On také patří k Prokletým.“

„Ano? Ale jste každý úplně jiný.“

„Musíš pochopit, že on není z rodu zlého Tengela. Na začátku bylo několik rodin. Hemmingova rodina se nikdy nechtěla mísit s tou naší. Vždycky si své ženy a muže hledali mimo naši komunitu, nebo z „čistých“ rodin mezi našimi lidmi.“

„Jednou jsi mi říkal, že je pro vás důležitý. Tenkrát jsem si myslela, že je jedním ze vzbouřenců. O tobě jsem si myslela totéž.“

„Hemming je synem náčelníka Prokletých. Ano, i v našem malém světě jednoho máme.“

Silje vypadala překvapeně. „Já myslela, že ty jsi vůdce.“

„Tengelův potomek nikdy nemůže být náčelníkem. Jsme příliš nevypočitatelní. Ne. Když jsem odjel hledat svou sestru, Hemmingův otec mi řekl, abych dohlédl na jeho nezvedeného syna.“

„Takže když jsi říkal, že by vás všechny mohl zradit, mluvil jsi o Prokletých, ne o vzbouřencích?“

„Zčásti... Aby si zachránil kůži, možná by prozradil celé hnutí vzbouřenců, a tím by odhalil i tajné cesty do úkrytu mých lidí.“

„On se tě bojí.“ To bylo konstatování.

„Jistě! Myslí si, že bych ho dokázal zničit, a já ho při tom rád nechám.“

„A je to pravda?“

„Nijak netoužím to zjistit.“

Musíš mít tak rozpolcené pocity, pomyslela si.

Pak zvolala: „Ale *má* důvod věřit něčemu takovému?“

Skrz zaťaté zuby procedil: „Kdybys viděla ostatní z mého rodu, pak by ses tak neptala.“

Silje jenom odevzdaně potřásla hlavou.

„Pak mi řekni,“ pokračovala, „proč ty a Hemming jste tak... vzdělání? Znáš spoustu slov. Jak je to možné?“

„Podobně jako u tebe,“ usmál se slabě. „Učil jsem se nepřímo.“

„Jak to víš o mně?“

„Od Benedikta.“

Silje si povzdechla. „Ten chlap je jako cedník.“

„Mluvil o tobě celkem dost,“ připustil Tengel.

„A tys ho poslouchal?“

Neodpověděl.

„Ale stejně,“ pokračovala, „jak to, že ses mohl učit?“

„Bylo to asi tak,“ začal Tengel. Zdá se, že o tom mluví rád, napadlo Silje, nejspíš proto, že si má zřídka s kým promluvit. „Jeden z našich lidí asi před padesáti lety odešel z hor a studoval v Trondheimu. Byl velmi moudrý. Pak, když zestárl, se k nám vrátil, a od té doby máme – jak to

nazvat – tradici učení. Sám mě naučil spoustu věcí, protože věřil, že jsem nadaný.“

„Jsem si jistá, že měl pravdu.“

„A Hemming, jako syn náčelníka, musel mít vzdělání. V té době tenhle muž zemřel a Hemminga učili jeho žáci. Snažím se zapamatovat jeho nauku a využívat krásu našeho jazyka. Ne všichni Prokletí to tak mají.“

„Takže *kolik* ti vlastně je?“ Silje se rozbušilo srdce. Tohle bylo něco, co moc chtěla vědět.

„Je to důležité?“

„Možná ne. Ale je to něco, o čem jsem mnohokrát přemýšlela. Není snadné odhadnout tvůj věk.“

„Je mi... po pravdě, nejsem si jistý. Myslím tak mezi třiceti a třiceti pěti. Nejspíš tak třicet dva, možná třicet tři.“

„Mně je právě sedmnáct,“ řekla honem.

Odvrátil se, aby mu neviděla do tváře. Znovu zmlkli a krátce nato došli na okraj lesa, kde se zastavili. Oba pohlédli dolů přes údolí. Neodvážili se na sebe podívat, ale ani jednomu se nechtělo odejít.

„Silje, brzy se musím vrátit ke svým lidem...“

„Ne! Nemůžeš odjet.“ Mluvila bez rozmyslu. Svých slov okamžitě litovala.

„Ale musím. Jsme pryč už příliš dlouho, a až roztaje led a začnou jarní záplavy, všechny cesty budou neprůjezdné. Do té doby se musím vrátit. Ale přemýšlel jsem o tvojí situaci a o Benediktovi. Možná by sis ho přece jen měla

vzít. Ty ho máš ráda a nemůžeš popřít, že by to tebe i děti zabezpečilo až do smrti. A já bych byl klidný při vědomí, že jsi v bezpečí. On je stařec a nikdy by od tebe nežádal nic, co bys... nemohla udělat.“

„Ale přesně to udělal!“ vykřikla.

„Cože?“

„On je úžasný muž, když je střízlivý. Ale byl opilý... a snažil se...“

„Vlézt ti do postele?“

„Ano.“ Styděla se.

Tengel si neuvědomoval, že svírá rukou opasek tak pevně, až mu zbělely klouby. Stál a zíral na statek pod sebou s pevně semknutými rty. Teď víc než kdy jindy bylo v jeho výraze něco zvířeckého.

„Tengele, postarám se o to, aby se to neopakovalo,“ řekla ustaraně. „A Mistr Benedikt neví, co udělal; všechno zapomněl. Byl tolik opilý. Ale nemohla bych si ho vzít.“

„Ne, to nemůžeš,“ přitakal prudce. „A přijela ta žena... a Sol, má neteř. Rád bych zůstal, ale musím odjet. Postarej se o Sol za mě, Silje. Bude pro ni lepší být s tebou než se mnou. Necháš si ji?“

Silje přikývla.

„Děkuji,“ řekl prostě. „Vrátím se zase na podzim, přijedu vás všechny navštívit.“

„Jo je hrozně dlouhá doba,“ zašeptala roztřeseným hlasem.

„Na Benediktově statku jsi v bezpečí a on si s tou starou čarodějnici poradí, však uvidíš. Benedikt nikdy nikomu nesloužil. Má svou vlastní hlavu.“

„Odjedeš hned?“

„Ne. Chci vidět, co se bude dít s tou ženskou. Navzdory všemu mám obavy, co plánuje pro Sol... a Daga. Budu ještě pár dní poblíž.“

„Mohu přijít a...“

„Ne, nemůžeš. Dost na tom, že jsi přišla dneska.“

Závěj sněhu, ve které stáli, byla tvrdě udusaná. Silje nemotorně ušlapávala sněh, a i když už jí začaly mrznout nohy, nechtělo se jí odejít. Ještě ne.

„Silje, ty sny,“ ozval se potichu, aniž by na ni pohlédl, „byly opravdu tak hrozné, jak jsi říkala?“

Kolem vládlo naprosté ticho.

„Co odpovíš?“ vykřikl.

„Zakroutila jsem hlavou.“ zamumlala.

Otočil se a podíval se na ni. Měla svěšenou hlavu a červenala se.

„Tak *to* jsem nemohl slyšet, hlupáčku,“ řekl se smíchem a jí se zdálo, že v jeho hlase zaslechla stopy štěstí. Nebo si z ní jenom dělal legraci?

Aniž by se ho opovážila dotknout, aniž by se rozloučila, rozběhla se dolů k údolí.

Když už byla kus za pastvinou, ohlédla se. Stále tam byl, silný a nehybný, jako pohanská bytost z dávných dob.

Rychle mu zamávala a on zvedl paži. Stáli a dlouho se na sebe dívali, než se konečně otočila a pokračovala domů.

KAPITOLA 9

Na statku to šlo od desíti k pěti. Abelone začala pravidelně navštěvovat sousední statky a někdy mezi Vánoci a Novým rokem zjistila, že děti možná nebyly pokřtěny.

„Siljin křest v lese?“ ječela na Benedikta. „K čemu to je? Mladá uličnice jako ona, co má tu drzost, aby prováděla svatý obřad. A *moje* děti žijí pod jednou střechou s dvěma *pohanskými* spratky!“

„Zdá se, že jim to nijak neuškodilo,“ poznamenal a úkosem pohlédl na dva dobře živené potomky.

Abelone přivřela oči. „Jak moc dobře víš, drahý příteli, existují dva biliony, 665 miliard, 866 milionů, 746 tisíc šest set šedesát čtyři nižších d'áblů. Dokážeš si předs...“

„A ty si stále dokážeš to číslo zapamatovat!“ skočil jí do řeči Benedikt. „Díváš se každý den do všech koutů? Co se stane, když si jednoho nevšimneš? Nebo když jednoho započítáš dvakrát?“

Abelone se ale nenechala přerušovat. „Dokážeš si představit, kolik z nich mohlo prostřednictvím těch dvou

děti volně vstoupit clo našeho statku? Mohli by být kdekoli, dokážou...“

„Nebud' hysterická. Vždycky ti při tom hrozně zrudne hlava.“

„Obě musí odejít! Okamžitě!“

„Nikdy!“ odsekl Benedikt a výhružně se k ní obrátil. „A podle toho, co víme, ta holčička už byla před nějakou dobou pokřtěná.“

„Nevíme o ní vůbec nic. Našli ji na ulici, ne? Ta žena, její matka, byla téměř jistě nějaká necuda.“

Silje se rázně ohradila proti tomuto obvinění Tengelovy ubohé sestry.

„Zmlkni!“ nařídila jí Abelone. „Všichni moc dobře víme, co máš za sebou. Není co dodat! Musí se okamžitě pokřtít.“

„Ještě nemáme nového faráře,“ namítla Marie.

„Tak přivezeme toho z vedlejší farnosti. Nebesa! Jaký jste to vedli bídný život, než jsem přijela? Náhodou vím, že dnes navštíví Bekkemarkenovu rodinu. Někáký jejich starý příbuzný je nemocný a vypadá to, že má smrt na jazyku. Čeledín tam může zajít a přivést ho.“

A tak se taky stalo. Děti byly pro tu příležitost hezky nastrojené. Dag byl zabalený do svého zlatě vyšívaného šálu, který když Abelone uviděla, závistí vykulila oči. Malá Sol byla nesmírně hrdá na krásné šatečky, které jí Greta utkala, ušila a už na nich skoro dokončila výšivku.

Nedalo se říct, že by se křest zrovna zdařil. Připravili překrásné prostředí v hlavní místnosti, s bílým ubrusem, lojovými svícemi a nejlepším stříbrným nádobím, které sloužilo jako křtitelnice. Ale Dag celou dobu vriskal a Sol při pohledu na pastora, který ji děsil svým dlouhým černým pláštěm a chladným nádechem důstojnosti, kopala a zmítala sebou jako hříbě ve svém prvním postroji.

V patřičnou dobu ji přesvědčili, aby stála dost blízko u něj a on mohl stříknout trochu vody přibližně jejím směrem a spěšně ji pokřtít Sol Angelika. Silje trvala na tom, že by měla mít obě jména, a protože Angelika bylo překrásné jméno, všichni souhlasili. Silje neřekla ani slovo o tom, že dívka je jednou z Prokletých.

Sol byla přesvědčená, že Dag by měl také dostat dvě jména, a Silje, protože pamatovala na iniciály CM, mu dala to nejvznešenější jméno, které dokázala vymyslet. Byl pokřtěn Dag Christian.

Ale to nejhorší ještě mělo přijít. Když vedli Sol z místnosti, slyšeli ji, jak říká hlasitým, zřetelným hlasem: „Ten zatracený kněz mě celou postříkal vodou!“ Naštěstí jí stále ještě bylo špatně rozumět a Dag začal právě včas znovu brečet, ale Silje, Benedikt a Marie – pyšná kmotra – to všichni slyšeli.

Marie byla v šoku. „To ten hrozný čeledín,“ bručela. „Sol opakuje všechno, co řekne a udělá.“

Silje to také zaskočilo. Jenom pro Benedikta bylo těžké zachovat vážnou tvář. Aspoň že děti byly vloženy do rukou církve a Abelone zase mohla klidně spát. Pod ničí postelí už nebudou žádní strašáci.

Ovšem ani tohle Abelone nestačilo. Všichni na statku věděli, že se hodlá Silje a děti zbavit. Její syn to dokonce řekl nahlas, takže to všichni slyšeli.

Tou dobou seděl v pokoji a poručil si další pivo. Když vešla Silje se džbánkem, ukrajoval si veliké kusy masa z vánoční šunky. Sledoval ji jako ostrůž, protože jak všichni věděli, džbánek byl prasklý a trochu z něj kapalo. A jak jinak, když mu nalévala pivo, na stole přistála malá kapka. Prudce vstal a vzteky zavřeštěl: „Dávej pozor, ty couro. Chceš mi snad zničit stůl?“

„Odpusť mi,“ zamumlala Silje a snažila se v sobě zadusit hněv, který se dral ven.

„To si ještě rozmyslím! Raději by sis neměla dělat naděje, že tohle všechno jednou bude tvoje. To bys chtěla, co? Vlichotit se do přízně starce, kterého si můžeš omotat kolem prstu. Je to tak?“

To nemá ze své hlavy, za tím bude jeho matka, napadlo Silje.

„Slíbím ti jedno – ty a ti malí bastardi už odsud brzy vypadnete. Rychleji, než si myslíš... Ach... Au!“

S výkřikem bolesti si sevřel levou ruku a mezi prsty mu prosakovala krev. Sol vyběhla z místnosti.

„Říznul ses?“ zeptala se Silje zúčastněně.

„Já? Já nic neudělal,“ kňoural. „To byla její chyba – udělala to ta malá čarodějnice. Viděl jsem to! Viděl!“

„To je směšné!“ prohlásila Silje, i když docela zbledla. „Stála ve dveřích. Byla od tebe hodně daleko.“

„Ano, ale *byla* to ona, vím, že byla. Prostě se na mě podívala a nůž mi sklouzl.“

„To je nesmysl.“ Siljin hněv právě překypěl. „Greto, pojd’ se podívat na tohohle zraněného hrdinu – než nám tu omdlí! Kvičí jako zapíchlé... no, však víš, jak vypadá.“

Greta vešla, právě když Silje vycházela z místnosti. Utíkala za Sol a našla ji v jiné části domu, jak klečí na lavici u okna. Vešla dovnitř a Sol se otočila. Silje se zachvěla, když spatřila dívčiny oči. Zeleně jí zářily a byly plné nenávisti a ještě něčeho – něčeho, co ještě nikdy neviděla a doufala, že už nikdy nezahlédne. Sol na ni pohlédla a ten zvláštní výraz okamžitě zmizel, jakmile natáhla ruce k příteli. Silje ji zvedla a objala ji.

„Sol,“ zašeptala napjatě, plná zlosti a hrůzy. „Nejdražší Sol, už to nesmíš nikdy, nikdy znovu udělat.“

„Udělat co?“ zeptala se nevinně. „Já nic nedělám. Muž hlupák!“

„Ano, to byl, ale...“

Svým osobitým, dětským hlasem Sol pokračovala: „Já nechci, aby tady s námi žil dál. Divné paní tu už také nežít.“

„Nikdo z nás je tu nechce, drahoušku, ale tak to prostě je. Slib, že na ně budeš hodná, Sol. Slib mi to.“

Děvčátko objalo Silje kolem krku.

„Sol bude hodná,“ řekla se šťastným a okouzlejícím úsměvem.

Silje myslela na Tengela. Dobrý Bože, jak by si s ním teď potřebovala promluvit. Na druhé straně je pravděpodobně lepší, že o tom neví. Uvažovala, co by měla udělat. Snažit se vychovat tohle nešťastné malé dítě bude obrovská dřina, usoudila.

Benedikt byl nesmírně skleslý. Dokonce ani malování v kostele mu nezvedlo náladu.

„Zabiju tu čubku,“ slyšeli ho nejednou brblat. „Přísahám, že ji zabiju!“

Jednou se v záchvatu hněvu pokusil zbavit Abelone a jejích dětí a zašel tak daleko, že jim vyházel všechny věci na dvůr a křičel: „Ven! Ven!“ tak nahlas, že to rozrušilo dobytek ve stodole. Abelone ho však dokázala poněkud zkrotit výhrůžkou, že řekne místodržiteli, že je spolčený se vzbouřenci. I když si to obvinění vymyslela, stačilo to. Benedikt věděl, že při důkladnějším vyšetřování by asi neobstál, a tak zůstali.

Ti tři spořádali obrovské množství jídla, a ani tak nebyli nikdy spokojeni. Spíž na statku se začala vyprazdňovat,

život byl nuzný a všichni se cítili bezmocní. Na Silvestra se Benedikt rozhovořil na téma, které Silje už nějaký čas čekala.

Seděli sami v kuchyni, když prohlásil: „Vezmi si mě, Silje.“ V očích bylo vidět, jak trpí. „Vyřešili bychom tolik problémů. Ta stará babizna a její spratci by museli odjet a měla bys zajištěnou budoucnost pro sebe i pro děti.“

Silje se natáhla přes stůl a něžně ho chytila za ruku.

„Jsem velmi vděčná za vaši nabídku. Je to moc milé a víte, jak vás mám ráda. Ale to by nešlo.“

„A proč ne? Já už tu dlouho nebudu a nechtěl... nechtěl bych po tobě tělesný...“

Zastavila ho, než stačil říct víc. Cítila, že by mu měla povědět o té noci, kdy přišel do jejího pokoje.

Když skončila, zašeptal: „Ach, Bože. Myslel jsem, že to byl jen sen.“ Pak si povzdechl: „Myslím, že bych k tobě měl být upřímný. Lhal jsem. Jsem starý hlupák; přitahovala jsi mě, ale byl jsem si jistý, že své touhy dokážu potlačit. Zjevně dělám pod vlivem pálenky neuvážené věci a možná jsem tajně doufal, že mě budeš chtít. Teď to vidím. Předpokládám, že bys nemohla uvažovat... že se mnou budeš spát v posteli?“

Silje měla v očích slzy. „Ach, tolik si vás vážím, tolik, Mistře Benedikte, ale ne takhle. Mám strach, že bychom ztratili naše báječné přátelství a místo toho našli jen hořkost a zármutek. To bych nechtěla za nic na světě.“

„Ani já ne. Aspoň tě nikdo nemůže obvinít, že ses chtěla zmocnit mého pozemského majetku a bohatství! Jiné ženy by skrývaly svůj odpor a skočily do postele se starcem, jen aby si sáhly na jeho peníze, ale ty ne. A svým způsobem bys mě zklamala, kdybys řekla ‚ano‘. Skutečný umělec se nevzdává svých zásad jen kvůli pohodlí.“

Následoval proslov o ušlechtilém poslání umělce. To byla jeho skutečná vášeň.

Nakonec si povzdechl a řekl: „Ach, Silje, tohle je všechno tak únavné. Všechno je únavné.“

„Ano a já se bojím. Mistře Benedikte. O všechny – ale nejvíc ze všeho o děti.“

Když končil starý rok, Silje přemýšlela o mnoha změnách, ke kterým došlo, a uvažovala, co si pro ni připravil nový rok 1582.

A nemusela čekat dlouho, aby to zjistila! O tři dny později ji Abelone donutila odejít a byla to krutá a zdrcující rána.

Do kuchyně, kde právě jedli „skuteční“ obyvatelé domu, přiběhl celý udýchaný čeledín s očima navrch hlavy.

„Stane se něco strašného,“ oddechoval ztěžka. „Ona, ta žena... nařídila mi, abych vzal ji a její děti na projížďku kočárem. Ale slyšel jsem ji, jak šeptá dceři, že pojedou k místodržiteli udat Silje.“

Benedikt vyskočil. „Za co? Proč proboha?“

„Zaslechla od jedné ze stařen ve farnosti, že viděli Silje jet na koni s Tengelem Prokletým...“

„Ach, dobrý Bože,“ zamumlal Benedikt tiše.

„... pak Silje obviní, že podlehla ďáblovu učedníkovi, nesmrtelnému Tengelovi!“

„Ale to není pravda,“ vykřikla Silje. „Tengel není nesmrtelný – a já jsem pořád ještě panna. Dokážu to, jestli budu muset.“

„Drahé dítě,“ zabručel Benedikt smutně, „ničím panenství nám teď nepomůže. Pokud tě vojáci místodržitele dostanou do rukou, téměř jistě *zemřeš*! Budou tě mučit, pomalu a s velkým požitkem, dokud nezemřeš, ale ne dřív, než tě donutí říci všechno, co víš o Tengelovi a o Prokletých. Přineseš neštěstí i druhým. A nedivil bych se, kdyby si vzali i děti. Řeknou, že jste je ty nebo Tengel zkazili, nebo že jste je očarovali. Kvůli tvému spříznění s tím zvířeckým mužem s tebou soudy budou jednat jako s čarodějnici prvního řádu. A víš, jak moc si užívají trestání čarodějnic.“

„Ale co budeme dělat?“ vykřikla zoufale.

„Nevím.“ Jeho hlas byl unavený. „To opravdu nevím. Samozřejmě tě musíme dostat odsud, ale jak? A kam? Babice jedna! Když pomyslím, že nakonec stejně bude po jejím!“ Obrátil se k čeledínovi. „Musíš se hned vrátit ven, než začne mít podezření. Pak jeď co nejpomaleji, aby Silje a děti měly čas se dostat pryč.“

Čeledín přikývl a šel ke dveřím, ale Silje utíkala za ním a objala ho na rozloučenou. Také ji objal, se slzami v očích. Potichu, aby Sol nezačala dělat povyk, dal sbohem i dětem.

„Musíte být pryč, až se vrátím. Musíte!“ prosil ji.

Jakmile kočár vyjel ze dvora, začal kolem statku pořádný shon. Všechno, co Silje a děti měly, svázaly do dvou rolí, a ostatní zabalili nejlepší jídlo a šaty, které v domě našli. Benedikt jí daroval skleněnou mozaiku v překrásných barvách, kterou sám vyrobil. Prakticky bylo skoro nemožné, aby si ji vzala s sebou, ale nedokázala od ní odtrhnout oči. Také jí tajně dal malou knížku, kterou sám vázal, se stránkami z lesklého papíru. Vysvětlil jí, že je to skicák, do kterého si může kreslit, až bude mít potřebu. Předal jí také pero s jemným hrotem a nějaké uhly. Snažila se mu poděkovat, ale oba byli tak dojatí, že se zmohli jen na uplakané objetí.

Staré sestry bezmocně plakaly, střídavě chovaly děti a balily jejich věci. Sol, která nechápala, co se děje, ze solidarity plakala s nimi.

„Jak Silje tohle všechno unese?“ zalapal po dechu Benedikt, když uviděl tu obrovskou hromadu věcí.

Všichni se zastavili a zírali na tu spoustu věcí.

Silje si zakryla ústa rukou. „Kdyby to celé nebylo tak vážné a strašné, rozesmála bych se,“ podotkla a smutně se zadívala na kupu věcí.

Greta a Marie se začaly chechtat a brzy se smáli všichni. Nálada se změnila, ale nikomu se nechtělo začít znovu třídit věci.

„Ale kam to ubohé děvče půjde?“ zasténala Greta.

Silje zaváhala. „Tengel byl o Vánocích tady poblíž. On byl ten, koho jsem navštívila na Štědrý den. Neřeknu vám kde, protože pak ani nemůžete nic vyzradit, kdyby se vás vyptávali. Myslím, že už asi odjel, protože jsem tam několik dní neviděla žádné známky toho, že by tam někdo žil.“

Pomyšlení, že už tam není, ji naplňovalo prázdnotou.

„Nemůžete se tam s dětmi skrýt sami?“ vyzvídala Marie.

Silje vyhlédla ven. „Také jsem na to myslela, ale bojím se, že nás vystopují ve sněhu.“

„Ano. To máš pravdu. Ach, Bože, co budeme dělat? Můžeme tě někde schovat?“

„A když malý Dag začne plakat, co potom?“ zeptala se Greta.

Najednou to všichni uslyšeli a zůstali stát jako přikovaní. Do dvora vjel zuřivým tempem jezdec na koni.

Marie vykřikla: „To už jsou tady? Schovejte se! Schovejte se! Rychle!“

„Ne,“ vydechl Benedikt s úlevou. „To nejsou oni.“

Tengel seskočil z koně a šel jim naproti, když všichni vyběhli z domu.

Tentokrát staré ženy úplně zapomněly na svůj strach z přízraku Prokletých.

„Co se to tady děje?“ vyptával se.

„Vycítil jsi něco?“ chtěla vědět Silje bez dechu, celá rozzářená štěstím, že ho zase vidí.

Pokřiveně se usmál. „Tentokrát je to mnohem prostší. Prostě jsem jel z hřebene, že vyrazím na jih, ale zastavil jsem a uvažoval, jestli bych se sem na tebe neměl zajet podívat a ještě jednou se rozloučit. Nedokázal jsem se rozhodnout tak ani tak, ale pak jsem uviděl všechn ten zmatek na dvoře a dostal jsem strach.“

Benedikt mu rychle vysvětlil, co se stalo. Svě vyprávění zakončil slovy: „Tebe posílá samo nebe,“ jako by zapomněl, že tento host byl oddaný zcela jinému vládci.

Tengel celý zbledl. Rozhlédl se kolem po ustaraných, uplakaných tvářích – trochu déle se pohledem zdržel na Sol, než nakonec spočinul na Siljině tváři.

„Ano, díky Bohu, že jsem se rozhodl jet sem na statek,“ souhlasil.

Marie se nadechla a pokřižovala se.

To Tengela rozzlobilo. „To někdo, kdo je vyobcován, ani nesmí vyslovit Jeho jméno? Chcete, abych odešel do hlubin temnoty? Co víte o mojí duši? Myslíte si, že žádnou nemám, je to tak?“

Marie s Gretou zahanbeně svěsily hlavy.

Tengel se znovu uklidnil a svěřil se se svými obavami Benediktovi: „Dole v údolí dál na jih na mě čeká povoz, kéž bychom se tam dostali. Ale Silje, já a dvě děti – a to nemluví o jejich věcech – budou na mého koně příliš.“

„Ta semetrika si vzala náš jediný dobrý kočár a na sáně není dost sněhu,“ uvažoval nahlas Benedikt. „Můžete si vzít tu druhou kobyli. Nechte ji na statku dole u mostu. Čeledín ji pak přiveze domů.“

„Výborně,“ zaradoval se Tengel.

„Ale co bude s *vámi* všemi, Mistře Benedikte?“ zeptala se Silje znepokojeně.

„Nezatknou vás za to, že ne?“

„Ne! Jistě že ne.“

„Takže kam pojedeme?“

Oba muži se na sebe na okamžik podívali, než Tengel prohlásil: „Je jenom jeden způsob, jak Silje zachránit.“

„Ano, souhlasím,“ přikývl Benedikt. „A už si tu netroufám mít ani děti, i když nám to všem zlomí srdce, že odcházejí. Nikdo neví, co by ta zlá husa Abelone a její nenažrané dětičky zase mohly provést. Musím předat děti do tvé péče, Tengele.“

Velký muž přikývl. Oba koně měli nést víc než obvykle, a on na svého koně naložil ještě tu těžkou skleněnou mozaiku, ale i když to bylo neuvěřitelné, pobrali všechno. Byl to malý zázrak.

Následovalo rychlé, srdcervoucí rozloučení. Jednomu po druhém Silje poděkovala za všechnu jejich laskavost a objala je. Greta držela Daga tak pevně, jako by ho nechtěla pustit, ale pak ho podala Tengelovi, který už seděl na svém koni. Marie stála vedle Siljiny kobyly a prosila Sol, aby na ni nezapomněla a aby zase všichni přijeli na návštěvu. Pak přišel čas k odjezdu. Museli jet co nejrychleji, protože vojáci je určitě budou pronásledovat. Každá chvilka hrála roli.

Silje byla ráda, že Tengel vzal chlapce, protože nebyla zrovna zkušená jezdce a bylo by těžké jet s nemluvnětem v náručí. Na statku neměli žádné boční sedlo, takže seděla na koni obkročmo. Greta a Marie jí honem přikryly kolena pláštěnkou, zatímco Tengel ohleduplně odvrátil pohled. Silje si byla jistá, že viděla, jak se usmál. Ty darebáku, pomyslela si.

Když vyjeli na hlavní cestu, oba pohlédli k severu, ale po vojácích tam nebylo ani stopy. Hned se cítili klidnější.

Říci sbohem tak laskavým lidem bylo velmi bolestné a čas od času si Silje musela otřít oči. Ovšem hrozba nebezpečí a úsilí spojené s tím, aby udržela Sol v sedle, brzy pohltily všechnu její pozornost. Krajina kolem hlavní cesty směrem na jih byla naprosto poklidná. Jedinou známkou života byl kouř, který líně vycházel ze střech domů, ale Silje už poznala, že skryté oči sledují každého cizince, který putuje po cestách.

Tengel byl netrpělivý a popoháněl je. Silje a stará kobyla dělaly, co mohly, ale jemu to nestačilo.

„Máme jen hodinu náskok,“ volal na ni. „A vojáci jezdí rychle, když se k něčemu odhodlají.“

Silje začínala mít křeče od toho, jak držela dívku, zároveň vedla koně a udržovala sebe i rance s věcmi v sedle. Dobré mravy byly dávno ty tam, když se jí krátce potom, co vyrazili, pláštěnka odfoukla z nohou a odkryla holá kolena. Nejlepší bude pustit to z hlavy a Tengel ať si myslí, co chce.

Na druhé straně se zdálo, že Sol si užívá vzrušení a divokou jízdu. Seděla před Silje s rozzářenýma očima a obrovským úsměvem. Silje si všimla, jak na ni Tengel pořád kouká, s láskou a obavami současně. Je to dobrý muž, napadlo ji. Ať o něm říkají cokoli, nebo jakkoli ho nazývají; bez ohledu na jeho strašidelný vzhled a jeho příležitostnou výbušnost; přesto všechno je to hluboko uvnitř dobrý člověk. Ale když jel před ní, nikdo by nemohl popřít, že vypadá jako démon z podsvětí. Vznešený, přitažlivý a okouzlující démon, pokud někdo takový existoval.

Už nějakou dobu si uvědomovala, že reagovala přehnaně na Solino podivné chování vůči synu Abelone toho dne, co se řízl do prstu. Ale jeho chování bylo taky přemrštěné. Jistě, Sol se na něj hněvala, a když byla v takovém rozpoložení, její oči opravdu mohly vypadat děsivě. Hoch byl rozptýlený a možná vystrašený nenávistí, kterou v sobě pocítil, a nůž mu prostě v prstech sklouzl. Jak snadné pak

bylo obvinít někoho jiného! Bylo to tak prosté – a její výbuch byl zbytečně dramatický.

Farnost už měli za sebou a jeli lesem do další vesnice. Zpomalili tempo, aby si koně odpočinuli. Bylo teprve brzy dopoledne a Tengel jí řekl, že před sebou mají dlouhou cestu a musejí do cíle dorazit před soumrakem.

„V horách jsou vlci. Ve tmě se jim nedokážeme ubránit,“ dodal.

Silje se snažila skrýt úzkost, kterou při jeho slovech pocítila. Věděla příliš dobře, kam jedou, ale usilovně se snažila na to nemyslet. Přesto se jí podvědomě ty myšlenky vracely. Svým způsobem se kruh uzavřel. Všechny její představy a noční můry byly přípravou na čas, kdy se stane něco předurčeného. A ten čas nadešel.

„Je pro nás opravdu tak nebezpečné zůstat tady dole v údolí?“ zeptala se, zatímco se úporně snažila přimět Sol, aby seděla klidně.

„Teď ano,“ odpověděl trpce. „Tvoje styky se mnou tě postavily mimo zákon.“

Styky? To slovo zní skoro nemorálně, napadlo Silje. Nedokázala na něj pohlédnout.

„Bože, taková zlá ženská,“ nadávala. „Chudák Mistr Benedikt a ostatní, že musejí snášet ty příšerné lidi, možná až do konce života.“ Na okamžik zaváhala a pak pokračovala: „Měl jsi pravdu, víš. Mistr Benedikt mě požádal, abych si ho vzala. Poděkovala jsem mu, ale odmítla

jsem ho. Možná jsem měla přijmout jeho nabídku a mohli jsme se vyhnout všem těmhle starostem.“

„Obávám se, že sňatek by tě teď nezachránil,“ poznamenal Tengel. „Pomysli na všechny ty ženy duchovních, které odsoudili za kouzla a čarodějnictví! Nebylo jim to nic platné, ani když se za ně zaručil kněz. Jakmile tě jednou obviní, že jsi čarodějnice, tvůj osud je zpečetěný.“ Po krátké odmlce opatrně dodal: „Mistr Benedikt mě požádal, abych se co nejdříve vrátil. Chce, abych mu pomohl s jeho hosty.“

„Ale není pro tebe nebezpečné být mezi lidmi?“

Jakmile ta slova vyslovila, došlo jí, že se nachytala úplně stejně jako jednou Benedikt. „Mezi lidmi.“ Znělo to tak urážlivě.

Podotkl prostě: „Ano, je. Ale dosud jsem přežil.“

Silje na okamžik přemýšlela a pak se zeptala: „Jakou pomoc od tebe chce?“

„Ach. Věří, že mám moc je zničit.“

„V tomto případě si skoro přeji, abys to dokázal,“ utrousila potichu.

„Ne, nic takového neudělám. Netoužím probudit zlo, které možná číhá hluboko v mém nitru. Ale vrátím se k němu už proto, že byl tak laskavý a na mou žádost vás vzal k sobě, i když vím, že toho *určitě* nelituje. Všichni si tebe i děti moc oblíbili, víš, Silje?“

„Ano a to mě povzbuzuje. Chtěla bych, aby ses jim pokusil pomoci. Jsou to hodní, dobrosrdeční lidé, všichni čtyři, a nic z toho, co je potkalo, si nezaslouží.“

„Souhlasím. To opravdu ne. Je těžké smířit se s tím, že v našem světě může zlo tak snadno zvítězit.“

V tuhle chvíli by se hodilo, aby mu řekla o Sol a známkách moci, kterou v sobě možná má. Ale přesto nepromluvila, protože si sama byla jistá, že celou epizodu přeceňuje.

Znovu pobídl koně do rychlejšího tempa. Vyjížděli z lesa a pod nimi se rozprostřela otevřená krajina posetá statky. Směr údolí se změnil a bylo jasné, že míří k podhůří Pustých hor. Očividně se na ně z jedné strany *dalo* vylézt. Kousek dál Tengel zahnul z hlavní cesty na venkovskou pěšinu. Silje ho následovala.

„Čurat,“ zakňourala Sol.

„Ty si umíš vybrat vhodnou chvíli,“ povzdechla si Silje. „Tengele, můžeš jí pomoci dolů? Nechci, aby nás obě počurala.“

„Počkej, než dojedeme támhle k tomu lesíku. Nechceme přece, aby nás viděla celá farnost.“

„Doufám, že to vydrží,“ zabručela Silje.

Stihli to ke stromům bez nehody. Tengel sesedl, a když Silje chytil silnými rukama kolem pasu, oči měla neochvějně zabodnuté do země. Tentokrát mu nechtěla pohlédnout do očí jako pokaždé, když jí pomáhal z koně.

Ale právě jeho blízkost způsobila, že se jí zatočila hlava, zmocnil se jí palčivý pocit vzrušení a musela se bránit silnému nutkání obejmout ho kolem krku, cítit jeho teplo, tvář pevně přitisknout k jeho.

Byl to snad důsledek nějakého kouzla? Očaroval ji nějak? „Očaroval tě?“ Nezeptal se právě tak nějak Mistr Benedikt?

Bohužel Silje byla příliš nezkušená, než aby pochopila, že záležitosti lásky mají svá vlastní kouzla.

Sol byla připravená znovu vyrazit na cestu. Tengel jednou rukou zkontroloval zavazadla, zatímco druhou držel spícího Daga něžně opřeného o rameno. Když Silje pomáhal zpátky do sedla, tentokrát se na ni nepodíval ani on. Určitě do mě vidí, napadlo Silje. Cítí to. Ví, že...

Uháněli dál po cestě a po krátké chvíli vjeli do malého dvorku, který vypadal opuštěně. K jejímu překvapení je vyšel uvítat nějaký muž.

„Ahoj, pane!“ zavolala šťastně Sol.

„Ahoj, ty malá krasavice!“ odpověděl jí s úsměvem.

Ta holka má ale paměť, pomyslela si Silje. Byl to ten vozka, který je před víc než třemi měsíci vezl od popraviště na Benediktův statek.

„Ano!“ pověděl Tengelovi, když úkosem pohlédl na dítě, „rozhodně je jedna z nás! Je to celá Sunniva.“

Takže o Sol mluvil s ostatními. Pravděpodobně byl na svou malou neteř docela pyšný.

„Jedou s námi... nahoru do...?“ zeptal se muž.

„Jedou. Tady dole je čeká jenom smrt. Nebo aspoň Silje určitě.“

„Dobrá, můžeme vyjet. Vše je připraveno.“

Tengel mu řekl o vojácích, kteří jim zanedlouho určitě budou v patách.

Muž přikývl. „Mám dobře odpočaté koně.“

„Já tu ještě musím zůstat,“ poznamenal Tengel a otočil se jak k Silje, tak k tomu muži. „Musím nechat kobylu u mostu, jak jsem slíbil, ale také jsem přísahal, že s sebou zpátky přivezu Hemminga. Víím, že je v údolí kousek odsud, a tentokrát se mnou přijede. I kdybych ho měl dotáhnout za tu blondátou hřívu, nebo ho vytrhnout z náručí ženy! Takže vy hned vyjed'te – já vás později doženu.“

„Prosím, prosím pojed' s námi,“ žadonila úzkostlivě Silje. „Nezůstávej tu, pojed' s námi hned.“

„Brzy vás dohoním. Teď jed'te. Honem!“

Sevřelo se jí srdce, když se znovu rozloučili, ale on už se rozhodl. Brzy naložili své věci na vůz a vyrazili po skryté lesní cestě.

„Často velmi riskuje,“ stěžovala si muži vedle sebe.

„O Tengela se nebojte,“ odpověděl. „Lepší je nevědět, co dokáže.“

„Ne, já vám nevěřím. Lidé ho nespravedlivě odsuzují, ale ve skutečnosti takový není.“

„Drahá paní Silje,“ oslovil ji vozká a otočil se k ní, „jak si myslíte, že mohl tak dlouho přežít tady dole, když tolik riskuje?“

„Chcete říct, že...?“

„Podívejte, nemůžu říct, jestli umí lidem způsobovat halucinace nebo jestli používá nějaká jiná kouzla, ale vím, že tohle je poprvé, co zůstal mezi lidmi víc než pár týdnů.“

On taky zdůraznil „mezi lidmi“, pomyslela si otřeseně Silje.

„Tak proč se vydává do takových nebezpečí?“

„Takovou otázku bych zrovna od vás nečekal, paní Silje,“ zamumlal a odvrátil svou pozornost zpět k cestě.

Dag začal hlasitě plakat, což odvedlo Siljinu pozornost. Nebyla si jistá, jestli má hlad, nebo potřebuje přebalit – pravděpodobně obojí. Na voze s ním ale nemohla nic dělat. Jeho mléko bylo studené jako led a svlékat ho tady by bylo šílenství. Jediné, co mohla udělat, bylo držet ho těsně u své tváře a kolébat ho, dokud nakonec nepřestal plakat a neusnul. Díkybohu, pomyslela si.

Koně táhnoucí vůz byli silní. Strmá cesta se klikatila a zahýbala, po jedné straně měla prudký sráz a oni neustále stoupali. Pokaždé, když se Silje podívala dolů přes údolí, řeka a domy vypadaly menší a menší, dokud nakonec nebyly větší než dětské domečky a řeka jen potůček tekoucí mezi nimi. Nakonec úplně zmizely z dohledu.

Dag, kterého chovala a zahřívala v náručí, stále spal, zatímco Sol stála za kozlíkem a hlasitě pobízela koně. Silje ji držela pevně za nohu, aby náhodou nespadla.

Občas pohlédla na okenní mozaiku, která byla vmáčknutá k boku vozu. Nikdy nevlastnila něco tak krásného a zajímalo by ji, jestli pro ni vůbec někdy najde využití. V jakém domě asi budou žít? Ať to bude kdekoli, mozaika tam bude mít čestné místo – možná ji pověsí na zed'. Ale co když tam nahoře všichni žijí v dřevěných boudách?

Přejela prsty po skicáku, který jí dal Benedikt. Na jeho hřbetě cítila tkaný pásek, kterým byl svázaný. Bylo to od něj laskavé, že jí ho věnoval! Jistě ho jeho výroba stála spoustu času i peněz. Ovšem ona ani Benedikt nemohli vědět, že teď měla něco, co bude nesmírně důležité, něco, co jednoho dne pomůže vyřešit záhadu Prokletých. Ale prozatím to nebylo víc než pár archů domácího vyrobeného papíru svázaných dohromady.

Znovu pohlédla na bledé, ušlechtilé rysy chlapečka, který jí spokojeně dřímал v náručí. Vyrostly mu vlásky a pár chomáčkovitých pramenů mu vykukovalo zpod kožešinové kapuce. Uvažovala, co by asi řekla jeho matka, kdyby ho takhle viděla na cestě do říše strachu a zimy – na cestě do Země stínů!

Často přemýšlela o Dagově matce. Co ta žena mohla cítit? Možná úlevu? Ne, to ne. Silje instinktivně rozuměla

lidské duši, a tak dokázala vytušit, co asi jeho matka prožívala. Kromě toho tu byla jedna drobnost, která ji přesvědčila víc než cokoli jiného: malý dřevěný džbánek mléka s víčkem, položený vedle odloženého dítěte. To byl nepochybně žalostný výkřik zoufalství svobodné matky.

KAPITOLA 10

Charlotte Meiden zamyšleně seděla a koukala z okna na zchátralé pozůstatky katedrály Nidaros. Od požáru, který v roce 1531 způsobil rozsáhlou škodu, se zdálo, že se nikdo nehodlal namáhat s opravou téhle obrovské stavby. Byl to hlavně důsledek toho, jak byla země vyčerpaná z dopadů reformace, hladomoru a nesčetných morových epidemií. Dnes se využívaly jenom některé menší části katedrály a většina jich ležela v rozvalinách.

Viděla také malý úsek řeky Nid, jak se elegantně klikatí kolem města, ale – protože tekla skoro kolem dokola – zároveň téměř znemožňuje nepříteli ovládnout město. Byla tu jediná cesta dovnitř – opevněná západní brána.

„Řekni mi, matko,“ promluvila nepřítomně. „Co se stalo s klášterem jeptišek v Bakke? Je tam ještě?“

Její matku to zaskočilo, vzhlédla od vyšívání a zapomněla počítat stehy.

„Benediktinský řád? Ne, ty už tam nebudou. Všechny takové věci zrušila reformace, nebo ne? I když po pravdě, nevím to jistě.“

„Nebo cisterciáci v Rein? Nebyly to také řádové sestry?“

„Podle mě tam už nebudou ani tyhle. Nestala se jejich půda součástí obrovského panství?“

Charlotte si smutně povzdechla. „A co doma v Dánsku?“ ptala se dál.

„To opravdu nevím. Co je to za otázky? Tohle je rozhodně divný rozhovor.“

„Přemýšlím, že bych se stala jeptiškou.“

„Ty! Zbláznila ses? Vždyť ani nejsi katolička!“

„Na tom přece nezáleží. Budu konvertovat.“

„Ne! Cokoli jiného! Je mi líto, Charlotte, ale něco takového nedovolím. Co by tomu řekli lidé? A co tvůj otec? Teď mě poslouvej, tuhle sobotu jsme pozvané na bál místodržitele. To ti zvedne náladu a brzy zapomeneš na tyhle hloupé nápady. Ubezpečovali mě, že tam bude pár sympatických mladých šlechticů z Dánska. Jak víme, tady není zrovna z čeho vybírat!“

Charlotte vstala a netrpělivě, mlčky odešla z místnosti, provázená úzkostlivým pohledem své matky.

Uvažovala, zda to není jen náboženské zmatení a hloubání, které její dítě poslední dobou trápí. Ale katolický klášter! To samozřejmě nepřicházelo v úvahu. Kéž by ji jen provdali... Ach, proč nebyli požehnáni krásným dítětem? Ten protáhlý špičatý nos – dědictví po dlouhé linii dánské aristokracie, včetně královské rodiny – byl Charlottinou

největší vadou na kráse. Ubohé děvče. Nebylo pochyb, že s ní bude problém.

Ve svém pokoji se Charlotte vrhla na postel. Dobře si uvědomovala, že není žádná krasavice. Jako mladá dívka byla zasnoubená se synem jednoho dánského hraběte, ale po prvním formálním setkání uspořádaném na nějakém plese začal mít spoustu nepřesvědčivých výmluv a ze sňatku se vyvlékl. Včas tím porušil dohodu mezi rodiči, a než někdo stačil něco namítnout, rychle si našel jinou nevěstu. Tehdy se tou příhodou Charlotte cítila strašně ponížená a zostuzená, ale nakonec to pustila z hlavy, jako by se to nikdy nestalo.

Když se jí asi před rokem dvořil druhý, okouzlující mladý Dán, byla pro jeho zdvořilé návrhy snadnou kořistí, protože jí tolik chyběl mužský obdiv. Naučila se skrývat svou přirozenou plachost za společenské pozlátko, zářivé úsměvy a bezstarostnou konverzaci. Nikomu nedala najevo, jak ošklivá a nemotorná si připadá uvnitř.

Ten mladík byl vynikající svůdník a Charlottina nevinnost pro něj nic neznamenal. Potom se celé dny vznášela v oblacích, dokud se nedozvěděla, že už je ženatý – a pak následovalo zdrcující zjištění, že je těhotná!

Na ničem z toho už nezáleželo.

Kdyby tak dokázala vrátit čas a mohla znovu držet své dítě v náručí. Tahle představa ji neustále trýznila. Znovu a znovu se jí zmocňovala panika, když pomyslela na své dítě,

jak leží bezmocné a opuštěné v lese. Ponechané celé dny bez jídla a lidského tepla.

Dost! Otočila se a zabořila tvář do polštáře. Kéž by si o tom mohla s někým promluvit. Kdyby se někomu mohla svěřit se svým trápením. Možná svému pastrovi? Ne, ten by to nepochopil, pouze by ji odsoudil. Každý by ji odsoudil – a opovrhoval by jí. Ale nebylo to právě to, co ve skutečnosti hluboko uvnitř chtěla? Aby ji někdo zavrhnul, srazil na kolena, bičoval ji a bil.

Jistě, to by jí dítě stejně nikdy nevrátilo. A ještě něco ji trápilo. To dítě nebylo pokřtěné, bylo prokleté. Nechala v lese *mylinga*. Neměla by tam jít a přečíst modlitbu...?

Ne, nikdy, *nikdy* znovu nevkročí na to místo! Mohla by o to požádat pastora? Ani k tomu se neodhodlá. Bylo to zbabělé? Strach z toho, co by tam mohl najít? Nedalo se to odčinit, byla odsouzená ke zkáze. Co ji teď čeká za život?

Sol začínala být unavená z jednotvárného kývání vozu. Taky měla hlad. Silje seděla vzadu a vytáhla ranec s jídlem, které dostali. Dala dívce dva malé bochánky chleba.

„Jeden dej našemu kočímu,“ vybídla ji.

„Tady, pane,“ řekla Sol dychtivě.

Kočí si od ní pyšně vzal bochníček. „Tedy, mockrát ti děkuji!“ usmál se a pak se zeptal: „Chceš chvíli sedět tady vedle mě?“

Nemusel se jí ptát dvakrát. S muži to umí, pomyslela si Silje pobaveně. Dosud byl jejím oblíbencem čeledín a teď přišel na řadu vožka. Sol, s jednou rukou na opratích, seděla klidně vedle vožky a vypadala jako kulatý ranec, který Greta vrstvu po vrstvě zabalila do zimního oblečení. Otočila se, aby se ujistila, že se Silje dívá.

Krajina, kterou projížděli, byla divoká a děsivá. Výhled na údolí nechali daleko za sebou a teď putovali mezi strmými, černými skalami, kde v prasklinách ležel zmrzlý sníh. „Cesta“ se už dávno vytratila, ale vožka zjevně věděl, kam jedou. Silje měla obavy z hlubokých stop, které nechávali ve sněhu – snadno by se daly sledovat.

Jeli podél obrovské řeky, která protínala horu. Vysoké stěny průsmyku je chránily od nejhoršího sněhu, takže se koně tak nenadřeli, protože se tu těžká kola vozu snáze otáčela. Přesto si Silje byla příliš dobře vědomá, že čím výš vyjedou, tím hlubší sníh bude.

Kdo ví, do jaké výšky se dostanou, uvažovala.

Kamkoli se podívala, zahlédla bezútěšnou divočinu. Vítr neúnavně kvílel horským průsmykem podél řeky. Led vytvořil ohavné tvary, které deformovaly a zpomalovaly proud vody. Vysávaly a stříkaly vodu z hlubokých děr a chrlily vodopády, které mrzly ve vzduchu. Místy byl průjezd tak úzký, že to bylo, jako by projížděli přecpanými ulicemi Trondheimu s vysokými, tmavými budovami po obou stranách.

Ovšem tady nebyly patrné ani nejmenší známky po lidech nebo osídlení, jenom ta blízká, hrozivá přítomnost řeky. Čas od času poskočili přes hrbol, nebo se příliš přiblížili k okraji řeky, což Silje docela vyděsilo a chytla Daga ještě pevněji. Všimla si, že koně také začínají být nervózní.

Pak najednou vyjeli z průsmyku a rozprostřela se před nimi otevřená krajina. Opustili úkryt hor a začal se do nich opírat mrazivě studený vítr, který navál nový sníh do udusaných závějí. Silje honem vytáhla prošívanou deku a všechny tři je pod ni schovala, i když Sol se nechtělo slézt z vozkova sedátka, aby se přikryla. Schoulili se k sobě pod malým úkrytem a přehodili přes sebe stříšku. Silje měla jednu ruku kolem Sol a ve druhé držela Daga. Dohlédla na to, aby i vozkovi bylo co nejtepleji na předním sedátku, zcela nechráněném před větrem. Přitáhla si šál ještě těsněji kolem sebe a přála si, aby měla silnější palčáky.

„Zvládneme to v tomhle počasí?“ zavolala na vozku, který seděl s obrovskou zmrzlou kapkou vody pod nosem.

„Buďte klidná,“ zavolal zpátky a odvrátil se od větru. „Sníh zakryje naše stopy.“

Proti tomu nemohla nic namítat. Krátce nato vůz zastavil a vozkova seskočil.

„Musím nasadit sanice,“ zakřičel, zatímco mu šála, kterou měl omotanou kolem čapky, pleskala kolem uší. „Sníh je příliš hluboký. Kola se do něj propadají.“

Nasadit sanice? Co to znamená, uvažovala Silje. Pozorovala, jak zajistil kola koženými pásky a zezadu z vozu vytáhl dvě dlouhé ližiny, které položil podél vozu.

„Pomůžu vám,“ zavolala Silje a seskočila do sněhu. „Ne, Sol, ty ne. Sníh je tu pro tebe příliš hluboký.“

Když vozka zvedl vůz, zasunula sanice pod kola, kam dokonale zapadly. Nepochybně to dělal už mnohokrát. Zatímco byli zabraní do práce, Sol najednou vykřikla: „Kůň!“

Oba trochu překvapeně vzhlédli. Daleko za sebou na okraji pláně uviděli dva jezdce. Vozka si oddechl.

„To je v pořádku,“ uklidnil ji.

Silje se rozbušilo srdce radostí a očekáváním – cítila se trochu trapně. Byl to Tengel a teprve teď si uvědomila, jak moc se bála, že by se nemusel vrátit. Zlobilo ji, že nedokázala ovládat své pocity, kdykoli jí byl nablízku, protože on nikdy nedal najevo, že by k ní něco cítil. Tedy, utěšovala se, aspoň ne otevřeně nebo přímo.

Byl s ním Hemming. Když se přiblížili, poznala mladíka s ušlechtilou tváří. Jakmile dojeli vůz. Sol začala poskakovat radostí a bezostyšně se dožadovala Tengelova objetí.

„Jdi, Silje, my to uděláme. Vidím, že sis vedla velmi dobře.“

„Je k neudolání, tohle mladé děvče,“ pochválil ji vozka.

„Toho jsem si vědom,“ zamumlal Tengel.

„Zahlédli jste vojáky?“ zeptala se Silje.

„Ano. Jeli po hlavní cestě směrem na jih. Stále máme slušný náskok. Ale den se krátí.“

Viděla, že nebe začalo tmavnout do té temně modré, která předchází soumraku.

„Zdá se taky, že bude sněžit,“ promluvil Hemming, když zvedal vůz.

Silje se na něj nechtěla ani podívat. Stále v ní vřel hněv. Tengel se k ní otočil.

„Poslouchej mě, Silje,“ řekl přísně. „Vím, že máš dobrý důvod být na Hemminga rozzlobená, ale dlouho spolu budeme žít v těsném kontaktu. Už tak tam vládne dost nesnášenlivosti. Nemůžeme si dovolit další. Aspoň ty můžeš ukázat, že jsi moudřejší než ti hlupáci, kteří se na sebe pořád kaboní.“

Nic neřekla. Tohle bylo poprvé, co na ni pohlédl od chvíle, co přijeli, a hned jí vynadá!

„Rozumíš?“ zeptal se výhrůžně.

„Ano, rozumím. Potlačím svůj hněv, ale nechtěj po mně, abych ho milovala.“

„Tak to je něco, co bych po tobě opravdu nikdy nechtěl.“

Hemming k ní přišel a nedal najevo nejmenší známku rozpaků, protože i když se snažil nasadit výraz pokory a lítosti, nedokázal skrýt posměšnou jiskru v oku.

„Silje, odpusť mi, prosím. Víš, nutně jsme potřebovali peníze pro naše hnutí.“

„Tos trochu přikrášlil,“ zamumlal Tengel.

„Jistě, měl jsem místo toho ukrást tvou nevinnost,“ dobíral si ji, aniž by si všímal Tengelovy poznámky. „Pravděpodobně tě zklamalo, že jsem...“

Tengel ho chytil za límec a přitáhl tvář těsně k Hemmingově. Skrz zaťaté zuby zasyčel: „Chceš to dělat ještě horší?“

„Ne! Ne!“ pípнул Hemming hlasem naprostého nevináčka – ale v očích měl znepokojený výraz.

Natáhl k Silje ruku na usmířenou. Zaváhala, než ji přijala, ale jeho půvab byl neodolatelný a ona si nemohla pomoci a trochu se na něj usmála. Odpustila mu, jako by odpustila dítěti, které mrzí nějaká lumpárna, ne jako kajícímu dospělému.

„Vylez si zpátky na vůz,“ nařídil Tengel a ujistil se, že všichni dobře sedí. Když cítila, jak kolem ní utěšňuje prošívanou deku, a viděla něhu v jeho očích, měla pocit nesmírného bezpečí.

Nakonec nakázal: „Dávej pozor na to, co se děje vzadu, Silje.“ Znovu vyrazili na cestu, ale tentokrát s jezdci v čele.

Vítr ji štípal do tváří, ale děti byly chráněné a v bezpečí. Dag začal zase plakat ale Silje se podařilo najít kousek zašmodrchaného hadříku, který omílal, aby se uklidnil. Ovšem tentokrát to pro něj nebyla přijatelná náhražka za pořádné jídlo a jejich cesta přes pláň pokračovala v doprovodu jeho slabého, zlostného pláče.

Postupovali pomalu. Někde byly závěje tak hluboké, že je museli objet, někdy se jimi museli protlouct tak, že Tengel s Hemmingem jeli vedle koní zapřažených do vozu a pomáhali táhnout náklad za oje. Silje cítila, že je jenom zbytečnou přítěží, ale samozřejmě věděla, že její místo je u dětí. Nakonec museli k vozu zapřáhnout všechny čtyři koně za pomoci všech popruhů a pásků, které našli. Potom už se jelo snáze.

Jednotvárná pláň končila a oni se znovu ocitli obklopeni vrcholky hor. Silje se snažila zorientovat, ale to bylo nemožné. Nikdy ji nenapadlo, že se Pusté hory táhnou tak daleko.

O kousek dál dojeli k ledovci, přes který, jak se zdálo, se nedá přejít. Opíraly se do nich kruté, ledové poryvy větru. Zkušeně navedli koně dolů ze strmého svahu k břehu řeky, podél které vjeli do úzkého údolí. Tady se ledovec obrovským obloukem klenul přes řeku.

Silje během téhle kodrcavé, kymáclivé cesty pevně svírala okraj vozu. S očima navrch hlavy zírala na masu napěchovaného sněhu nad hlavou.

Dorazili k tajné horské cestě do domova Prokletých.

Muži sundali sanice a vypřáhli dva koně, kteří byli zapřaženi navíc. Tady byl klid – byl to zvláštní, strašidelný a chladný podzemní svět. Strop nad nimi hodně měnil výšku.

Někdy se Silje musela vyhnout ledovým výběžkům a jindy se zas Dagův pláč rozléhal v obrovských jeskyních. Nebyla tu úplná tma; led dodával jeskyním a chodbám nezvyklý, mihotavý zelenomodrý nádech. Jeli těsně podél řeky, která s rozléhajícím se rachotem narážela do břehů a šuměla cestou pod ledovcem. Silje uvažovala, proč tu nekape voda ze stropu, ale pak jí došlo, že je ledovec pravděpodobně příliš chladný, než aby tál.

Zpod příkrývek vykukovala Solina vystrašená tvář. „Kde jsme?“ šeptala.

„Na cestě k našemu novému domovu,“ odpověděla Silje tlumeným, skoro uctivým tónem, který se hodil do tohoto tajuplného prostředí. „Náš nový domov.“ Při těch slovech se jí sevřela hrud', jak ji zaplavila směsice pocitů. Největší z nich byl veliký smutek – následovaný nejistotou.

„Marie nejede?“

„Teď ne. Uvidíme je všechny později.“

Uvidíme? Ptala se sama sebe, když uvažovala o jejich budoucnosti. Ta se zdála být bezútěšná a beznadějná a Silje stále musela myslet na ty, které opustili. Možná za to ale mohl jen hlad.

Ledovec nebyl tak dlouhý, jak čekala. Dřív než jí mrazivá mlha stoupající z hladiny řeky stačila provlhčit šaty, cesta před nimi se rozjasnila a najednou byli venku. „Rozjasnila“ možná nebylo to správné slovo, které by

popsalo zimní soumrak a chumelenici nad plání, jež se před nimi otevřela.

Silje položila Daga a odložila některé přikrývky, které kolem sebe měli ovinuté. Se Sol si stoupily ve voze, aby se rozhlédly. Tengel přitáhl uzdu svému koni a jel vedle ní. Úzkostlivě čekal na její reakci.

Tohle je jeho domov, pomyslela si Silje. Bude k němu mít silné pouto a vroucně ho milovat, právě tak jako každý miluje tajná místa svého dětství, každý potok a lesní rokli...

Byla ohromená, protože vjeli do oválného údolí, zcela obklopeného horami. Uprostřed bylo jezero, jehož ústí právě míjeli, a na jižních svazích stály domy uvelebené mezi řídkými březovými háji. Bylo pozoruhodné, že tady nahoře bylo tak málo sněhu – slunce tu musí svítit a hřát velmi silně a hory chrání údolí.

„Tengele!“ zvolala užasle, „je tam celá vesnice!“

Jízlivě se na ni usmál. „Prokletí čítají mnohem víc duší, než by jeden čekal.“

Hemming potichu utrousil: „Neříkej, duší, když mluvíš o Prokletých. Jsou zatracení; jsou to plody ledu, tmy a zla.“

Silje chápala, že se Hemming nechce počítat mezi Prokleté, a nepřekvapovalo ji to. Tahle odloučená komunita měla jen těžko co nabídnout světoběžníkům, jako je on. Na druhé straně, tady byl v bezpečí. Mimo údolí byla na jeho hlavu vypsána odměna.

Tengel odsekl: „Žije tu i pár uprchlíků, jako jsi ty, na útěku před křivdami úřadů. Ti se nedají počítat ke skutečným Prokletým, těm prvním.“

Cítila, že na ni hledí. Stále ještě čekal na její verdikt. Tenhle muž, o kterém si mnozí mysleli, že není člověk, vroucně toužil, aby se jí líbilo všechno, co vidí, a bál se, že jí tohle prostředí bude lhostejné, anebo ještě hůř – že ho zavrhne.

Ztěžka polkla. Začínala na ní doléhat prázdnota, tiché hory a samota, kterou cítila uvnitř.

„Je to tady tak překrásné,“ řekla potichu. „Trochu se bojím neobvyklosti toho všeho, ale je to krása.“

Konečně vydechl a široce se na ni usmál. Silje potěšilo, že mu upřímně dokázala říci o svých obavách, ale také že pochopil, jaký na ni ta divočina udělala dojem.

Napočítala deset nebo patnáct chalup. „Chováte tu taky zvířata?“ zeptala se.

„Ale jistě! Musíme být soběstační. Tohle místo se nijak neliší od žádné jiné vesnice v Trøndelagu. Je jenom zapadlejší, to je celé.“

Hemming si odfrkl. „Jako kterákoli jiná vesnice? Silje, tohle je Bohem nejzapomenutější místo na zemi!“

„Není tu kostel?“ trhla sebou znepokojeně.

„Opravdu sis myslela, že tu bude?“ odpověděl Tengel. „Držíme nedělní modlitby v našich domovech, jedna rodina po druhé. Náčelník je naším kazatelem.“

Cítila z jeho tónu hořkost a musela přemýšlet, jak někdo jako Tengel asi uvažuje o náboženských otázkách.

Přijížděli k hospodářství, které stálo jako strážní domek u vjezdu pod ledovec. Vyšel je přivítat nějaký muž.

„Rád vás zase vidím,“ křičel. „Skoro jsme ztratili naději a začali vás počítat mezi ty drahé, co nás opustili. Tvůj otec bude mít radost, Hemmingu,“ a když se otočil k vozkovi, pokračoval, „a tvoje žena taky.“

Zdálo se, že jenom na Tengela nikdo nečeká. Zeptal se: „Jsou všichni spočítaní?“

„Ano, všichni jsou na zimu zpátky.“

„Dobrá! Pak musíme zahradit vjezd.“

S pohledem upřeným na Silje muž poznamenal: „Nově příchozí.“ Byla to současně otázka i konstatování.

„Ano. Na útěku před místodržitelovými muži.“

„Tvoje žena, Hemmingu?“

Mladý povýšenec nervózně letmo pohlédl na Tengela. „Ne, ne!“ vyhrkl honem.

Muž se nezeptal, jestli je to Tengelova žena. To ho, zdá se, ani nenapadlo. Ačkoli samozřejmě nebyla jeho ženou. Dal jí jen najevo přátelství a ohleduplnost a ona nemohla žádat víc než to. Zlehka si povzdechla. Byla mu tolik vděčná.

Hemming se přidal k vozkovi a muži ze statku, kteří se šli postarat o koně. Jeden v ledovém tunelu skoro ztratil podkovu a oni se na něj chtěli líp podívat. Sol usoudila, že je

až příliš chladno, zachumlala se zpátky pod přikrývky a všechno řádně a úhledně uspořádala zvláštním způsobem, jak to umí jen sebevědomá mladá dívka.

„Kde bydlíš, Tengele?“ zeptala se Silje nesměle. Stále stál vedle ní a držel koně. Ukázal ke statku ve svahu kus odtud.

„To je domov mého dětství.“ Smutně se usmíval, když to říkal.

Zdálo se skoro nemožné, že i Tengel byl někdy dítě. Nedokázala si ho tak představit – přemýšlela o něm, jako by byl už od narození velký a silný.

„A, ehm... kde budou děti a, ehm... já bydlet?“

„Támhle – v mém domě.“

Silje se trochu rozbušilo srdce a těžko se jí dýchalo. Pak rychle dodal: „Já budu bydlet v chalupě svého strýce. Nikdo ji nevyužívá. Leží na vzdálenějším konci údolí – odsud není vidět.“

„Ale nebylo by lepší, kdybychom tam bydleli my? Abychom tě nepřipravili o tvůj domov.“

„Ta chalupa není vhodná pro děti. Můj návrh je nejlepší.“

Silje se nemohla zbavit chmurného pocitu, který jako by ji přepadl od chvíle, kdy vstoupili do tohoto „opevnění“.

„Jsi tu jediný ze své rodiny? Kromě Sol samozřejmě.“

„Ne. Mám sestřenici. Žije v chalupě vedle té moje, ale protože jsem často pryč, převzala všechna hospodářská zvířata. Jmenuje se Eldrid a je o dost starší než já.“

Silje seděla a sledovala jeho siluetu vyrýsovanou proti jezeru ve slábnoucím večerním světle. Cítila, že ji to k němu neodolatelně přitahuje. Sevřela pevně boky vozu, aby utišila své city.

Tengel si uvědomil její pohled a pomalu se k ní otočil čelem. V úzkých očích měl smutný, nevyzpytatelný výraz, ale pak si mu se rty začal pohrávat svůdný úsměv. Srdce se jí rozbušilo ještě víc a okamžitě odvrátila pohled.

„A nechceš se zeptat, kde žiju *já*?“ ozval se Hemming, když se vrátil ze stáje.

Zazubila se. „Tak kde žiješ ty, Hemmingu?“

„Je to tak těžké uhodnout?“

Už si všimla statku dole u jezera, který se zdál být větší než ostatní.

„Tam dole?“ zeptala se.

„Jak jsi *tohle* uhodla?“ předstíral v žertu překvapení.

Ostatní byli hotoví a vozka znovu pobídl koně. Vůz se začal pomalu a těžkopádně sunout dál. Silje se rozhlížela kolem po všech nových pozoruhodnostech, které si pro ni údolí nachystalo.

Domovy Prokletých...

Jak dlouho o nich snila? Představovala si je jako strašidelné hrady, kde dolů do podsvětí vedou hluboké jámy,

neustále zalité měsíčním světlem, plné tajemství a zla. Aby pak našla tohle! Naprosto obyčejnou osadu, skrytou v horách.

Přesto, ač se snažila sebevíc, se stále nemohla zbavit pocitu úzkosti, skoro paniky. Co bylo tak děsivého na tomhle poklidném místě? Možná jeho pověst? Nebo to bylo něco v tom tichu, v domech, které stály, jako by byly připravené se na vás vrhnout jako divoké zvíře?

Ne. Silje to asi věděla. Cítila hluboký smutek ve větru, který se hnal údolím. Vzduch byl prosycený krutými vzpomínkami na minulá staletí. Všechno, co se tu kdy událo; hladomor, chudoba, tvrdé zimy, samota... Tragédie a drama života; nemoc a neštěstí. Kdo ví? Ale mnohem horší byla kletba, kterou na tyto lidi uvalil jeden muž a která na nich ležela jako těžké břímě ještě po třech stech letech.

Ačkoli Silje nevěřila, že se zlý Tengel setkal s ďáblem, stačilo, že rozšířil nejistotu a podezření a zasel tak mezi prosté lidi semeno strachu. To bylo jeho ďábelské dědictví, zvláště v tomto místě tak opuštěném a zatraceném vnějším světem.

Zmocnil se jí silný pocit zoufalství a instinktivně zašmátrala po Tengelově ruce. Jel zamyšleně kousek před ní, a tak si nevšiml jejího posunku. Navíc se podle jeho výrazu zdálo, že i on má chmurné myšlenky.

Začalo se kolem nich stmívat a okna jedné nebo dvou chalup rozzářilo bledé žluté světlo. Prokletí se ukládali ke

spánku. Pak za pomalu jedoucím procesím uslyšeli hrozivé dunění, které se rozléhalo údolím, dokud postupně neutichlo.

„Cesta ven je uzavřená,“ prohlásil Tengel. „Znovu ji otevře teprve jarní tání.“

Při tom pomyšlení sebou Silje trhla, ale uklidnila se, když dodal: „Tady jsi v bezpečí, Silje. Nikdo tu nedostihne tebe ani děti.“

Letmo pohlédla na maličké, jak odpočívají v hromadě kožešin a přikrývek, a ucítila nesmírnou vděčnost.

Mlčky pokračovali dál a poslouchali kola, jak vržou a skřípou po dlouhé cestě. Najednou Silje měla pocit, jako by na ni padl temný stín a pevně jí sevřel srdce.

„Tengele,“ hlesla bez dechu, „co to bylo?“

Natáhl se přes bok vozu a chytil ji za nataženou ruku. Oči jako by mu ztmavly.

„Co se děje, Silje?“

„Bála jsem se. Je tu něco... Něco, co mě sleduje – něco zlého, velmi blízko. Cítím, že mě někdo pozoruje.“

„Skutečně? Pak jsi vnímavější, než jsem si myslel.“

Stiskl jí dlaň silnou rukou. Pohlédla stejným směrem jako on, dolů pod cestu, do doliny, kde stál skrytý starý domek. V narůstající tmě vypadal, jako by se krčil, sledoval, přemýšlel...

„Tam *nikdy* nechod’, Silje,“ promluvil pomalu. „Nikdy!“

„Je to...“

„Jeden z potomků zlého Tengela? Ano. Vlastně dva. Bratranec mojí matky a sestra mého děda.“

Posledních pár slov zašeptal, jako by pro něj bylo těžké je vyslovit.

„Sestra tvého děda?“ V jejím hlase zazněly pochyby. „Musí být hrozně stará.“

„Ano. To je, velmi.“

Nějak ji tahle prostá odpověď naplnila hrůzou.

„Zůstaň u mě, Tengele,“ žadonila honem šeptem. „Netroufám si být sama, ne tuhle první noc. Všechno je nové...“

„Budeš v pořádku, uvidíš.“

„Ale je tu hodně... potomků... Tengela?“

„Moc ne. Ne teď. Jenom velmi málo lidí dokáže vysledovat svůj rodokmen přímo k němu. Mnohé z nich si vzal mor a skoro všichni ostatní zemřeli na další nákazu v roce 1565. Jsou tu ti dva dole – není to matka a syn, ani neměli děti. Nikdo se neoženil ani nevdá za příbuzného Zlého Tengela, jak víš. Jeho potomci si vezmou ženy, po kterých touží, a přinutí je, aby s nimi žily. Ženy z mojí rodiny bývají znásilněny a pak odkopnuty i s dětmi, aby se postaraly samy o sebe. Jenom má sestra byla řádně vdaná, ale ta nikdy neprozradila, odkud pochází. Proto v naší rodině moc dětí není – a to je dobře.“

„Nebud' tak zatrpklý, Tengele. Je mi z toho tak smutno.“

„Promiň. Povím ti víc o své rodině. Jsou tu dva starci, svobodní a velmi laskaví, kteří nemají žádné děsivé síly. Pak je tu taky jedna protivná baba, která žije v té barabizně támhle u jezera, ale ta se stará sama o sebe a ty se s ní nepotkáš. A konečně, samozřejmě, je tu Sol. Takže teď chápeš, že – dokud jsme ji nenašli – jsem byl posledním, kdo mohl zajistit pokračování našeho zlého rodu.“

„Ano. Ale věděl jsi, že tvoje sestra má v Trondheimu dvě dcery, takže rod by s tebou stejně nevymřel.“

„O dcerkách jsem se dozvěděl teprve minulý podzim, když můj švagr – se kterým jsem se nikdy nesetkal – zemřel na mor. Okamžitě jsem vyrazil zjistit, zda bych mohl najít svou sestru Sunnivu a pomoci jí. Ale, kéž mi Bůh odpustí, Silje, přál bych si, aby si mor vzal i ty dvě malé!“

Chvilí nic neříkala, a pak se zeptala: „Stále si to přeješ?“

Zhluboka si povzdechla. „Ne. Víím, že je to celé velmi zmatené, ale Sol mě naplňuje láskou, kterou nedokážu popsat slovy. Teď jsem za ni zodpovědný.“

Zašeptala: „To chápu.“ Odmlčela se. „Takže jsi potomkem prvního Tengela z matčiny strany?“

„Ano. Nikdy se nevдалa. Moje sestra a já jsme měli každý jiného otce a oba naši matku opustili, takže se musela protloukat sama.“

„A co se s vámi stalo, když při tvém porodu zemřela?“

„Staral se o nás její otec. Na své farmě, kterou jsem zdědil.“

„Ach, Tengele!“ zašeptala něžně. „Tolik mě bolí, když to slyším. Kéž bych jen mohla... ti nějak pomoci. Projevit ti lásku, kterou jsi postrádal!“

„To neříkej!“ zvolal prudce. „Nikdo o mě nemusí mít starost a ty bys to měla *vědět!*“

Žalostné „Promiň!“ bylo jediné, na co se zmohla.

Vynořili se na pláni nad údolím. Bylo tady více světla a úzkost, kterou prve cítila, ji už opustila. Přesto se Silje pevně držela Tengelovy ruky, táhla ho k sobě a on jel se zkušenou lehkostí těsně vedle vozu. On byl její oporou, a kdyby ji o to požádal, ráda by vložila celý svůj život do jeho rukou.

Už byla unavená z dlouhé cesty – otlučená z neustálého kymáčení vozu, toužila po jídle, teple a odpočinku – a chtěla by se umýt a učesat. Cítila se trochu sklesle, že neví, proč se do toho všeho pouštěla.

Krátce, pronikavě se zasmála sama pro sebe.

Samozřejmě si toho všiml. „Na co myslíš?“

„Na sny o budoucnosti, které jsem měla jako dítě.“

„Nepředpokládám, že se splnily...“

„Ne. Ale měla jsem jedno veliké přání.“

„Jaké? Řekni mi to,“ naléhal.

„Na panství, kde jsem žila a kde pracoval můj otec, měli majitelé v hale obraz, na kterém byla namalovaná cesta

lemovaná lípami. Byla to ta nejkrásnější věc, jakou jsem kdy viděla. K zámečku samozřejmě vedla skutečná cesta, ale kolem ní rostly javory. Sledovala jsem na nich střídání ročních období. Světle zelené, mlhou zahalené listy na jaře a jejich husté trsy v létě. Pak, když přišel podzim, jsem cítila lepkavý dotek jejich plodů. Viděla jsem, jak listy mění barvu, a na zimu zůstaly jen holé větve, které pak zfialověly, když začaly znovu obrážet. Pak je jednoho dne všechny pokáceli! Řekli, že jsou příliš staré a zabírají mnoho místa. Ach, Bože, jak moc mi chyběly! Přesto se mi nejvíc líbily lípy na obraze. Samozřejmě jsem v té době nevěděla, co je to za stromy, ale zjistila jsem to později a tehdy jsem si slíbila, že až budu velká, tak k mému domu povede lipová alej. Ano, dětinský sen na někoho s mým postavením, jistě, zvláště když v Trøndelagu lípy nerostou.“

Tengel chvíli mlčel. „Ne, je mi líto, ale asi svou alej nikdy mít nebudeš.“

„Ne,“ odpověděla. Pak se vzpamatovala a snažila se mu v tlumeném světle pohlédnout do očí.

„Ale mám něco mnohem cennějšího. Lásku a důvěru druhého. Děkuji, Tengele, nevím, jestli najdu slova, abych ti řekla, co cítím. Taková slova lásky neexistují.“

Pustil její ruku a pobídl koně kupředu.

První noc v údolí Prokletých Silje ležela dlouho vzhůru a poslouchala, zda venku neuslyší nějaký šramot – ale všude bylo ticho. Ale protože byla tak napjatá, tak i to ticho jí připadalo zlověstné. Není venku něco, něco nevýslovně hrozného, co vyčkává, až usne, aby to mohlo zabušit na zeď a vyděsit ji k smrti? Měla hrozný strach, i když – jakmile přijeli – tajně požehnala domu všemi způsoby, které znala. Na lavici položila křížem dřevěné lžice, nakreslila kříž nade dveřmi a pak z kusu dřeva vyrobila ještě jeden kříž, který položila vedle ohně – rovnou oslepí každého zlého ducha, který by se sem pokusil vstoupit komínem.

Děti dostaly najíst a suché šaty. Ležely a spaly blízko ní, zahřáté ohněm z hlavní místnosti, jehož žhavé uhlíky stále plály v krbu uprostřed podlahy. Solin rychlý dech byl snadno slyšet, ale Dag vždycky spal tak potichu, že jako kterákoli skutečná matka celou dobou bedlivě naslouchala, aby se ujistila, že je naživu.

Co věděla o téhle chalupě? Kolik lidí tu asi zemřelo – a nestraší tu jejich duše? Bála se. Prostě a jednoduše ji děsila

tma a všechno, co skrývala v tomhle stavení i v celém údolí. Tihle lidé, které neznala; jak ji přivítají, cizího člověka? Zima v horách a budoucnost dětí... Tohle všechno a ještě víc se jí honilo hlavou, myšlenky ji naplňovaly obavami a nemohla kvůli nim usnout.

Jak moc si přála, aby tu teď s ní byl Tengel! Řekl jí, že musí odejít kvůli její počestnosti. Ach! Co je jí po tom, že lidé budou šířit klepy? Potřebovala ho blízko u sebe, aby se cítila v bezpečí, jako dítě potřebuje uklidňující objetí otce. Pak se trochu rozpačitě usmála. Možná je přece jen lepší, že šel. Věděla, jaké pocity v ní vyvolává a že by je před ním nedokázala skrýt. Kdyby ji objal, probudil by touhy, které by dcera k otci nikdy necítila.

Ovšem samota ji tížila. Stýskalo se jí po Benediktově statku, po tom, jaký byl předtím, než přijela Abelone a než Benedikt přišel do jejího pokoje. Pak se toho tolik pokazilo.

Hemming se vrátil domů, kde ho nepochybně s výčitkami a nespokojeností přivítal jeho otec, náčelník Prokletých. Myslela si, že ho Tengel poslal po svých, protože se mu nějak nechtělo odejít. Vozka nějakou dobu zůstal, aby pomohl Tengelovi co nejlépe připravit věci v chladných, prázdných místnostech. Nejdřív Silje nedokázala dělat víc než stát uprostřed pokoje, zmrzlá a nepoužitelná, a jen se dívat, zatímco oni rozdělávali oheň a připravovali postele. Pak děti začaly kňourat, což ji pomalu přivedlo zpátky k sobě, a začala pomáhat.

Byl to starý statek, zdaleka ne tak velký jako Benediktův, ale určitě vypadal útulně i mohutně. Jednopodlažní chalupa měla na jednom konci místnost užívanou na přípravu jídla a stolování, za ní stála budova na zpracování mléka a stodola, všechno spojené v řadě. Na druhém konci chalupy byly dva malé pokoje a v jednom z nich teď Silje a děti ležely, s dveřmi otevřenými do hlavní místnosti. V oknech samozřejmě nebylo sklo a Silje krátce přemýšlela o vykládaném okénku, které jí dal Benedikt. Ne, rozhodla, v tomhle domě viset nebude.

Uvažovala, co asi v tuhle chvíli dělá Tengel. Zatápí a uklízí nahoře ve druhé chalupě, nebo nějaké chatrči na spadnutí? Určitě je stejně unavený jako ona. Chtěla navrhnout, aby zůstal na noc u vozky, ale protože se zdálo, že muž sám mu to nenabídne, bála se, že Tengel není u ostatních doma vítaný. Znovu ji zaplavil bolestný smutek a soucit.

Zůstal dlouho potom, co vozka odešel, dával věci na své místo, skoro jako by se mu nechtělo odejít. Silje stále horečnatě mluvila, aby ho zdržela co nejdéle. Znovu ho požádala, aby už kvůli sobě zůstal, protože nechtěla, aby musel snášet nepohodlí teď, když mu zabrala jeho domov. Pouze potřásl hlavou a nakonec už nebylo co udělat a co říct, a on odešel.

Měla pocit, že má prázdnou náruč. Mohlo to být tím, že celé ty dlouhé hodiny u sebe držela Daga? Nervózně se

otočila na bok a znovu se snažila usnout, stále plná obav z nadcházejícího dne, kdy se postaví tváří v tvář ostatním Prokletým.

Spánek nepřicházel, ať se snažila sebevíc. Místo toho její mysl zaplavily myšlenky, které se snažila zapudit. Vzpomínky na nesnesitelné dny, kdy mor zasáhl panství. Všech se zmocnil strach a úzkost, když onemocněl první ze sloužících. Během jídla bylo ticho, zatímco všímavé oči ostatních hledaly první příznaky moru. Vzpomínka na jejího bratra, jak se potí v horečkách, a hysterické výkřiky její matky. Jeho pohřeb, při kterém se o ni její nejmladší sestra bezvládně opírala, než se zhroutila. Její pohřeb... Tou dobou už bylo mnohem víc mrtvých. Při té příležitosti pastor vedl pohřební obřad před čtyřmi rakvemi. V jedné z nich ležel pánův vlastní syn, chlapec, o kterého se starala a díky kterému získala takové vzdělání. Silje se pro něj rmoutila, ale byla tak ochromená smrtí svých sourozenců, že byla jako zmámená. Stále slyšela zmučený výkřik jejich pána: „Proč já, proč já?“ Copak neviděl, že moru nezáleží na společenském postavení a bere si ty nejbohatší i nejchudší, jak se mu zlíbí? Že by měli umírat sloužící, to mu přišlo naprosto normální a jako nic, čím by se měl zabývat, ale člen jeho vlastní rodiny!

Pak skoro současně onemocněla její matka i otec a Silje se o ně starala sama. Nikdo už neměl odvahu vstoupit do domů nemocných a nabídnout pomoc. Pamatovala si, jak

tápala kolem s očima zaslepenýma slzami, a své modlitby, aby ji neopouštěli, které nakonec zůstaly nevyslyšeny.

Malý bratříček, miminko – které kašlalo, dusilo se, plakalo... Zůstala s ním úplně sama. To byl nejhorší den ze všech.

Toho dne tam byly tři rakve, poslední z malé kovářovy chalupy. Správce přišel ke dveřím a neodvážil se vejít. Strohé: „Máš odsud odejít, Silje. Pán potřebuje tu chalupu pro nového kováře,“ bylo jediné, co řekl. Nikoho nezajímalo, kam by asi měla jít a co s ní bude.

Zvuk zpoza jezera ji přivedl zpátky ze smutného rozjímání. To se ozvala liška? Nebo to byl výkřik trýzněné duše, který se rozléhá údolím? Ne, zvuk se ozval znovu a zněl spíš jako ta liška. Ale přesto se modlila, aby to nebylo nic horšího. Každopádně tohle vyrušení uvítala, protože začínala cítit, že se jí znovu zmocňuje zármutek. Musí přestat přemýšlet o minulosti, než z ní vzpomínky vysají všechnu sílu; zvláště teď, když veškerou energii potřebovala.

Pomalu se uvolňovala a dlouze, hluboce vdechovala ty zvláštní vůně a pachy chalupy. Kouř z březového dřeva, suchá sláma v matracích, jalovcové větve na podlaze. Vůbec nic nepříjemného, usoudila.

Tengel byl tak... jiný... když od nich odešel a řekl jí, aby dobře zajistila dveře. Nechtěl vidět ten zoufalý prosebný

výraz v její tváři, její strach, že tu zůstane sama, a – ano! – její hlubokou touhu, aby jí zůstal nablízku.

Čekal a držel západku, než ze sebe rozpačitě vysoukal: „Je dobře, že jsi tady, Silje. Ty a děti. Je to pro mě snazší.“ Pak hned, jak zavřel dveře, tiše dodal: „A těžší.“

Tengele...

Silje se snažila představit si jeho tvář blízko své, ale nedokázala to. Místo toho viděla obraz jeho siluety ve dveřích, právě jak ho spatřila naposled. Kapuci z vlčí kožešiny staženou dolů a rovné černé vlasy splývající na ramena. Viděla v představách tu vysokou, obří postavu s širokým hrudníkem a rameny tak neúměrnými, že se podobal nádhernému lesnímu zvířeti. Jelenu nebo velikému medvědovi s obrovskou černou hřívou. Vlčí kůže tento hrdý obraz nijak nenarušila. Nohy měl dlouhé a boky úzké; nakoukla mu pod košili a všimla si, že má hodně chlupatá prsa, přesně jako nějaké zvíře. Muž-zvíře, tak ho nazvala, když ho zahlédla poprvé, a nebyla jediná, kdo tento popis použil.

Jak mohla cítit tak silnou přitažlivost k někomu tak děsivému? Co byly všechny tyto pocity, které k němu cítila – oddanost, něha, vřelost, sounáležitost, soucit, nesmělý obdiv a spalující, trýznivá smyslná touha.

Ne, už se nebude zabývat takovými myšlenkami; věděla ze zkušenosti, že by jinak nikdy neusnula. Schoulila se do klubíčka na pomačkané slaměné matraci a začala dřímat.

Tengelova příbuzná, která žila ve vedlejší chalupě, byla Silje během prvních dnů v tomhle divném údolí velkou oporou. Eldrid byla obyčejná žena, která nesdílela ani Tengelův ďábelský vzhled, ani krásu jeho mrtvé sestry. Sama hospodařila, těžce pracovala a byla spolehlivá. I když se nikdy nevdala, protože se nikdo neodvážil vzít si potomka zlého Tengela, věděla mnohem víc o vedení domácnosti a malých dětech než Silje. Tengel jí přenechal všechna hospodářská zvířata a navzdory Siljiným námitkám všem třem každý den nosila čerstvé mléko. Ačkoli Silje cítila, že by si pro mléko měla chodit sama, Eldrid trvala na tom, že tuhle službu pro ně bude dělat.

Silje dělala, co mohla, aby udržela chaloupku v pořádku, a vykonávala všechny obvyklé domácí práce. Musela všechno dělat sama; nosit vodu ze skoro zamrzlé studny; nasekat a nanosit dříví; rozdělávat oheň v ledově chladném ránu; namlít zrní na chleba; prát dětem šaty; spravit díru v Soliných zimních botách; pokusit se vyrobit z rybí kosti jehlu na šití, protože v tom spěchu zapomněli přibalit šicí potřeby a v chalupě žádné nenašla, a mnoho dalšího...

Jedna věc, kterou si Silje nikdy tak docela neuvědomovala, byla, jak moc jí Marie s Gretou odlehčily tím, že se staraly o děti. Teď byla na všechno sama. Ke svému zklamání začala zjišťovat, že to nezvládá. Miminko se zadečkem opruženým po dlouhé cestě a jedna velmi neukázněná dvouletá holčička ji přiváděly k nepříčetnosti. Cítila se naprosto bezmocná.

Eldrid brzy pochopila, co se děje.

„Je ti teprve sedmnáct, děvče, a do klína ti spadly dvě cizí děti. Taky si nejsem jistá, jestli jsi zrovna domácí typ... Moc hezky sis to tu vyzdobila a pracuješ celý den, ale přesto se ti v koutech hromadí prach.“

Silje si sklíčeně osušila oči. „Já vím. Myslela jsem, že dokážu aspoň zvládnout děti, ale nemám trpělivost.“

Plácla Sol za to, že rozkopala žhavé uhlíky po podlaze jen proto, že jí Silje říkala, aby to nedělala. Sol pak musela tu nespravedlnost ukázat světu, a vrískala tak hlasitě, že přehlušila Dagovo neustálé kňourání. Chlebové bochánky, které se Silje snažila upéct, se jeden po druhém kvůli Solině neposlušnosti spálily na uhel.

„Dovol mi, abych si děti na pár dní vzala, dokud se nezabydlíš,“ navrhla jí Eldrid. „V mém domě moc dětí nebylo, ale Sol je dcera mé sestřenice.“

Silje zaváhala. Byla to lákavá nabídka, ale zároveň si je, protože je měla tak ráda, chtěla nechat u sebe.

„Mockrát děkuji,“ odpověděla, „ale myslím, že bych si nejdřív měla promluvit s Tengelem. Dal mi je na starosti a měla bych se s ním poradit.“

„Chápu, jistě, ale jsi naprosto vyčerpaná a to ti vůbec neprospívá. Dospělé matky si někdy zoufají i s vlastními dětmi a mnohé to vzdají i z menších důvodů. Tengel mi řekl, čím jsi prošla, jak ses starala o děti a o tvém přátelství k němu; to je něco, na co není zvyklý. Myslíš to dobře, Silje, ale nejsi nic víc než mladé děvče.“

V rozpacích nad touhle chválou se Silje usmála: „Tolik se bojím o Daga,“ svěřila se. „Má úplně opružený zadeček a ať dělám cokoli, nelepší se to a on skoro pořád pláče.“

„Můžu se na něj podívat?“

Eldridiny upracované ruce držely miminko s přirozenou jistotou.

„Panebože,“ zvolala v šoku nad tím, co objevila. „Proč jsi Tengelovi nic neřekla? Za pár dní by to vyléčil.“

„Dětské opruženiny?“ zašklebila se Silje navzdory svým obavám. „To se mi ani nechce uvěřit.“

„Měla jsem na mysli nemoc a bolesti všeobecně.“

„Neviděla jsem Tengela od té noci, co jsme před deseti dny přijeli.“

Eldrid na ni zamyšleně hleděla. „To je celý on! Chodí ke mně každý den, abych mu řekla, jak se zabydlujete, a dal mi nové úkoly. Jeho starost o vás je bezmezná, Silje. Ale právě teď není doma, je v horách a připravuje věci na zimu, ale

povím mu o Dagovi. Možná k vám přijde dnes večer. Je tu ještě něco; zajímalo by mě, jestli nás doprovodíš na zítřejší modlitbu? Můžeš tak poznat ostatní lidi, kteří žijí v údolí, a ne tu sedět zavřená s dětmi.“

„Ale kdo na ty malé dohlédne?“

„Tengel to zvládne. On stejně na bohoslužbu nemůže.“

„A proč ne?“

Eldrid protáhla obličej. „Říkají, že s sebou nosí nějaký stín. Stín... Vždyť víš koho. Je to tak hloupé a zraňující. Ostatní nemají jiné vychování než my, ale přesto na nás koukají svrchu.“

„Opovrhují vámi?“ zeptala se Silje nevěřicně.

„Ne, nepohrdají námi. Bojí se nás.“

„Ale ve skutečnosti je to váš rod, který tu má ten nejčistší rodokmen, ne?“

„To skutečně ano! Ostatní se ženili a vdávali mezi sebou navzájem a jsou tím dost rodově zatíženi, což se po několika staletích izolace dalo čekat. Některé důsledky jsou nešťastné.“

„A vás nechávají chodit na modlitby ze soucitu?“

„Ano. Já nejsem poznamenaná odkazem prvního Tengela. V jejich očích jsem, normální.“

Silje dlouho a pronikavě sledovala děti v místnosti vedle.

„Ráda bych šla s vámi, protože poslední dobou jsem se chovala jako pohan. Ale můžeme je skutečně nechat s Tengelem? Chlapec tolik pláče.“

„Prostě to bude muset vydržet. A teď mi dovol, abych ti pomohla s pečením.“

Jakmile Eldrid odešla, Silje utíkala do pokoje, kde byly děti, a zvedla Sol z podlahy.

„*Při-jde Ten-gel, při-jde Ten-gel*,“ zpívala, zatímco s děvčátkem tancovala po pokoji. Sol se k ní hned přidala, točila se kolem a kolem a tím udělila Silje milost za všechno strádání, které jí způsobila.

„Musí to tu být jako ze škatulky,“ řekla Silje vzrušeně. „Když zameteš, já umyji misky.“

„Hezkou sukni?“ zjišťovala Sol.

„Ach, ano! Budeš mít na sobě tu nejhezčí sukni, ale musíme počkat do večera. Nejdřív musíme odvést svou práci.“

Prostřely stůl těmi nejhezčími věcmi, které měly. Když Tengel konečně přišel, už na něj netrpělivě čekaly, oblečené ve svých nejlepších šatech.

Sol se k němu rozeběhla a objala ho na uvítanou kolem kolenou. Zvedl ji a obdivoval její šaty, a pak pohlédl na Silje.

„Slyšel jsem, že jsi měla nějaké potíže s dětmi.“

Ach. Ten jeho nádherný, hluboký hlas, který ji k němu přitahoval a ze kterého jí bylo horko a mrazivo zároveň.

„Ne, není to tak...“

„Eldrid mi opravdu vynadala,“ přerušil ji. „Řekla mi, že vůbec nechápu, co to znamená udržovat domácnost a starat se sama o dvě děti – zvlášť pro někoho tak mladého a nepraktického, jako jsi ty. Takže mi pověz, co se děje.“

„Tak,“ koktala a jen těžko hledala slova, když ji tak vážně sledoval. „Nejdřív Dag,“ a znovu svlékla miminko. Byl to únavný, nepříjemný proces.

Tengel se na něj podíval. „Nedal jsem ti jednou takovou mast – na nohu?“

„Dal, ale dá se použít i na tohle? Netroufla jsem si to zkusit.“

„Hmmm, ne! Mám něco lepšího,“ odpověděl a vytáhl malý váček.

Potichu, protože si živě pamatovala jeho poslední léčení, se zeptala: „Potřebuješ s ním být sám?“

Skoro se usmál, když podotkl: „Na takovýhle malý zadeček nepoužívám zaříkadla ani zaklínadla!“

Tak to dělal – zaklínadla! Silje cítila, jak jí přeběhl mráz po zádech. Tengel jí četl myšlenky.

„A dokud využívám své síly pro dobrou věc, nevidím důvod, proč by sis měla stěžovat.“

„To bych nikdy neudělala,“ zamumlala, rudá a zahanbená. „Jenom mě někdy děsíš.“

„Poskytl jsem ti někdy důvod, aby ses mě bála?“ Jeho hlas byl tlumený, zkroušený a ta slova jí drásala srdce.

„Sille tančí – tančí,“ vykřikla najednou Sol a zcela proměnila atmosféru v místnosti.

Tengel se k ní otočil. „Co to říkáš? Silje tancovala?“

„Sill a Sol tančí kolemkolemdokola – tak.“ Ukázala mu to a dodala: „A zpívají *při-de Ten-gel, při-de Ten-gel*.“

„Zrádkyně,“ ucedila Silje mezi zaťatými zuby.

Pak se Sol přestala točit a poskakovat a prohlásila: „Sill pláče! V posteli, pláče!“

Tengel znovu zvažněl. „Opravdu, Silje?“

„Ne! Ta s tím nadělá! Nevšímej si jí.“

Pak si Sol vzpomněla, jak špatně se s ní zacházelo, a na potupu, kterou utrpěla ráno.

„Sill mě *plácla, plácla* mě,“ oznámila s vykulenýma očima, aby tak podtrhla význam svého sdělení.

„Ach, ano! Slyšel jsem, že jedna mladá holčička rozházela horké uhlíky všude kolem krbu. A nemyslím, že by tě Silje plácla nějak moc.“

Jakmile se postarali o Daga a znovu ho zabalili, usedli k jídlu. Sol měla radost, že může být tak pozdě vzhůru.

„Myslím, že tu jeho vyrážku může způsobovat mléko, které pije,“ uvažoval Tengel. „V téhle roční době krmíme krávy tuříny a jejich mléko pro něj může být příliš silné. Řeknu Eldrid, aby jednu krávu krmila senem, a uvidíme, zda to pomůže. Musíme s ním zacházet opatrně, protože nikdy nepil mateřské mléko.“

Silje byla okouzlená. „Jak to, že toho tolik víš? Ještě nikdy jsem nikoho neslyšela takhle mluvit. Mám na mysli – co žerou *krávy*!“

„Ach! V naší rodině víme spoustu věcí.“ V jeho hlase zaslechla známky hořkosti. Pak pokračoval: „Souhlasím s Eldrid, že potřebuješ trochu pomoci. Máš pod očima tmavé kruhy.“

„Nemám moc času na spaní, to je pravda, protože Dag pořád pláče. Ale je tu něco, co bych ráda, Tengele.“

„Ano?“

„Ten starý stav v zadním pokoji. Moc ráda bych na něm tkala, kdybych mohla.“

„Jistě, že můžeš!“ zabručel škodolibě. „Požádám Eldrid, aby ti ho pomohla připravit. Zajímalo by mě, jestli má nějakou přízi.“

„Můžu si upříst vlastní. Jsou tam hromady vlny. Tyhle věci mi jdou, Tengele. Pomůže mi to, abych se necítila tak zbytečná a tak bezradná.“

„Proč se tak proboha cítíš?“

Sol usnula na lavičce, stále oblečená ve svých nejlepších šatečkách. Nebyla zvyklá být vzhůru tak dlouho, ale tolik chtěla zase vidět Tengela, že si jako nejpaličatější dítě v celém Norsku prosadila svou.

„Protože jsem nepoužitelná,“ odsekla. „Jsem dobrá jen ve věcech, které nikoho nezajímají. Benedikt mi to také říkal.“

„Benedikt říkal, že jsi malá umělkyně, tvůrčí duch, a že takové lidi bychom neměli přetěžovat nudnými a rutinními pracemi, jinak to jejich nervy nevydrží. To se přesně stalo tobě.“

„Když já se za to tak stydím.“

Tengel se ještě nikdy nedotkl ženy. Ted' instinktivně natáhl ruku a pohladil ji po tváři. Silje zalapala po dechu, trochu pootočila hlavu a políbila ho na dlaň. Pevně ji chytil za vlasy a zhluboka, roztřeseně si povzdechl.

Vtom se zvedl a vstal od stolu. „Už musím jít.“

„Ale přijdeš zase brzy, že?“ Stála tam a čekala na jeho odpověď. Ani se nehnul. Jenom na ni hleděl.

„To nevím. Budu se snažit sem chodit, ale...“

„Ale co?“

„Od chvíle, co pro mě dnes Eldrid přišla a řekla mi, že bych sem měl zajít, se cítím, jako bych měl horečku. Ano, přijdu zase, ale nikdy sám. Já prostě... bych to nedokázal. Ale zítra děti pohlídám.“

Pak se rychle otočil a odešel.

Jakmile Silje uložila Sol do postele a odklidila všechno na noc, začala se pomalu odstrojovat. Obvykle spala ve své košili, protože se nechtěla svlékat úplně; v tomhle byla trochu stydlivá. Dnes večer to ale bylo jiné. Seděla na okraji postele, zalitá září ohně z hlavního pokoje, a pomalu, velmi

pomalů si přetáhla košili přes hlavu a položila si ji vedle sebe. Aniž by se odvážíla pohlédnout dolů, zlehka se dotkla svojí kůže, nechala ruce přejíždět po svém těle a dolů ke křivkám pasu. Věděla, že je štíhlá a dobře vyvinutá, s pevnými a kulatými prsy. Položila si ruce na břicho, aby cítila, jak je ploché, a teprve pak, s trochou pocitu studu, se na sebe podívala.

Její tělo by se mu líbilo, napadlo ji. Nebylo na něm nic ošklivého. Kéž by ho jen chtěl...

Zažehnala svoje představy a s nimi ji opustila i odvaha, kterou záhy vystřídal stud. Co nejrychleji si zase natáhla košili.

Shromáždění k modlitbě se konalo u Hemmingova otce, v náčelníkově domě. Silje tam šla s Eldrid, nervózní a úzkostná, ale zároveň vzrušená. Tengel přišel, aby se postaral o děti, a jeho letmý, skoro nezpozorovatelný úsměv stačil na to, aby z něj vyžila celý týden, nebo si to aspoň myslela.

Přišly do skvostného domu. Asi ne tak velkého, jako byl ten Benediktův, ale nabízel všechno, co mohl člověk na tomhle odloučeném místě chtít. Pyšnil se dřevořezbami a vzory, které byste těžko hledali kdekoli jinde. Každá zárubeň a stropní trám byly vypracované tím nejumělečtějším způsobem.

Na Silje to všechno udělalo takový dojem, že se úplně zapomněla řádně uklonit a přivítat se se svým hostitelem.

„Ano, jsou celkem hezké, že?“ Hemmingův otec byl vůdce každým coulem, štíhlý, s dlouhým plnovousem a vznešeným držením těla.

Silje se vrátila do reality a sklopila oči od trámu, který obdivovala.

„Je tak neuvěřitelně krásný,“ zvolala. „Kdo mohl vyrobit něco tak dokonalého?“

„Ach! Je to velmi staré, pár set let, myslím. Zdobil ho jeden z mých předků. Domnívám se, že ty musíš být Silje. Hemming o tobě mluvil a taky o tom, jak jsi pomáhala zdobit kostel. Takže těmto věcem rozumíš?“ Poslední otázku následoval povýšený chechtot, jako by měl náčelníka i okolí utvrdit v tom, že žena nemůže vědět nic o umění.

Nezapomněla na své dobré vychování a zhluboka se uklonila. V hale stál Hemming, s tím svým posměšným úsměvem, ale nic neřekl.

Jeho otec pokračoval: „Řekli mi, žes statečně zachránila život mému nezvedenému synovi. Za to ti patří můj srdečný dík.“

„Já toho zas tak moc neudělala,“ poznamenala skromně. „Většinu zařídil Tengel.“

Zvědavě na ni pohlédl. Něco na tom, jak vyslovila Tengelovo jméno – s úctou, bez dechu – ho překvapilo.

Zavedli je do velké haly, kde se sešel zbytek Prokletých, s výjimkou těch, kdo měli nejvýsostnější právo nazývat se Prokletými: ubohých potomků zlého Tengela.

Silje se cítila velmi nepříjemně před tolika zvědavými tvářemi, které sledovaly její příchod. Po obou stranách dlouhého stolu byly lavice, jedna pro muže a jedna pro ženy. Zdálo se, že obě strany jsou stejně kritické, co se týče nově příchozího, ale na to ji Eldrid připravovala. Silje žila s těmi, kterých se nejvíc báli. Kdo by se k něčemu takovému odvážil? Co to bude za člověka?

Všichni mlčeli. Udělala jediné, co se dalo – uklonila se jim a čekala u dveří. Přesto si okamžitě všimla důkazů všeho, co slyšela o příbuzenských sňatcích.

Byli tu dva mentálně postižení s ústy dokořán, pak jeden, který byl zjevně blázen, a pár velmi nebezpečně vypadajících jedinců. Přesto všichni byli přijímáni takoví, jací jsou, a to Silje připadalo velmi dojemné. Jenom nedokázala pochopit, proč by se měli vyhýbat takovému dobrému člověku, jako je Tengel.

Uvedli ji na místo a začala bohoslužba. Těžko se dokázala soustředit, ať se snažila sebevíc. Ačkoli věděla příliš dobře, že by měla naslouchat slovu božímu, cítila prohnané pohledy ostatních; ty oči, které se odvrátily, jakmile se podívala jejich směrem.

Většina lidí tam vypadala přátelsky, ale kvůli tomu ještě nebyli o nic méně kritičtí nebo zvědaví: vlastně skoro

naopak. Nejhorší ze všech byli dva mladí hoši, kteří prostě seděli a celou dobu na ni zírali, aniž by se namáhali předstírat, že to tak není. Jeden z nich pravděpodobně nebyl úplně normální, ale nebylo to poznat na první pohled. Bylo na něm něco divného – nedokázala to popsat – v jeho očích se odrážela neovladatelná zuřivost, která Silje říkala, že by si na něj raději měla dávat pozor.

Když skončily modlitby a všichni vstali, ke svému zděšení zjistila, že mnozí z duševně narušených mají řetězy. Tak takhle mají zařízeno, aby byli v bezpečí! Jejich neutěšená situace ji zarmoutila, ale možná není jiný způsob, jak je uhlídat...

S těžkým srdcem šla zpátky domů, plná soucitu se všemi v údolí, znepokojená a daleka toho, aby mohla říct, že ji boží slovo posílilo.

Vzpomněla si na něco, co jí říkala Eldrid. Že v mnoha případech jsou tyhle zbožné tváře jenom hra. Protože za nízkými, úzkými dveřmi jejich domovů se lidé klaní před různými bohy – neviditelnými silami přírody, nadpřirozenými duchy, které se člověk ani neopovází pojmenovat.

Netýkalo se to jenom příbuzenstva prvního Tengela, kdo se pohroužil do tajuplných věcí, ačkoli oni byli jediní, kteří měli skutečnou moc. Proto nikoho nepřekvapilo, že se okolní svět bál všech Prokletých, že všichni byli vyobcováni a pronásledováni světskými úřady.

Ženy chvíli mlčky kráčely, než Silje přemohla zvědavost a zeptala se: „Je tu jedno obydlí, blízko ústí jezera, které mi Tengel ukázal, když jsme přijeli. Řekl, že tam žijí dva jeho příbuzní a že se tam nikdy nemám přibližovat. Byli dnes na tom shromáždění?“

„Hanna a Grimar? Ne, zbláznila ses?“ odpověděla Eldrid a při tom se pokřivovala.

„Oni jsou ti... ti... *nejhorší!*“

„Ach, ano!“ vyhrkla Eldrid a zhluboka se nadechla. „Nikdo tam nechodí. Nikdy!“

„Proč ne?“

Starší žena začala šeptat. „Mohou na tebe uvrhnout nemoc. Přimět tě, abys viděla různé věci – ochromit tě, nebo oslepit tvé oči – proklít krávy, aby přestaly dojit, všechno zlé je v jejich moci. To oni mohou za to, že je v tomhle údolí tolik prost’áčeků.“

„To není možné!“ namítla Silje rozhodně. „Mě taky učili, že ani šlechtické rodiny se mezi sebou nesmí mnohokrát vdávat a ženit, protože se tím kazí krev. Takže myslím, že za to nemůžete dávat vinu Hanně nebo Grimarovi.“

Eldrid na to nic neřekla.

„Kdo se o ně stará? Kdo ví, jestli mají dost jídla?“

„Oni se o sebe starají sami.“

Silje nepřestávala dotírat. „Ale myslela jsem, že jsou staří, zvláště ta žena.“

„Oba jsou staří. Ale my se s nimi nebudeme stýkat. A ty uděláš nejlíp, když budeš dbát Tengelových rad a budeš se od nich držet dál!“

Tengel na ně čekal u dveří. Dychtivě pohlédl Silje do očí, jako by právě na ten okamžik čekal celý den, a zdálo se, že ho ten pohled uklidnil.

„Tak jaké to bylo? Vypadáš ustaraně,“ oslovil Silje.

„Je to tak překvapivé,“ přerušila ho Eldrid, když vešla do místnosti, „po takovém setkání? Hltali to děvče očima. Zvláště ti Brattengovi mládenci!“

Tengel za nimi vešel se starostlivým výrazem ve tváři.

„Myslíš, že jí hrozí nějaké nebezpečí?“

„No, jestli se ptáš mě, *někdo* by tu s ní měl zůstat,“ odpověděla Eldrid. „A ty teď taky nebydlíš zrovna na nejlepším místě. Jak to šlo s dětmi?“

„Sol má tolik energie. Úplně mě utahala,“ podotkl s úsměvem. „A Dag měl svůj koncert jako obvykle. Teď právě spí – konečně! Silje, nevím, jak jsi to všechno mohla zvládat. Proč jsi nepožádala o pomoc už dřív?“

„Styděla bych se sama za sebe,“ odpověděla. „Pomysli na všechny ty matky s tuctem nebo i více dětmi – a které navíc žijí ve velké chudobě! O mě je dobře postaráno. Neměla bych se umět postarat o dvě děti?“

Tengel se zasmál. „Řekl bych, že jenom Sol vydá za pět malých křiklounů.“

Silje napadlo, že z něj cítí nervozitu. Nebyl si jistý sám sebou a poprvé od doby, co ho poznala, byl takový nemotorný. Neodvažoval se na ni zpříma pohlédnout a se smutným výrazem odvracel tvář. V tu chvíli Eldrid vzala Sol s sebou, aby došly pro nějaké mléko, a oni zůstali sami. Stáli čelem k sobě, a ani jeden nevěděl, co říct.

Silje prolomila ticho. „Pověz mi, co se děje, Tengele.“

Nejdřív neodpovídal, ale pak ze sebe pomalu vysoukal: „Neměla jsi to udělat, dnes v noci.“

„Udělat co?“

„Když... jsem... tě pohladil po tváři.“

Měl na mysli, když mu políbila ruku... Koukala do podlahy a doufala, že zářivý ruměnec jejích rozpaků nebude tak vidět.

„Nemohla jsem si pomoci, Tengele. Prostě se to stalo. A byl jsi to ty, kdo mě uvedl v pokušení.“

Chvíli na ni hleděl smutnýma očima. „Prosím, nedělej si ze mě legraci, Silje. Nesnesu to!“

„Já si z tebe *vůbec* nedělám legraci,“ odsekla.

„Moje drahé děvče, myslíš, že si neuvědomuji, jak vypadám? Znetvořený, zohyzděný, jako nějaké divoké zvíře. Hanobený všemi do jednoho.“

„Ne mnou.“ Její šepot byl lehký jako vánek.

Stál naprosto nehybně. Skoro jako by přestal dýchat.

Silje ztěžka polkla a potichu promluvila. „Jistě tě moje pocity nepřekvapily, že?“

Beze slova, jedním plynulým pohybem si dřepel vedle ohně a začal se v popelu přehrabovat klackem.

„Tak mi řekni o těch snech, Silje.“

„O mých... Ach, ty myslíš *tyhle*.“

„Ano. Říkáš, že chápu tvé pocity, ale já je nechápu. Není snadné pochopit rozdíl mezi – no, tím, co jsi jednou popsala jako oddanost ke mně – a soucitem.“

Trochu rozechvělá se skrčila vedle něj. „Nevím, jestli se to odvážím vyprávět. Byla jsem vychovaná k cudnosti, jak dobře víš.“

„Vím. Ale teď je potřebuji slyšet. Spousta věcí je pro mě právě teď dost těžká a musím zjistit, jestli jsem sám, nebo jestli je tu někdo další, kdo mě chápe. Osoba, která...“

„Která tě má ráda? Víš, že je. Ale žádáš ode mě příliš, Tengele. Jak mohu popsat slovy všechno, co jsem cítila ve svých snech?“

„Když to dokážeš, pak ti budu vyprávět všechno, co se mi zdálo o tobě.“

Začalo jí vedle něj být horko a pocítila znepokojení. Šla a sedla si na nízkou stoličku, ale tvrdé, nečalouněné sedátko bylo nepohodlné a ona se na něm pomalu uvelebila s

bolestným, smyslným pohybem, který zjevně viděl. Otočil se zpět k ohni.

„Prosím, snaž se pochopit, proč to žádám. Potřebuji něco, co by mě podpořilo! Ted' toho mám spoustu, pro co žít – tebe a děti – ale nemám nic, z čeho bych žil, když jsem sám. Dej mi to, Silje. Můj život byl plný osamění. Neznám nic než samotu.“

Chápala, co tím myslí, a tak – když sebrala odvahu – začala šeptem vyprávět.

„Vždycky se mi zdálo o vašich horách. Říkávala jsem jim Země stínů a bylo to doupe děsivých démonů, kteří se vznesou, letí k mému domovu a vystraší mě. Ale pak se v tom mém zvláštním snu něco změnilo...“

Zarazila se a Tengel se na ni úkosem podíval. Byl nezvykle napjatý.

„Pokračuj,“ vybídl ji. „Myslíš to s tvou vášní?“

„Ano! Tengele, ale nemůžu ti říct víc. Tohle není správné.“

„Prosím tě,“ zašeptal jí. Ruce se mu třásly, když sevřel klacek, kterým prohrabával ohniště.

Atmosféra v místnosti se změnila. Vzduch jako by se chvěl, podivně se tetelil.

Silje zoufale zasténala a pak pokračovala: „Ti démoni nebyli stejní jako předtím. Byli jiní... dospělí, chlípni muži... a toužili po mně... A já ležela... nahá na pastvině. Čekala jsem na... jednoho zvláštního, až...“

Tengelův strnulý výraz se nezměnil.

„Nakonec se démon, na kterého jsem čekala, objevil, ale zůstal daleko ode mě nad horským hřebenem. Ale já jsem *viděla*, že jsi to ty, a moje tělo se začalo... vzrušovat... a rozpalovat nesnesitelným žárem uvnitř. A pak jsem se probudila. To byl ten první sen.“

Zakryla si tvář rukama. Tengel je něžně odtáhl.

„A ten druhý?“

„Ne, ten ti nemůžu říct!“

„Ten došel až do... konce?“

„Ne, ten skončil jako ten první, v rozhodujícím okamžiku. Jenže jsem se v něm chovala nestydatě, Tengele. Chtěla jsem vidět tvoje tělo a cítit, jak se dotýká mého. A v obou případech, když jsem se probudila... Ne, copak ti můžu říkat takové věci?“

„Probudila ses plná chtíče a touhy?“ zeptal se, aniž by na ni pohlédl.

Její mlčení mu napovědělo, co už věděl.

„Za to se vůbec nemusíš stydět,“ konejšil ji. „To se stává většině lidí. Myslím, že navzdory své výchově a nesmělosti máš velmi silné,“ hledal to správné slovo, „touhy.“ Tlumeným tónem dodal: „Věděl jsem to, jakmile jsem tě poprvé uviděl. Máš to v očích – a ve výrazu tváře.“

„Ale já toužím jen po...“ začala nahlas, ale pak si uvědomila dosah svého přiznání a dokončila potichouнку: „tobě.“

Podle jeho úsměvu hned poznala, že ho naplnila nesmírným štěstím. Snažil se ho, byť bez úspěchu, zakrýt.

„A teď jsi na řadě ty,“ vybídla ho rozpačitě. „Slíbil jsi, že mi budeš vyprávět o svých snech.“

Horko v místnosti bylo skoro nesnesitelné a Silje věděla, že nepřichází z ohně v krbu.

„Nebude to snadné.“

„To jsem říkala taky, ale tys mě přiměl, abych se ti i tak svěřila.“

„Nebude to snadné, Silje, protože moje sny jsou denní sny. Když spím, tak spím. Nic víc.“

Cítila, jak jí projelo vzrušení. Znovu se trochu zavrtěla na stoličce. „Denní snění?“

„Ano! Byl jsem s tebou, Silje. Každý večer, i když jsi ještě byla v Benediktově domě, věděl jsem, jak vypadá tvůj pokoj. Vzpomínal jsem na chvíli, kdy jsem ti položil ruce na chodidlo, ale pak jsem s nimi zajel výš, pod tvé sukně. Já, který si nikdy nedovolil ani pomyslet na ženu. V mukách rozkoše jsem tě svlékl a díval se na tebe, jak tam ležíš, a...“

Silje zalapala po dechu; zaskočily ji pocity, které v ní jeho slova vyvolávala.

„A stále jsem tě držel kolem pasu, ještě dlouho potom, co jsem ti pomáhal z koně. Pořád cítím, jaké to přesně bylo, a ve svých představách jsem ti sáhl pod šaty a chytil tě za prsa. Dotýkal jsem se tvé měkké, teplé kůže...“

Siljin vzdech ho pobídl.

Rychle dodal: „Ale nikdy jsem se neodvážil za tebou přijít, dokonce ani v myšlenkách. Je to příliš posvátné, nedotknutelné. Uvědomuji si, že to nikdy nemůže být skutečné. Nikdy nesmím dovolit, aby se nějaké dítě narodilo do stejného utrpení, které mám já. Ale máš moje nejhlubší, nejsrdečnější díky za to, že ses odvážila vyprávět mi svoje sny. Dala jsi mi sílu jít dál.“

„Ale je to teď pro tebe snazší?“

„Ne,“ odpověděl tiše.

„Ani pro mě ne.“

Položil ruku na její. Zamumlal jenom: „Silje,“ ale v tom jediném slovu slyšela všechno, co k ní cítil – tělem i duší.

Přemožená něhou a horkem ze sebe vysoukala: „Už o tom nikdy nebudeme mluvit, souhlasíš?“

„Ano,“ přikývl.

Ponoření v myšlenkách zůstali sedět u ohně a oba si uvědomovali, že jim přítomnost toho druhého přináší pocit sounáležitosti, stejně jako pocit smutku.

Nakonec to byl zvuk Solina radostného hlasu, který prolomil jejich rozlíceněné rozpoložení. Tengel se hned postavil a pomohl Silje na nohy. Na okamžik jeho tvář rozjasnil prchavý úsměv, něžný, ale smutný.

Spolu šli ke dveřím ostatním naproti.

KAPITOLA 12

Druhý den ráno Eldrid přišla vyzvednout děti. Dohodli se, že u ní pár dní zůstanou. Dag už během noci vydržel trochu spát a Silje usoudila, že už nemá zadeček tak červený a bolavý jako předtím. Možná se jí to jen zdálo! Předchozí den je Tengel požádal, aby povolily „tu příšernou zavinovačku“, což bylo přání, proti kterému Eldrid bouřlivě protestovala. Každý přece ví, že dítě, které nebude pevně svázané v zavinovačce, bude znetvořené. Člověk musí dávat pozor, aby miminku nožičky narostly rovně! Přišel snad o rozum?

Nicméně Silje se rozhodla, že vázačku povolí, jakmile se chlapec vrátí k ní. Už to tak dělala, když bydleli u Benedikta, a její neutuchající důvěra v Tengela jenom podpořila její odhodlání.

Jakmile Eldrid i s dětmi odešla, Silje začala plnit košík jídlem. Byla plná nervozity, když se připravila vyrazit ven, oblečená v krásném sametovém plášti od Tengela. Šla po málo vyšlapaných stezkách a doufala, že ji nikdo neuvidí. Prošla březovým lesem rostoucím *na* úbočí na vzdálenější konec údolí, blíž k místu, kde jezero ústilo do ledovce.

Zanedlouho jistě bude sněžit. Vrcholky hor zmizely v nízkých, těžkých Šedých mracích a těch pár svahů, které se dalo zhlédnout, byly zcela pokryté sněhem. Dnes bylo mnohem chladněji než v posledních dnech a ledový vítr se hlasitě prodíral stromy a chrastil listím, které ještě tu a tam zůstalo viset na větvích.

Silje věděla, že v nějakém místě bude muset přejít cestu, a doufala, že se jí to povede nepozorovaně. Ale to jí nebylo souzeno. Jakmile vstoupila na pěšinu, uviděla nějakou ženu, jak kráčí proti ní, ale žena k Siljinu velkému překvapení okamžitě skočila do lesa u cesty a schovala se. Podobného chování si v tomto údolí všimla už dříve. Lidé, kteří tu žili zavření a odříznutí po mnoho generací, se velmi báli *každého* cizího člověka. Ta žena měla prostě ze Silje strach, a možná dokonce věřila, že ji může nějak ohrozit.

Silje se zasmála sama pro sebe a zamyšlená si šla dál svou cestou.

Jakmile v kotlině uviděla staré stavení s nízkou střechou, srdce se jí divoce rozbušilo a roztřáslly se jí ruce. Odváží se jít dál?

Chalupa nevykazovala žádné známky života. Zvuk sekyry přicházel z opačného konce údolí. Napadlo ji, zda to dokonce není Tengel, a to pomyšlení ji uklidnilo.

Ve sněhu, kde právě stála, nebyly žádné stopy, i když naposledy sněžilo před týdnem. Jak je to dlouho, co je sem naposledy přišel někdo navštívit?

„Nikdo tam nechodí... Oni se o sebe starají sami...”

Klidně by mohli být už týdny mrtví, napadlo ji! Pak si vzpomněla na ten strašlivý pocit hrůzy, který cítila, když tudy projížděli hned po vstupu do údolí. Ten pocit, že ji někdo sleduje.

Šla dál k chalupě a každý kousíček jejího těla šířila nejistota. Každý další krok byl těžší, jak se jí čím dál víc zmocňoval strach.

Chalupa měla stájové dveře, zkroucené v pantech, u jejichž nižší poloviny ležela vysoká vrstva sněhu. Prsty se jí tolik třáslly, že její první pokus zaklepat vůbec nebyl slyšet. S rozechvělým srdcem to zkusila znovu. To už byla vyděšená k smrti.

Čekala.

Nic.

Stále ještě nic neslyšela, když se horní polovina dveří otevřela a ona poskočila leknutím. V šeru za dveřmi se zaleskly kočičí oči starce. Silje se uklonila, když se objevila podezíravá, svraštělá stará tvář – která byla nápadně podobná té Tengelově.

Mezitím, co se snažila vzpamatovat – jako by úplně přišla o hlas – se zevnitř ozval pronikavý, ironický hlas.

„To je Tengelova žena! Pust’ ji dovnitř, Grimare!”

Na tento povel se spodní část dveří otevřela, Silje překročila vysoký práh a vstoupila na hliněnou podlahu uvnitř. Ucítla ten nejpříšernější zápach, načichlý zašlou

špínou, starobou a dřevěným kouřem, který prosytil každý centimetr tohoto místa. V pokoji bylo velmi málo denního světla, protože kryt nad kouřovým otvorem ve střeše byl černý od sazí, a ačkoli tu probleskovala záře od prostého krbu na podlaze, byla tak slabá, že tu skoro nic nebylo vidět.

Silje to chvíli trvalo, než její oči přivykly těžkému ovzduší plnému kouře, ale nakonec dokázala rozeznat postavu sedící v krátké posteli v protějším koutě. Znovu se hluboce uklonila a uvažovala, jestli by se sem hodil obvyklý pozdrav „*Bůh žehnej vašemu domu*“.

Místo toho řekla: „Dobrý den, matko Hanno! Jsem Silje, a protože vy oba jste Tengelovi nejbližší příbuzní, rozhodla jsem se za vámi přijít. Přinesla jsem vám pár věcí a doufám, že mi uděláte tu čest a přijmete je.“

Slyšeli, jak se jí třásl hlas?

Stařena něco zabručela. Silje stěží viděla její tvář, skrytou v temném stínu. Měla jen pocit, že vidí něco prastarého, napůl rozežraného hnilobou, co se do ní zabodává očima. Grimar zavřel dveře, přešel místnost a zastavil se kousek za ní. Cítila na krku jeho dech.

V jednom strašlivém okamžiku ji téměř přemohla divoká panika a chtěla z chalupy utéct. To ticho v místnosti, odporný nakyslý zápach smíšený s kouřem – ale především něco, co číhalo v samotném ovzduší, něco neurčitého, co nedokázala popsat – z toho všeho jí tuhla krev v žilách. Napřímila se a otočila se ke Grimarovi.

„Mohu to někde vyložit? Musím si s sebou odnést košík zpátky. Patří do domu, kde bydlím.“

Grimar ji chytil za paži a ona skoro nahlas vykřikla, než jí došlo, že ji jenom chce zavést ke stolu.

Vybalila jídlo – chléb, solenou šunku, vánoční klobásy, máslo a sýr, z nichž většinu dostala, když opouštěla Benediktův statek. Stařena se v posteli posadila vzpřímeněji a natahovala krk ke stolu. Silje mluvila přímo k ní s vědomím, že v tomhle domě vládne ona.

„Pokud pro vás mohu něco udělat, pak mi to prosím řekněte. Mohu vám pomoci poklidit a vycídit. Mohu požádat Tengela, aby donesl dříví na zátok.“

„Tengel!“ zahihňala se stařena divným, pronikavým hlasem. „Tengel je hlupák! Má moc, ale nepoužije ji. Raději ji promarní! Nechci tady Tengela. A co bys tu dělala ty? Nemáš na takové práce povahu.“

Hněv staré babice začínal Silje děsit.

„Tengel je na mě moc hodný,“ podotkla potichu, odhodlaná bránit ho, i kdyby to mělo ženu ještě víc dopálit.

„Ale on ti dítě neudělá!“ vybuchla Hanna. „Jenom on může předat dál naše síly, a přesto se raději bude dívat, jak zemřou s ním!“

Jak může tohle všechno vědět, uvažovala Silje. Jenom tu leží; s nikým se nevidí.

„On není jediný,“ přela se. „Je tu také Sol.“

„Sol nepředá dál naše skutečné dědictví! Ty, děvče! Ty jsi ta, kdo předá dál odkaz toho prvního, velkého Tengela. Ty, jenom ty, můžeš změnit názor jeho tvrdohlavého příbuzného. Ty!“

S očima zabodnutýma do podlahy Silje odpověděla: „Víte dobře, že bych chtěla, stará matko. Dokážete přece číst moje pocity, ne?“

„Ach, ano!“ odpověděla skřípavým hlasem. „Umím číst tvé pocity a vím, jaké plameny uvnitř tebe hoří, děvče. Není pochyb, že jsi Tengelova žena. Je to víc než jen touha být v náručí toho druhého, která vás spojuje. Připravím ti lektvar, po kterém změní...“

„Ne!“ prohlásila Silje rozhodně. „Láska způsobená kouzly pro mě nemá cenu. Když ho nedokážu získat bez nich, pak si ho nezasloužím.“

„Jsi ta nejsmělejší bytůstka, kterou jsem v posledních letech potkala,“ řekla Hanna tiše a pomalu. „A taky jsi hrdá. Pozor na hrdost, Silje, je to nebezpečné břemeno.“ Pak se zasmála, ale nebyl to obyčejný smích. „Opovažuješ se odmítnout moji pomoc! To je proto, že jsi v údolí nová a nevíš nic o naší moci. Víš, že tě můžu zničit, aniž bych se tě dotkla?“

„Řekli mi o vašich silách. Ale víc jsem se bála, že jste tu v nouzi a sami.“

Hanna se znovu opřela o čelo postele.

„Ty jsi *skutečně* Tengelova žena,“ zadrmlila spokojeným tónem. „Dělej, co umíš, a bude to tak, jak toužíš. Přijde za tebou. Ale řekni mi, už jsi to viděla?“

„Viděla co?“ zeptala se bezmyšlenkovitě.

Stará čarodějnice ležící na posteli se znovu zasmála.

„Viděla jsem ho jako novorozeně. Už v té době jsem si pomyslela: kdyby to tak věděly ženské, stály by kvůli tomu frontu, až bude dospělý. Ale to nebude dobré pro mladou pannu!“ Najednou Silje došlo, o čem to ta stará baba mluví! Tváře jí zrudly, zmocnily se jí rozpaky a odpor.

„Však uvidíš. Uvidíš,“ radovala se škodolibě babizna. „Ach, ano, uvidíš.“

S nesmírným úsilím se Silje dokázala ovládnout. Trochu zaváhala a pak se zeptala: „Umíte... můžete mi říct... jaká mě čeká budoucnost?“

V místnosti se rozhostilo těžké ticho. „To bych mohla. Tengelův osud nevidím, protože má stejnou moc jako já a brání mi, abych ho viděla. Nedokážu říct, jestli tvoje budoucnost leží vedle něj, ale budeš mít dítě – ačkoli nevidím, kdo bude otcem, protože to mi taky můj protivný, tvrdohlavý synovec brání vidět. Jdi domů a promluv mu do duše, Silje. Polap ho svým mládím a něhou, a než se naděje, zaseje do tebe své semeno!“

Uklonila se, tváře měla ještě červenější než předtím a zvedla prázdný koš.

Grimar ji následoval ke dveřím a vyprovodil ji.

Jakmile se dostala zpátky do lesa, kde ji nebylo vidět, zastavila se a skryla tvář do dlaní. Celé tělo se jí divoce třásl strachem a hanbou, zuby jí drkotaly a krátce, sípavě kašlala.

Ale byla tu jedna věc, kterou díky tomuhle setkání zjistila: dokud tu bude naděje, že by mohla Tengelovi porodit dědice, nemusí se zlé Hanny vůbec bát. Rozhodla se, že nikomu neřekne o své návštěvě u starců. Neodvažovala se.

Přešly nejhorší zimní měsíce, které s sebou přinesly ledové větry skučící kolem domů, kluzké cestičky na dvorku a závěje naváté těsně ke dveřím, takže téměř každé ráno skoro nemohli otevřít dveře. Silje znovu nabrala síly a vzala si děti zpátky k sobě a život v chaloupce začal plynout ve větší pohodě. Dag se vyléčil a Sol byla veselá a šťastná – pokud bylo po jejím!

Nastaly samozřejmě i časy, kdy jedna druhou udolala. Kvůli zimě nemohli vyjít ven několik dní v kuse a kvůli tomu někdy veliký pokoj vypadal jako bojiště nebo smetiště – ale s trochou úsilí Silje dokázala zajistit, aby všechno celkem dobře fungovalo.

Když upředla nějakou přízi, zasedla ke stavu. Čas, který Silje strávila tkaním, jí dodával sílu poprat se s těmi nudnějšími pracemi v chalupě. Zanedlouho se sousedé

doslechli o jejím nadání vyrábět krásné látky, a když přemohli svůj strach, začali ji navštěvovat. I když Silje tyhle návštěvy vítala, trochu se jich i děsila, protože nikdy nevěděla, co jim nabídnout. Její chlebové bochánky byly vždycky na okrajích trochu spálené, její sýry příliš měkké, nebo příliš tvrdé, a kousky sušené ryby se špatně krájely nebo se naopak rozpadaly.

Vesnické ženy jí dávaly spolehlivé rady ohledně používání tkalcovského stavu, zatímco ona je učila různé techniky a ukazovala jim nové vzory. Přesto, ať se snažila sebevíc, byla Silje ohromená, jak úzkoprsá a omezená mohou být jejich konverzační témata. Obyvatelé údolí měli mizerný jazyk a neobyčejně malou slovní zásobu. Rozhovory byly omezené na pár témat: štěstí a nesnáze ostatních lidí – spíš to druhé – a péče o jejich domovy a statky. To bylo všechno. Když se Silje pokusila mluvit všeobecně o něčem jiném – historii, umění nebo náboženství například – pohlíželi na ni podezíravě a mlčeli jako hrob. Nevěděli nic o životě mimo údolí, a ani je to moc nezajímalo.

Zdálo se, že celý jejich svět představuje jedině údolí Prokletých.

S Tengelem se viděla velmi zřídka. Navštívil je, jen když to bylo opravdu nezbytné, aby udělal nějakou těžkou práci,

kterou ona nezvládla, a aby se ujistil, že jim nic nechybí. Snažil se na ni nikdy nepohlédnout zpříma, a protože znala jeho důvody, smířila se s jeho nepřítomností.

Jistě, byly okamžiky, kdy se jejich oči setkaly, chvíli na sebe hleděli a pokaždé v takové chvíli upadli do zvláštního, jakoby hypnotického mlčení. Oba věděli, že se mezi nimi nic nezměnilo. Nebo ano? Začala být jejich touha a vášně svým způsobem ještě intenzivnější, tak silná, že nakonec dosáhne kritického bodu? Silje se děsila, že by se to mohlo stát a tak se mu snažila vyhýbat, jak jen mohla.

Co se Tengela týče, ten o Silje mluvil s jejich náčelníkem. Byli spolu venku na zmrzlém jezeře a snažili se nalovit nějaké ryby, aby šetřili zásoby jídla. Každý sekrou vysekal do ledu díru, kterou museli kvůli nesmírné zimě neustále uvolňovat, aby znovu nezamrzla. Opíral se do nich ostrý vítr. Ovšem příležitostně i polevil, což bylo znamení, že už se blíží jaro.

Náčelník byl jedním z mála lidí v údolí, kteří se Tengela nestranili.

„Tak co budeš dělat se Silje?“ zeptal se najednou.

Tengela jeho otázka zaskočila. „Jak to myslíš?“

„Rozptyluje mi tu hochy. Koukají, kde bydlí – a mezi sebou se o ni perou.“

„To jsem nevěděl.“ Tengelovi se na čele objevily znepokojené vrásky.

„Neboj se. Zatím se neopovází se mezi vás plést. Ale jednou se něco stane. Musíš si ji vzít – a rychle! Děvče, které žije úplně samo, no, to je příliš velké pokušení pro každého mladého muže.“

Tengelovi se sevřel žaludek. „Já nevím... Nemůžu si ji prostě vzít proti její vůli.“

„Ale jistě, že můžeš, jsi chlap! Není to snad u nás zvykem? Nečeká se, že by dívka měla rozhodovat o takových věcech. Měl by sis s ní promluvit. Předpokládám, že se jí bude líbit nějaký mladý hoch. Ona je moc hezká žena a velmi schopná. Mám dojem, že se o ni zajímá dokonce i Hemming, a takové nevěstě bych neřekl ne.“

„Přinese do manželství dvě děti,“ poznamenal Tengel.

„Ty a Eldrid se postaráte o tu dívku. Je to vaše krev. A ten malý hoch se může v domě hodit. Každý muž navíc je pro statek důležitý. Promluv si s ní a zjisti, co cítí! A pamatuj: Hemming není zrovna špatná partie!“

Po tomhle rozhovoru Tengel ztratil chuť do rybaření a vrátil se domů.

Silje o tomhle rozhovoru neřekl a ukázalo se, že to byla chyba. Hned další den se začaly dít věci, o kterých náčelník mluvil.

Tengel se vracel z neúspěšného lovu na úbočí hory, kde se snažil polapit tetřeva. Věděl, že Hemming byl také na lovu, a když došel k úzké, hluboké řece nedaleko Siljiny

chalupy, zahlédl ho. Stál na skalní římse nad valící se vodou a něco sledoval.

Tengel k němu s neblahou předtuchou zamířil. Hemming ho uviděl a zamával na něj. Vůdcův syn se drze usmíval.

„Podívej se támhle,“ vybídl ho.

Tengel pohlédl dolů, kde Silje v ledově studené vodě zřejmě máchala prádlo. Na protějším břehu se před nimi otevřel nepříjemný výjev. Rozprostřela prádlo na balvany, za kterými se plížil mladý Bratteng, aby se na Silje zezadu vrhl. Byl to ten hanebnější ze dvou bratrů a jeho úmysly byly zřejmé.

Tengel varovně vykřikl, ale jeho hlas zanikl ve hřmotu vody. Břeh byl v tomhle místě příliš vysoký, aby se dostal na druhou stranu. A Hemming jen stál a smál se! Tengel se naléhavě rozhlížel po kameni, který by mohl hodit, když ho Hemming s obdivným pohledem zatahal za paži a ukázal směrem k Silje.

V okamžiku, kdy Bratteng Silje napadl, se otočila a udělala něco tak úžasného a mrštného, že ani jeden z nich nevěřil svým očím.

S bleskovou rychlostí Silje popadla mladíka za vlasy a přitáhla ho k sobě, takže zvedl ruce, aby se vysvobodil. V tu chvíli mu dala druhou pěstí pořádnou ránu do brady a vystřelila kolenem nahoru a kopla ho do nejcitlivějšího místa na těle. Chlapec padl na zem, zůstal tam ležet a svíjel

se bolestí. Silje rychle posbírala prádlo a utekla od řeky k chalupě.

Tengel a Hemming se na sebe podívali.

„Bůh s námi,“ zalapal po dechu Hemming. „Nemyslím, že to na ni někdy zkusím!“

„Říkala, že se naučila, jak se ubránit,“ podotkl Tengel ohromeně. „Nikdy mě nenapadlo, že měla na mysli tohle...“

Šli dál dolů, aby našli místo, kde by se dala přejít řeka. Mladý Bratteng se mezitím postavil a odpotácel se pryč. Bylo nepravděpodobné, že by to zkusil znovu.

„Půjdu se podívat, jak jí je,“ zamumlal Tengel, když přešli řeku, a rozešli se každý svou cestou.

Tengel našel Silje venku, jak věší prádlo. Dokonce i z dálky bylo vidět, že je rozrušená.

Spěchal k ní. „Viděl jsem všechno, co se stalo.“

Upustila prádlo do sněhu, utíkala k němu a vrhla se mu do náručí bez ohledu na to, že by se mu to nemuselo zrovna líbit.

„Ach, Tengele, Tengele! Proč tady nemůžeš být pořád?“ zašeptala roztřeseně. „Bez tebe jsem tak bezmocná. Tak nechráněná.“

„Ne proti tomu, co jsem právě viděl,“ odpověděl, zaskočený vlastním váhavým hlasem. Bylo pro něj těžké stát na tom skalním převisu, dívat se a nemoci jí pomoci.

Nezmínili se o svém vztahu ode dne, kdy se jeden druhému svěřili se svými city. To už byly skoro dva měsíce.

„Kde jsou děti?“ zamumlal rty přitisknutými do jejích vlasů.

„S Eldrid. Nechtěla jsem je brát k vodě.“

Tengel ji nechtěl pustit z náručí a ona se tomu vůbec nebránila!

„A Dagovi je dobře?“ zeptal se jenom proto, aby tenhle nádherný, šťastný okamžik trval o něco déle.

„Asi není moc silný, ale to může být tím, že nikdy neměl mateřské mléko, jak jsi říkal. Ale už se posadí – s pomocí.“

„Silje, už několikrát jsem ti chtěl říct něco o Dagovi, ale kdykoli se potkáme, máme jiné starosti.“

Chápavě se na něj usmála. Prsty si pohrával s pramenem jejích vlasů, který se jí při práci uvolnil. Hlavu měla opřenou o jeho prsa, pootočenou k jeho rameni, a zasněně se dívala na jejich dům. Rukama se ho držela za ramena.

„Pamatuješ si na ta písmena C a M na prádle, ve kterém jsi našla Daga zabaleného?“ zeptal se.

„Jak bych na ně mohla zapomenout.“

„Víš, žes našla chlapce nedaleko městské brány a také že byl na látce znak šlechtické koruny. Vyslal jsem muže – byl to ten vozka – aby se pokusil najít matku dítěte. Myslíme, že se mu to podařilo. Jenom jsem ti to nestihl říct předtím, než jsme museli utéct, a od té doby, jak jsem už řekl, jsem na to vždycky zapomněl.“

„Jak můžeš zapomenout na takovou věc?“ zeptala se vyčítavě, s vážným výrazem ve tváři. „Víš, jak moc jsem přemýšlela o Dagově původu! Takže co ten tvůj chlap zjistil?“

Tengel se bránil, seč mohl, kouzlu jejích krásných čistých očí.

„Existuje nějaký baron Meiden, který má palác docela blízko městských bran. Ten má dceru Charlotte, o které se říká, že nepatří ani k nejmladším, ani k nejkrásnějším.“

Silje Tengela bezmyšlenkovitě objímala a úplně zapomněla, že tam je.

„Takže teď se z naší neznámé stala žena z masa a kostí. Charlotte Meiden. Je to tak nějak smutné konečně vědět, komu náš chlapeček patří.“

Tengel si všiml, že řekla náš chlapeček. Hluboce ho to dojalo.

Něžně poznamenal: „Ona nemá žádná práva, Silje, a taky by ho asi ani nechtěla. Ale chápu tvé pocity.“

Charlotte Meiden – to jméno se jí stále honilo hlavou. Také, i když si to možná nezasloužila, cítila soucit s touto ženou, která odložila své dítě venku v zimě. Ale Silje měla pocit, že v jejím příběhu musí být víc než to.

„Prober se, Silje,“ pobídl ji jeho tichý hlas. „Touláš se nám v myšlenkách někde hodně daleko.“

Obrátila svou pozornost od Trondheimu zpátky k téhle chudé horské chalupě. Na dvorku ještě stoupal kouř z ohně

pod škopkem, který stál u stromu. Veliká sýkorka zvesela cvrlikala v očekávání jara. Tengel si ale ničeho z toho nevšímal.

Viděl jenom Silje. Cítil ji ve svém objetí – přesně tak, jak o tom vždycky snil...

„Silje,“ zašeptal, „každý den prožívám v mukách. A každá noc je ještě dvakrát horší.“

„Pro mě také,“ zamumlala a pohlédla mu do tváře, jako by si právě všimla, že tam je.

„A dnes, když jsem viděl to mladé štěně na břehu řeky... Myslel jsem, že vyletím z kůže.“

Na tváři se jí pomalu rozzářil úsměv. Začalo v ní kypět opojné vědomí, že je tak dlouho v Tengelově náruči, a rozpaloval se jí kašdický kousek jejího těla. Ruce se jí trásly, když se dotkla jeho osobité tváře tak něžně, jako motýlí křídla.

Tengel se rychle nadechl, skoro zavzlykal, a přitáhl Silje ještě blíže k sobě. Cítila jeho paže těsněji a ještě těsněji kolem sebe, až se o sebe třeli tvářemi. Když se rty dotkl hebké kůže na jejím krku, v očekávání zaklonila hlavu. Jeho horký dech ji vzrušoval, zatímco ústy něžně opisoval křivku jejího krku, a s malátným, radostným úsměvem na tváři přitiskla svoje tělo ještě těsněji k tomu jeho. Tengelovy rty se pomalu pohybovaly po její tváři a něžně ji políbil na tvář... na čelo... na oči... na druhou tvář... a pak... na ústa. Nejdřív byl jeho polibek něžný a citlivý, ale během pár

vteřin se změnil ve vášnivý a pohlcující. Divoce se jí rozbušilo srdce a její tělo reagovalo na uvolnění potlačovaných emocí. Líbal ji znovu a znovu, nemohl se nabažít její touhy, po které tak dychtil; točila se jí hlava; byla jako posedlá – a přesto tak plná lásky, že každý další polibek vítala s návalem rozkoše, svět se s ní točil a kolébal a ona se vznášela na lehkých mráčkách touhy.

Najednou si všimla, že mu do ramenou zatíná prsty jako drápy a že pomalu pohybuje tělem proti jeho, takže nemohl ani na chvíli zapochybovat co cítí.

Ztěžka oddechoval, zatímco uvolnil své sevření a pohlédl jí do tváře, kde uviděl šťastný smyslný úsměv, který si stále pohrával s jejími rty. Pohled měl nepřítomný, jako by si nebyl jistý, kde zrovna je.

„Co s námi bude, Silje?“ zašeptal. V jeho hlase zazněla lítost. „Neměl bych žít! Bylo by lepší, kdybych byl mrtvý!“

„Ne!“ zanaříkala. „Nemohla bych bez tebe existovat! Ale pro tebe nejsem nic. Pojd’!... Pojd’ se mnou. Zavřeme spodní část dveří a budeme stát každý z jedné strany... ty venku a já budu uvnitř. A pak si můžeme promluvit. Ale prosím, nesmíš odejít!“

Mluvila a drmolila dál a dál v naději, že ho tam udrží. Neochotně se podvolil jejímu poněkud bláznivému nápadu a cítil se trochu hloupě, když stál zvenku u dveří do stáje, ačkoli chápal, proč to navrhla.

Mluvila bez zastavení. „Potřebujeme jeden druhého v tolika různých směrech, Tengele. Každý den, každou minutu. Můžeme spolu mluvit a řešit společně naše problémy. Sdílet štěstí i starost...“

„Já vím,“ přerušil ji smutně. „Jsme stvořeni jeden pro druhého. Jsme jako strom rozetnutý napůl: pokud se půlky nesváží k sobě, aby se zahojily, strom zemře.“

Nedočkavě na něj hleděla. Čekala, že řekne ještě něco jiného.

Když to neudělal, rozhodla se, že přišel čas, aby to vyslovila za něj.

„Tak proč to nezkusíme? Copak musíme mít děti?“

Když na ni pohlédl, lesklé, jakoby vlčí zuby zazářily v jeho vřelém úsměvu: „Myslím, že jsme oba horkokrevní. Nemyslíš, že bychom se asi neudrželi?“

„Ano,“ připustila trochu zahanbeně. „Odpusť mi, že jsem taková nestyda!“

Položil ruku na její dlaně, které měla položené na vršku dveří. „Ty se mi nikdy nemusíš za nic omlouvat, Silje! Myslíš, že ti nerozumím? Ty dáváš průchod pocitům, které mám i já. Ale teď musím jít.“

Zoufale se snažila najít něco, o čem by ještě mohli mluvit.

„Často jsem přemýšlela...“

Zastavil se.

„Často jsem uvažovala o té noci, kdy jsme se poznali. Měl jsi s sebou mnoho mužů – vojáků, kteří tě poslouchali. Kdo to byl?“

„Příbuzní,“ usmál se. „Náčelník nás všechny poslal, abychom našli Hemminga, víš. Slyšeli jsme, že ho zajali, a jeho otec myslel, že s sebou potřebuji víc mužů, abychom ho osvobodili. Všichni se sem vrátili krátce nato. Teď sbohem, Silje, a dávej na sebe pozor!“

Odešel a už nebylo nic, čím by ho přiměla zůstat.

Od té doby je začal navštěvovat častěji. Přišel každý den, aby se ujistil, že je všechno v pořádku a že Silje neobtěžuje žádný mladík.

Silje byla upřímně ráda, že se zima chýlí ke konci. Ostatní jí říkali, že tahle byla mírná – ale s tím nemohla souhlasit. Ale aspoň byli ušetřeni pozornosti divokých zvířat. Nebylo neobvyklé, že během zimních měsíců ledovec překročila smečka vlků a způsobila v údolí spoustu potíží – ale to se letos nestalo.

Díky pomoci, které se jí dostalo od Eldrid a Tengela, zimu přečkala celkem bez úhony. Velmi ji vyčerpávalo zvládnout Sol, která uměla být neuvěřitelně nezbedná, a udržet Daga při životě. Stále nebyl dost silný pro tvrdý život v horách. Eldrid také měla obavy. Píce docházela a ona sama byla unavená za roky osamocené dřiny na velkém

statku. Silje jí začala každé odpoledne pomáhat ve stodole, aby jí trochu ulehčila. Obě ženy se velmi sblížily. Jednou, když Sol pobíhala sem a tam mezi telaty a koťaty a Dag spal, se Silje svěřila Eldrid se svými city k Tengelovi.

„Tengel je hlupák,“ prohlásila Eldrid. „Jen pomysli, jaký dobrý život by s tebou mohl mít! Ale také chápu, proč je takový. Viděla jsem z našeho zlého dědictví dost na to, abych *já sama* nechtěla přivést na svět dítě.“

„Jenže já jsem nikdy nedokázala skutečně uvěřit v tohle prokletí, Eldrid. Nevěřím, že lidé dokáží kouzlit, a nemyslím si, že existují čarodějnice. Odmítám v ně věřit.“

Eldrid se napřímila a s nepřítomným, zasněným výrazem ve tváři řekla: „V něčem máš pravdu. Čarodějnictví a kouzla nepředstavují největší nebezpečí sil, které v sobě máme. Je to vůle konat zlo. Víra, že dokážou zranit lidi a zvířata, se stala zkázou tolika příslušníků našeho rodu. A tomu se Tengel brání.“

„Podle mě se nemusí bát,“ přerušila ji rychle. „Jsem si jistá, že žádné takové síly nemá – kromě léčivých schopností ve svých rukou, protože ty jsem zažila na vlastní kůži. Co může být zlého na tom, že pomáhá druhým?“

Eldrid na ni pohlédla s tímtož divným výrazem. „Tengel? Měla bys být ráda, že je takový, jaký je! Viděla jsem ho dělat jisté věci... jako dítě a mladíka. Ale něco ho vyděsilo, nevím co, a pak se začal ovládat. Hanna se na

něho zlobila, říkala, že mohl mít velké nadání. Ne! Myslím, že Tengel ví, co dělá, když říká, že nebude žít s ženou.“

Silje se na ni stále dívala, ale Eldrid už nepokračovala a otočila se, aby začala dojit jednu z krav. Měla tak drsné a silné ruce, že zvíře začalo zlostně kopat.

Silje cítila, že nemá žádnou naději.

Začala obleva. Řeky a potoky opustily své břehy a udusaný sníh začal řídnout a pomalu odtával. Pole ledových ker, které zahradilo odtok z jezera, se prolomilo a řeka se hnala pod ledovec takovým proudem, že tunel naplnila skoro po okraj. Stěny chalupy voněly sluncem prohřátou pryskyřicí. Sol měla brzy snědou tvář, protože si pořád hrála venku, nejčastěji v potůčcích z roztátého sněhu na dvoře. Jaro přišlo dřív a nečekaně.

Nakonec příval vody odezněl a cesta ven byla opět otevřená.

Eldrid svítla naděje – možná přece jen suché krmivo vydrží až do doby, kdy budou moci vypustit dobytek na pastvu.

Jednoho dne měla Silje návštěvu – Hemminga.

Nijak zvlášť jeho příchod nevíkala, protože byla sama s Dagem a Sol běhala venku s Eldrid.

Hemming, ten záludný mladý ničema, se jí stále trochu líbil kvůli své hezké tváři a přirozenému šarmu, stejně jako

by se líbil téměř každé ženě. Přesto ho Silje nikdy nedokázala mít ráda – považovala ho za nezodpovědného, bezohledného mladíka, který využíval všechny kolem sebe.

Ale nemohla přestat obdivovat, jak vypadá – ten zářivý úsměv a oči, které dívky říkaly, že ona je ta, která pro něj znamená něco zvláštního.

Byl to nebezpečný návštěvník.

Kdyby znala skutečný důvod jeho návštěvy, měla by se Silje na pozoru ještě víc. Předchozího večera Hemming vysedával s dalšími mladíky z údolí, a protože vypili příliš piva a byli opilí, začali se bavit o Silje. Zdálo se, že mladý Bratteng nebyl první, kdo si na ni pomyslel, a ačkoli ostatní nebyli tak smělí, pár dalších ji tajně sledovalo. Došli k závěru, že ona je jediná dívka, se kterou se nikam nedostanou.

Hemming tohle konstatování okamžitě vzal jako výzvu.

„Jednou jsem ji mohl mít,“ blekotal povzbuzený pivem. „Ale urazil jsem ji. Vzal jsem jí nějaké cennosti – místo abych si vzal její panenství. Ale *já* ji budu mít, kdykoli se mi zachce.“

Nikdo mu nevěřil. A tak teď, aby dokázal své tvrzení, stál u ní, zatímco ostatní čekali v lese nad chalupou a vzrušeně sledovali, co se bude dít dole na dvorku.

Viděli, že pozvala Hemminga dovnitř. Dostat se tak daleko je dobrý začátek, napadlo je, a pak se připlížili blíž a schovali se za rohem kůlny. Zatímco se venku hihňali, jeden

z nich omylem šlápl do zbytků hromady sněhu. Díky hluku zvenčí Silje došlo, jaké jsou Hemmingovy skutečné úmysly, a okamžitě ho požádala, aby odešel. Kvůli jeho otci a jejich přátelství nechtěla vyvolat žádný konflikt.

Šibalsky se na ni ušklíbl, jako by se jí vysmíval. Nevěřil jí ani na vteřinu.

Když přešla ke dveřím, aby mu je otevřela, rázem vyskočil. Nedovolil by, aby ostatní hoši viděli, jak ho vyhodila. Pamatoval si, jak se bránila mladému Brattengovi, a tak ji popadl za ruce a pevně ji držel. Chtěl využít svůj šarm a svést ji pomalu, protože pokud šlo o ženy, pohrdal násilím – *nikdy* předtím se k němu nemusel uchýlit. Teď ale zazmatkoval při pomyslením, že ostatní venku poslouchají.

Silje byla silnější, než čekal, a byla rozrušená. Zakousla se mu do ruky, až vykřikl, ale on se nehodlal vzdát. Stlačil ji dolů na podlahu s vědomím, že mnoho dívek taková nadvláda vzrušila a ochotně se mu poddaly. Následovala téměř neslyšná a odhodlaná bitva, a protože si byl tak jistý, že vyhraje, začal se Hemming připravovat na závěrečný útok. V tu chvíli Silje na okamžik znehybněla, zhluboka se nadechla, a právě když chtěla vykřiknout, položil jí ruku na ústa, aby ji umlčel. To Silje předpokládala, a tak teď měla jednu paži volnou, aby ho vší silou udeřila do toho nejcitlivějšího místa na mužském těle. Hemming se z ní skulil s příšerným bolestným výkřikem – a v téže chvíli do dveří vstoupil Tengel.

Ostatní mladíci se rozprchli do všech stran jako vyplašení králíci, když jeho obrovská, děsivá postava vyrazila přes dvůr. Nejdřív se chtěl rozběhnout za nimi, ale pak uslyšel Hemmingův bolestný výkřik následovaný pláčem Daga, který se probudil.

Vrazil do dveří a v mžiku pochopil, co se děje. Natáhl ruku a vytáhl Hemminga za límec na nohy tak prudce, že ho při tom skoro uškrtil. Silje se celá roztřesená a se slzami na krajíčku postavila. Oprášila si ze sukně špínu z hliněné podlahy a uhladila si vlasy.

Tengelův hněv byl děsivý. Nikdy předtím v jeho tváři neviděla tak nenávistný výraz. Vyděšený Hemming vrískal strachy.

„Prosím, nezabíjej mě, Tengele!“ fňukal. „Neproklínej mě, prosím. Byla to jenom legrace... já jen...“

„Co bys radši,“ zvolal Tengel divoce, s tváří úplně bledou vzteky. „Mám tě zbít, nebo použít jiné síly?“

„Zbij mě, zbij mě! Proboha, zbij mě, jestli musíš – ale nikdy jsem nechtěl udělat něco, co by...“

„Tak si zapni kamaše a kalhoty,“ zasyčel Tengel.

Hemming rychle udělal, co mu nakázal, a pak když ho Tengel znovu chytil, začal zase ječet strachy.

„Ne, ne, nebij mě. Prosím, nedělej to. Ona za to nestojí. Je to jenom...“

Tengelova pěst těžce dopadla na místo určení. Ne jednou, ale znovu a znovu v slepém záchvatu zuřivosti,

dokud na paži neucítil Siljinu ruku a neuslyšel její hlas, který ho prosil, aby měl s Hemmingem slitování.

Hemming padl na podlahu jako fňukající, krví nasáklá troska. Tengel ho zvedl, dotáhl ho ke dveřím a vší silou ho vyhodil na dvůr.

„Odneste si ho!“ zařval na vyděšené kluky, schované mezi stromy na okraji lesa, a pak se vrátil do chalupy.

„Zranil tě, Silje?“ zeptal se a stále ještě ztěžka oddechoval. „Udělal... ti něco?“

Opírala se zády k němu o kredenc a celé tělo se jí třásl.

„Ne! Ne, neměl čas. Děkuji. Jsem tak ráda, že jsi přišel! Vždycky přijdeš zrovna ve chvíli, když tě nejvíc potřebuji.“

„Byl jsem takový nesvůj, tak jsem dnes vyrazil z domu dřív. Neplač, maličká, už je to pryč.“

„Já nepláču,“ zavzlykala a zhluboka se nadechla. „Ne opravdu. Jenom se mi nelíbilo, jak jsi... ho pořád mlátil. Víím, že si to zasloužil, ale nechci se koukat, jak někoho biješ.“

Tengel zavřel oči. „Na tenhle okamžik jsem dlouho čekal, Silje. Nejenom já, ale myslím, že všichni v údolí. Dříve či později někdo musel zastavit to jeho bezohledné, namyšlené chování. Je mi líto, že jsem to musel být já, ale přestal jsem se ovládat. Odpusť mi, Silje, nechtěl jsem, abys něco takového viděla.“

Udělal k ní krok.

„Já vím,“ zamumlala. „Dag mě potřebuje,“ dodala honem, protože cítila, že v tuhle chvíli se mu nesmí vrhnout do náruče.

Zvedla Daga a začala ho utěšovat. Tengel přešel k oknu a otevřel okenice. Viděl, jak mladíci táhnou pryč Hemmingovo bezvládné, roztřesené tělo.

„Měla bys dovnitř pouštět víc denního světla,“ řekl, když upevnil okenice zpátky na místo a rozhlédl se nerozhodně po místnosti. Vědomí, že ji rozzlobil tím, co udělal, mu ubralo na sebedůvěře. „Vidím, že jsi támhle pověsila své krásné vykládané okénko. Co kdybych se podíval...“

Stál a přejel konečky prstů přes Benediktovu skleněnou mozaiku, kterou umístila nad skříň.

„Ne, ne,“ pronesl téměř neslyšně a pomalu.

„Co tím myslíš?“ zeptala se Silje.

„Ne, tohle okénko sem nepatří.“

„Nerozumím.“

„Je předurčené pro jinou stěnu v mnohem větším domě, než je tento,“ odpověděl.

„Chceš říct, že si ho nenecháme?“

„Jistě, že si ho necháš, byl to tvůj dárek,“ vysvětlil, zmatený její otázkou. Sundal z něj ruku.

„Takže jsi právě viděl do budoucnosti?“ zeptala se tiše a trochu rozechvěle.

„Ano, viděl. Něco silného mi říkalo, že ho tu nemáš přidělovat.“

Nato oba na chvíli zmlkli. Pak najednou jako by znovu pookřál.

„Dovol mi, abych ti pomohl s domácími pracemi. Nanosím vodu a dříví.“

„To by bylo dobré. Musím se podívat na Daga a přebalit ho.“

Tengel vzal vědro a vyšel ven. Když se o chvíli později vrátila Eldrid se Sol, všechno bylo jako dřív.

Nikdy se jí ani slůvkem nezmínili o tomto nepříjemném střetu s Hemmingem.

KAPITOLA 13

Když Tengel s Eldrid odešli, Silje vytáhla sešit od Benedikta. Pohládila obálku, kam nakreslila údolí Prokletých. Nikomu neřekla, na co ho používá, dokonce ani Tengelovi.

Vedla si něco jako deníček – dělala si občasné záznamy, když myslela, že se stalo něco mimořádného nebo zajímavého. Teď začala psát svým úhledným písmem, ale s tolika pravopisnými chybami, že by učitel doma na panství plakal – kdyby už dávno nebyl mrtvý.

„Dnes jsem byla svědkem dalších Tengelových skrytých sil. Položil ruku na mou skleněnou mozaiku a nahlédl do budoucnosti...“

Ještě chvíli psala o dalších nedávných událostech, které podle ní stály za zmínku, pak sešit zavřela a vrátila ho do úkrytu. Potom si, unavená a stále ještě trochu rozrušená, zalezla do své prázdné postele.

Tengel se té noci nevrátil k sobě domů. Místo toho se bezcílně procházel po horských stezkách, neklidný, zmatený a s rozjitřenou duší.

Chodil dost dlouho, než vyšel měsíc, který zahalil údolí do bledého světla. Zastavil se a v úpěnlivé prosbě si zakryl tvář oběma rukama.

„Dobrý Bože,“ modlil se, „Milosrdný Otče, pohleď na mě, své ubohé dítě. Pomoz mi! Porad' mi! Dej mi znamení! Co mám dělat? Tolik ji miluji, že nesnesu, abych byl bez ní, a Ty víš, Pane, že ona i děti potřebují moji pomoc. Já jsem ten, kdo je přivedl do téhle divočiny, a beze mě je nikdo neochrání. Nemohl jsem ji nechat tam venku, ale cítím, vím, že tady není úplně šťastná. Dobrý Bože, tohle všechno je na mě příliš, ukaž mi, co mám dělat. Chci jen to, co je pro ni nejlepší.“

Obrovská obloha nad ním zůstala tichá a nehybná. Nepřišla žádná odpověď.

Otočil se a začal se plahočit zpátky po cestě. Nohy už měl těžké a unavené. V dálce rozpoznával střechy, osvětlené měsíčním světlem. Tengel se nedíval, kam jde, a neuvědomoval si, že kráčí po zamrzlé hladině řeky. Najednou se pod ním propadl led a on vykřikl hrůzou a překvapením. V mžiku byl skoro ochromený chladem proudící vody, která ho začala stahovat dolů, do svých hlubin.

Instinktivně rukama hledal něco, čeho by se zachytil, ale jedinou oporou mu byl rozpadající se okraj ledu. Chytil se vší silou.

„Tohle je tvoje znamení?“ vykřikl do noční oblohy. „Tohle mi chceš říct – že můj život je bezcenný a ona se bude mít lépe beze mě? Že se nikdy, *nikdy* nedostane slitování chudákovi, kterému v žilách proudí krev zlého Tengela?“

Svěsil hlavu a položil si ji na zmrzlou paži.

Druhý den Tengel za Silje nepřišel – ani ten další. Když už ho neviděla tři dny, nechala děti u Eldrid a vydala se do jeho domu daleko v údolí.

Ještě nikdy tam nebyla, viděla ho jenom z dálky, ale pomyslela si, jak zchátrale vypadá. Jak se k němu teď blížila, začala být znepokojená. Z komína nevycházel žádný kouř, a to ji vyděsilo.

Byla to velmi malá, rozpadající se chalupa. Jedna zeď se nebezpečně nakláněla, jako by se měla každou chvíli sesypat. Neodvážila se příliš silně klepat na dveře, protože byly zchátralé.

„Pojď dál,“ ozval se Tengelův hlas, ale zněl jinak než obvykle. Ale slyšet ho samo o sobě stačilo na to, aby se jí na chvíli zastavilo srdce. Uvědomila si, jakou starost měla těch posledních pár dní, kdy ho neviděla.

Vešla dovnitř a bála se, že se na ni bude zlobit za její dotěrnost. Možná jenom chtěl být sám a čekal, že má dost rozumu na to, aby to pochopila.

„Silje!“ Zachrptěl a pokusil se posadit v posteli. „Promiň, žes mě musela najít takhle – a všude je takový nepořádek!“

Bylo velmi dojemné, že si dělá starosti, co si ono pomyslí.

„Ach, Tengele, je mi jedno, jestli je uklizeno nebo ne. Víš dobře, že já jsem sotva ta nejpořádkumilovnější osoba na světě. Proboha, ty žiješ v lepší kůlně na dříví a navíc v takové, která každou chvíli spadne! Dokonce tě ani neschová před špatným počasím; vidím ven prasklinami ve zdi!“

„Snažil jsem se je ucpat mechem, ale bylo jich příliš mnoho.“ Mluvil chraplavým, skřehotavým hlasem.

Silje znepokojilo, jak zesláble vypadá. Tvář, kterou milovala, byla jako vyměněná kvůli tmavým kruhům pod očima a stínům v propadlých tvářích, které silně kontrastovaly s neduživou pobledlostí jeho kůže.

„Jsi nemocný,“ řekla a sedla si na okraj postele. Začala být ještě znepokojenější, když ucítila, jakou má horečku. „Proč jsi to nikomu neřekl?“

Odvrátil od ní tvář. „Nesed' příliš blízko, Silje. Vypadám hrozně. Chci vypadat co nejlépe, když jsem ti nablízku.“

„To jsou hloupé řeči. Jsi příliš ješitný,“ podotkla s úsměvem. „Jak dlouho jsi nemocný?“

„Ten den, co k tobě přišel Hemming, jsem byl rozzuřený a tak nejistý naší budoucností, že jsem se celý večer toulal v horách. Prolomil se pode mnou led na potoce a já skončil ve vodě.“ Přemohl ho záchvat dusivého kašle, právě když dokončil větu.

„Ale vždyť jsi mohl umřít!“ vykřikla na něj.

„Pravda! Ale nikdy v životě jsem se necítil tak opuštěný – měl jsem pocit, že se mě zřekl celý svět, dokonce i Bůh. Ty ses na mě taky zlobila – protože jsem se popral s Hemmingem.“ Zmlkl, protože se ho znovu zmocnil kašel. „Ale *musel* jsem tě ještě aspoň jednou vidět a to mi dodalo sílu vytáhnout se z vody. Další den jsem byl příliš slabý, abych vylezl z postele.“

„Díky Bohu, že ses dokázal dostat zpátky sem,“ zamumlala. „Jak se teď cítíš?“

„Už je mi myslím lépe. Ale pořád jsem velmi slabý.“

Strčila mu ruku pod košili a položila ji na chlupatá prsa. Nedokázala zabránit jistému vnitřnímu vzrušení, ale věděla, že se musí soustředit a nevšímat si touhy, kterou v ní probouzí jediný dotek. Skrz svou dlaň cítila jeho chrčivý dech.

„Vím, že se mi to vrazilo do prsou,“ zasípal. „Zkusil jsem si to vyléčit sám, ale...“

Zarazila ho. „Musíš být v teple. Tady je zima jak v psírně! A taky potřebuješ dobrou stravu. Budeš bydlet u nás a nechci slyšet ani slovo!“

„Rozhodně si můžeš být jistá, že v tomhle stavu nebudu představovat žádné nebezpečí pro tvou nevinnost,“ usmál se a znovu si lehl na záda.

„Tvůj kůň... dostal nažrat?“

„To byla jedna z dalších důležitých věcí, na kterou jsem myslel. Musel jsem se skoro *doplazit* do stáje, abych ho nakrmil.“

„Takže na něm budeš moct jet. Jen tak mimochodem, na koho z nás jsi pomyslel jako na prvního, na koně, nebo na mě?“

„Silje! Odpověď přece znáš moc dobře.“

Srdce se jí rozbušilo štěstím. Konečně souhlasil, že půjde a zůstane u ní! Ted' udělá všechno, co zmůže, aby už se nikdy neodstěhoval zpátky sem!

Někdy děsila sama sebe, když si uvědomila, jak začala být umíněná a odhodlaná. Byla vždycky taková? To nedokázala říct – možná přísná výchova potlačovala její vlastní vůli... Ted' měla dojem, že to byl ten případ.

Až dosud nechtěla přiznat, dokonce ani sama sobě, že o svém životě rozhodla už před nějakým časem. Ta stařena Hanna jí slíbila, že bude mít dítě. Silje si dá pozor, aby to bylo s Tengelem a s nikým jiným!

Vůbec se nebála zlého dědictví. Kdyby všichni byli jako Tengel, z čeho by měla mít strach?

Podařilo se jí dostat Tengela na koně. Seděl strnule vzpřímeně, ale hlava mu visela dopředu, jako by spal. Silje pyšně vedla zvíře a cítila takové štěstí, až měla pocit, jako by byla součástí nějakého vítězného průvodu.

Cestou zpátky šli kolem Eldridina dvorku a ona na ně z dálky zavolala. Eldrid a děti se k nim přidaly a všichni společně zamířili k jejich malé chalupě.

Tengel ležel na Siljině posteli a jako v transu sledoval, jak mu dychtivě připravují místo ke spaní v hlavním pokoji. Sol pomáhala, šťastná jako všichni ostatní, že u nich bude bydlet. Silje chtěla, aby dostal to nejlepší, co dokázala nabídnout, a vařila a uklízela s bezmezným nadšením, šťastnější než kdy předtím. Tengela tohle všechno velmi dojímalo. Nebyl zvyklý žít s jinými lidmi; ještě nikdy pro něj nikdo nic neudělal! Místo toho se mu vždycky lidé vyhýbali.

Díky Siljině láskyplné péci se jeho stav pomalu zlepšoval. Všichni byli přesvědčení, že je úžasné mít v domě muže, zvláště Sol, která k němu každé ráno radostně vyskočila na postel. Dokonce i Dag jako by věděl, že se stalo něco vzrušujícího, protože se na velkého muže spokojeně zubil a pyšně při tom ukazoval první dva zoubky. Pro Silje se život

stal dokonalým v každém ohledu. S radostí obsluhovala Tengela všemi možnými způsoby. Stále měla uklizeno a připravovala to nejlepší jídlo, jaké uměla – a Eldrid se tomu musela usmívat.

„Zasloužíš si, aby tě rozmazlovala, Tengele,“ řekla mu. „Tvůj život byl tvrdý a bez lásky. Mohl ses sem přestěhovat už dávno.“

Neodpověděl jí, ale uvědomoval si, jak radostný začal život být. Uvažoval, jestli někdo může být jiný než dobrý člověk, když je obklopen takovými srdečnými lidmi.

Doslechli se, že Hemming odjel z údolí, jakmile byla cesta volná. Všichni věděli, že Siljino odmítnutí a rány, které dostal od Tengela, pošramotily jeho hrdost a pověst natolik, že tuhle potupu neustál.

Silje podle zvrásněného čela poznala, že tyhle zprávy Tengela znepokojily. Vysvětlil jí, že měl vždycky obavy, když byl Hemming venku, protože bezohledný hlupák jako on se mohl snadno nechat zajmout – a pokaždé tam nebude Silje, aby ho dostala z nesnází.

A co víc, kdyby ho mučili nebo zastrašovali, Hemming by ochotně zradil svou vlastní rodinu, aby si zachránil kůži.

„Dnes už vstanu,“ oznámil Tengel.

„Zůstaň v posteli ještě jeden den, jen aby ses ujistil, že už ti je dobře,“ prosila Silje.

„Ale mně je dobře,“ trval na svém.

Pravda, vypadal mnohem lépe, ale ona byla neoblomná.
„Ještě jeden den, nic víc.“

S povzdechem se poddal jejímu přání. Aspoň na pár hodin. Když se později odpoledne vrátila potom, co byla pomoci Eldrid s jejími pracemi, našla ho oblečeného, ale stále ležel na posteli.

„Kde je Sol?“ zeptal se.

„Chtěla zůstat u Eldrid a hrát si s koťaty. Zajdu pro ni později. Tengele! Neměl bys...“

„Ne, neměl! Už mě sekýruješ dost dlouho. Je čas, abych ukázal, kdo je tady pánem! A zítra se přestěhuji zpátky k sobě!“

„Ne! Nenechám tě vrátit se zpátky do té studené... *kůlny*!“ vykřikla znepokojeně.

Přešla k posteli, položila mu ruce na ramena a tlačila ho zpátky, aby zůstal. Jeho silné prsty se jí omotaly kolem zápěstí.

„Víš, že tohle nesmí pokračovat,“ zamumlal. „Jaké si myslíš, že to pro mě bylo, tyhle poslední noci? Když jsem věděl, že ve vedlejším pokoji ležíš pod peřinou – představoval jsem si tvé tvary, tvoje teplo a tvoje ústa, která jsem ochutnal jen jedinkrát a nikdy na to nezapomněl.“

Jeho slova ji odzbrojila. Sedla si vedle něj.

„Já vím,“ zašeptala. „Měla jsem stejné myšlenky. Zírala jsem do tmy a myslela na to, jak vylezeš z postele – přejdeš

pokoj – stojíš ve dveřích s těmi širokými, mocnými rameny vyrýsovanými proti záři ohně – a jdeš ke mně. Ale tys to nikdy neudělal.“

„Udělal jsem to v myšlenkách.“

Oči mu zářily jako nikdy předtím svým zvláštním zelenožlutým jasem, jako by byly v ohni.

„Copak jsi tu nebyl šťastný?“ zeptala se zoufale.

„Nikdy jsem nebyl šťastnější. Dal bych cokoli, abych mohl zůstat.“

Pohládl ji po krku a po rameni. Trochu si rozšněrovala blůzu, aby se mohl dotknout její pokožky. Ruku měl horkou a prsty se mu chvěly.

„Ukaž se mi,“ poprosil ji. „Jen jednou.“

„Ne,“ odpověděla potichu, „ale můžeš se mě dotýkat.“

Rozvázala si blůzu ještě trochu víc, aby jí mohl hladit prsa. Jeho dech jí napověděl, že začíná být čím dál vzrušenější. Najednou odtáhl ruku.

Pohlédla do té ustrašené tváře, kterou tak milovala, a ucítila, jak se jí derou slzy do očí. Se srdceryvným vzlykem se mu vrhla do náručí.

„Už tě nesmím znovu ztratit, nesnesu to,“ štkala. „Prosím, nevracej se tam!“

Tengel ji objal. Dotýkat se jí tak důvěrně nebylo dobré ani pro jednoho z nich.

„Drahá, nejdražší Silje,“ zabručel a trochu zakašlal. „Tolik mě bolí, že i ty musíš trpět za hříchy mých předků.“

Pak ji chytil pod bradou, otočil její tvář k sobě a políbil ji. Zlehka a něžně, přesto s divokou, ovládanou vášní, ze které se jí rozpálily rty.

Pomalou oddělil ústa od jejích. „Bylo by nejlepší, kdybys teď vstala,“ navrhl jí.

„Tak mě pusť,“ požádala ho, ale jeho paže ji dál pevně svíraly.

„Dobrý Bože, tohle je šílenství, Silje!“ Ted’ už téměř nedýchal a byl zneklidněný. „Prosím, vstaň.“

„Nemůžu, protože mě stále držíš.“

Mlčky, ale s nespoutanou vášní v očích, ji stáhl k sobě na postel a začal pátrat po švech jejích šatů. Zatáhl za zástěru a odhodil ji na podlahu, pak udělal totéž s jejími kamašemi. Tengel byl v tu chvíli posedlý, přemožený tím nejprimitivnějším instinktem, který vždycky dokázal ovládnout – až do této chvíle. Ted’ už nebyl mužem schopným potlačit svou touhu – byl vydán na milost svým zvířeckým touhám.

Silje si klekla a roztrhla mu košili. Už se před ním nemusela přetvařovat a cudnost z ní díky jeho neskrývané smyslnosti spadla. Tengel se posadil výš na posteli a začal jí rozepínat pás na sukních. Ruce se mu ve spěchu třáslly a zuby měl odkryté v soustředěném úsměvu, když se na ni díval. Něžnými rytmickými pohyby bloumala rukama po jeho pevné hrudi, než je vtiskla pod jeho paže a přesunula je dozadu na záda. Netrpělivě se dotýkala těch pružných,

rozechvělých svalů od jeho ramenou po pás a všimla si, jak jeho tělo začalo být vzrušené – silně vzrušené – horké a vlhké. Cítila, jak jí z ramenou spadly šaty, a pak si sama sundala blůzu a spodní prádlo. Divoká a posedlá touhou zaslechla, jak zalapal po dechu, když mu ukázala své nahé tělo – tomuhle muži, který nikdy nebyl s ženou – a stáhl ji pod sebe na postel. V očekávání ležela pod ním a vzhlížela k němu. Jeho pohled byl rozostřený; hleděl skrz ni, jako by si už ani neuvědomoval, co dělá.

Přejela mu rukama přes ramena a poprvé ucítila, jak jsou znetvořená – ale dotýkala se jich s láskou, stejně jako milovala všechno na tomto muži. Ted' měla ruce níž a dotýkala se jeho úzkých boků a pak jeho stehy, která byla chlupatá a jakoby faunova. Trochu se nadlehčil, aby mohla pokrčit kolena, a v tu chvíli poprvé zahlédla jeho mužství. *Ta velikost! Jak se to do mě...* pomyslela si, právě když ucítila, že si do ní našel cestu. Každý kousek jejího těla po něm toužil – byla připravená. I když si uvědomovala, že bude těžké ho přijmout, nečekala ten příval bolesti, který v tom okamžiku zaplavil její smysly. Zakousla se mu do ramene, aby nevykřikla. Chtěla tomu uniknout, prala se s ním, ale bylo příliš pozdě. Jediné, co mohla udělat, bylo zapomenout na bolesti a nechat ho, aby jí dal všechno, ano všechno, co oba chtěli skoro od chvíle, kdy se poprvé setkali. Ruku měl položenou na její – jeho dotek byl něžný a milující. Nechtěl jí ublížit, ale protože cítila jeho utrpení,

otevřela oči a přinutila se usmát, aby věděl, že ona to chápe a chce, aby pokračoval.

K Siljině úlevě mu to netrvalo dlouho, ale to bylo přirozené. Sledovala jeho výraz, ve kterém se zračila nespoutaná extáze, a v tu stejnou chvíli bolest začala ustupovat a nahradil ji vřelý pocit vědomí, že mu poskytla takovou rozkoš.

Tengel, který ukojil svou touhu, se skulil vedle ní. V pokoji bylo slyšet jen jejich silné oddechování.

Prolomil ticho: „A ty si představuješ, že ty a já můžeme žít spolu, aniž bychom měli děti?“ zašeptal. V jeho hlase slyšela jak štěstí, tak smutek.

„Už ne,“ odpověděla a snažila se, aby její hlas zněl méně samolibě, než se cítila. Zůstala ležet nestydatě na zádech a nechala jeho semeno, aby si našlo cestičku hlouběji a hlouběji dovnitř.

„Víš, co bych chtěla, Tengele?“

„Ne.“

„Chci tě ještě jednou!“

Zasmál se něžným smíchem, ve kterém bylo znát jeho štěstí a lítost zároveň. „Jsi blázen, Silje, ale vím proč. Tohle ode mě bylo příliš... sobecké. Takhle jsem si to neplánoval.“ Ležel na zádech, oči měl zakryté předloktím. „Co jsme to udělali, Silje. Bože, co jsme to udělali?“

„To, co bylo nevyhnutelné,“ odpověděla pomalu.

„Ano, muselo se to dříve nebo později stát.“

„Lituješ toho?“

Zvedl se na loket a vyhrkl: „Jistěže toho lituji! Ale nikdy v životě jsem nebyl tak... plný štěstí. Co teď budeme dělat, Silje.“

Její výraz ztvrdl a zasmušile prohlásila: „No, myslím, že by ses mohl navždycky odstěhovat a doufat, že to nebude mít následky!“

„Ne!“ Byl zaskočený a cítil se provinile, když si uvědomil, jak moc ji jeho slova zranila. „Ne, tak jsem to nemyslel. Chtěl jsem říct, že jsme spálili všechny mosty, a ani na okamžik nemohu pomyslet na to, že bych tě opustil. To se nestane. Miluji tě a vím, že my dva musíme být spolu. Ne, nemyslel jsem na nás, ale na naše děti.“

„Sám jsi mi pověděl, že jenom málokdo je poznamenaný Tengelovým odkazem. A přestože ty jsi ho zdědil, jsi ten nejlepší člověk, jakého jsem kdy poznala. Takže to není vždy špatné, tahle moc. Mimoto, pokud to budu muset být pořád *já*, kdo prosí a dělá návrhy *tobě*, uhodím tě, Tengele. To mě úmyslně ponižuješ?“

Skryl svůj úsměv v jejích vlasech.

„Silje, dcero Arngrimova, uctivě tě žádám o tvou ruku. Budeš – troufáš si být – mou ženou?“

„Ano, proboha, ano! Taky už bylo načase, aby ses zeptal!“ smála se nahlas, když ji objal a skryl ve své velké medvědí náruči.

Hanno, pomyslela si, tak jsem udělala první krok!

Tu noc spolu leželi a šeptem si povídali, zatímco děti spaly. Už se znovu nemilovali, protože Silje to stále velmi bolelo a při nejmenším pohybu se prudce nadechla, aby bolest potlačila.

„Řekni mi, Silje, líbí se ti tady? Někdy mám pocit, že ne.“

Pečlivě si to promyslela, než odpověděla. „Jsem tady ráda, protože jsi tady ty – a jediné, co chci, je být s tebou. Tady jsem v bezpečí. Tam venku číhá jenom strach a nástrahy. Je to překrásné údolí a začala jsem tady zapouštět kořeny a Eldrid je dobrá přítelkyně, ačkoli s těmi ostatními si nemám co říct. Ale musím ti říct, že někdy se bojím a cítím se odříznutá od světa – toužím po volnosti otevřené krajiny. Mnohokrát jsem myslela na Benedikta, Gretu, Marii a toho čeledína – a taky si o ně dělala starost. A hodně jsem přemýšlela o Charlotte Meiden, ne protože bych se s ní chtěla setkat, ale protože by mě zajímalo, jaký ta ubohá žena asi musí mít život.“

„To je něco, co nemůžu pochopit, ale to je nepochybně proto, že ty jsi žena a lépe víš, jak ženy přemýšlejí.“

„Moje odpověď tě popudila?“

„Ne, byla taková, jakou jsem čekal.“

„A co ty, Tengele? Jsi tady šťastný?“

Povzdechl si. „Od té doby, co jsem vás sem přivezl, jsem usazenější a tohle je, samozřejmě, místo, kde jsem vyrostl. Ale teď, když už budeme jeden, ti můžu přiznat, že jsem

vždycky chtěl odejít, už od dětství. Nemám tu stání, víš. Chci někým *být*, ne celý život jenom hospodařit v horách. Ale je jen malá naděje pro někoho jako já, dokud mě úřady podezírají, že jsem čaroděj – a i kdyby nepodezíraly, tak jsem stejně zatracený kvůli svému vzhledu. Vloni pověsili jednoho muže jen proto, že měl koňskou nohu. Řekli, že je to ďáblové znamení.“

„Proboha, neříkej mi prosím takové věci. Víš, jak mě bolí, když pomyslím na tyhle ubožáky. Srdce mi pro ně krvácí!“

„Promiň. Budu si to pamatovat. Ale musíš pochopit, že tu nechci zůstat i z jiných důvodů. Něco uvnitř mě věří, že jsem předurčený pro jinou budoucnost, než jakou může nabídnout tohle údolí. Skutečně bych mohl něco dokázat; stát se významným člověkem.“

Silje se k němu přitulila blíž a vychutnávala si jeho teplo. „Je to něco, co... víš? Jako jsi to udělal s mou skleněnou mozaikou?“

„Ano a je zvláštní, že ty...“

„Pokračuj. Proč ses zarazil?“

„Ne,“ řekl. „Nechci ti dělat starosti.“

Otočila se, opřela se o lokty a hleděla na něj ve tmě. „Pokračuj, Tengele!“ prosila ho.

„Dobrá,“ podvolil se s úsměvem. „Tvůj osud bude také neobvyklý, i když mu zatím blíže nerozumím.“

„Nebudu žít tady?“

„Tím jsem si jistý, ale v tuhle chvíli mám pocit, že bude nebezpečné opustit údolí.“

„Tolik toho víš.“

„Ve skutečnosti ne – ne jako Hanna. Ona dokáže předpovědět většinu událostí. Já mám jen čas od času neurčité pocity, předtuchy. Naučil jsem se je poslouchat a nechat se jimi vést, ale jinak nejsem tak výjimečný.“

Silje tomu tak docela nevěřila. „Eldrid říká, že jsi jako dítě dělal věci, na které nechce ani pomyslet.“

„Eldrid by o takových věcech před tebou neměla mluvit! Ano, vzpomínám si, že někdy, když jsem měl na lidi zlost, silně jsem se soustředil, abych jim ublížil... Silje, co se děje? Proč vzlykáš?“

„Ach, Tengele, nechtěla jsem ti to říkat! Něco se tenkrát stalo na Benediktově statku.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se vystrašeným šepotem.

Neochotně mu vyprávěla všechno o Solině zlosti na Abelonina syna toho dne, kdy jim vyhrožoval, že je vyhodí. Jak Sol vzdorovitě stála ve dveřích a pak utekla, jakmile se řízla, a o jeho nařčení, že je to Solina vina. Popsala pohled v Soliných očích, když ji konečně našla.

Silje cítila, že je Tengel čím dál napjatější. Jeho hlas ochladí. „Proč jsi mi o tom neřekla dřív?“

„Nechtěla jsem tě bezdůvodně znepokojovat, protože jsem si tím sama nebyla jistá. Co si o tom myslíš?“

„Myslím?“ jeho hlas zněl unaveně. „Jako dítě jsem udělal něco naprosto stejného. Myslel jsem, že je to napínavé a zábavné...“

„Ale pak jsi změnil názor a přestal takové věci dělat, že?“

„Ano. Můžeme se jen modlit, aby Sol udělala totéž!“

Silje si lehla a hleděla na střešní trámy. Sol byla úplně jiná než Tengel. Neměla nic z jeho ohleduplné, přemýšlivé povahy. Často dokázala být nevraživá... nenávistná... zlá!

Ale je to jenom velmi malé dítě, pomyslela si Silje.

„Teď jsme na to dva, Tengele,“ prohlásila sebejistým hlasem. „Spolu to zvládneme.“

„Díky Bohu, že tě mám, Silje,“ zašeptal.

KAPITOLA 14

S příchodem léta mohla Silje vidět údolí Prokletých v plné nádheře. Poprvé si uvědomila, jak je tu všechno krásné, a naučila se milovat hory, západy slunce, březové lesy a jezero – každá maličkost jí přinášela radost.

Její štěstí bylo bezmezné. Náčelník je oddal při prostém obřadu a zjevně byl překvapený – ne-li dokonce šokovaný – její volbou manžela. Předpokládal, že protože Hemming opustil údolí, si ze zoufalství vzala Tengela. Vůdce Prokletých se nikdy nedozvěděl důvod Hemmingova odchodu – nikdo se neodvážil mu to říct. Tím, byť nepřímo, lidé z údolí prokázali svou oddanost Tengelovi. To mu dodávalo jistou útěchu.

Takže teď byla Tengelovou manželkou. Všichni byli zdraví a jejich společná budoucnost vypadala nadějně. Silje zjistila, že domácí práce jsou mnohem snesitelnější od té doby, co se přistěhoval, a ona mu s radostí pomohla, když oral a osíval pole na jaře a sekal trávu na domácích polích a vzdálených pastvách.

Rozhodli se, že nebudou chovat žádná zvířata, protože stodoly nutně potřebovaly opravit a Silje měla dost práce s

děťmi. Bylo lepší, když místo toho pomohli Eldrid. Dovolili Sol, aby si nechala jedno z Eldridiných koťat, a Tengel byl poněkud znepokojený, když si vybrala to nejčernější a žádné jiné nechtěla! Tohle kotě a Tengelův kůň byla jejich jediná zvířata.

Zdálo se, že i Tengela jejich společný život velmi těší. Navzdory tomu ho Silje musela budit z nočních můr – jeho, který kdysi tvrdil, že v noci nesní! Jak bylo zvykem u manželských párů, spali nazí pod přikrývkami, a když se celý zpocený probudil uprostřed noci, hned tápavě hledal její tvář, aby se ujistil, že tam je.

„Silje, Silje,“ sténal s očima vykulenýma a plnýma strachu. „Nikdy mě neopouštěj! Nikdy mě neopouštěj!“

Slíbila mu, že nikdy neodejde, a pak ho vzala do náruče, aby ho utěšila a zahнала noční můru. Někdy, když byl opravdu sklíčený a celý se třásl, otevřela se mu a nechala ho, aby do ní vstoupil – dokonce i když se s ní miloval už dříve ten večer – protože se zdálo, že ho to uklidňuje. Bylo jí trochu líto, když se to stalo, protože jako většina žen věděla, že spřízněnost duší mezi dvěma lidmi je stejně důležitá jako kterékoli tělesné pouto. Přesto ji vždycky dokázal přivést do závratných výšin uspokojení, a když viděl, jakou jí způsobuje rozkoš, všichni jeho démoni a temné sny se vytratily a on jí tvrdě usnul v náručí. Pro Silje

to někdy bylo dost nepohodlné a bylo nesnadné ho přimět, aby se posunul a nechal jí aspoň malý kousek postele.

Tohle je skoro jako v mých snech, pomyslela si s trochou ironie. Využívám svou ženskou smyslnost k tomu, abych obrátila zlé myšlenky muže k něčemu jinému. Ale proč to musí být vždycky spojené s milováním? Co je to ve mně za temnou posedlost, která mě k tomu vždycky přivede? Neměla bych být víc než jen předmětem touhy mužů? Je to můj vlastní nedostatek sebedůvěry, že nechci sáhnout po jiných prostředcích? Ať je to cokoli, je to nechutné!

Ted' se častěji stýkali s ostatními Prokletými. Od svatby hodně opadl jejich strach z Tengela a muži s ním hovořili a probírali různé záležitosti, nebo prohodili i něco zábavného. Ale vždycky byl v jejich tváři znát aspoň nepatrný náznak obavy – myšlenka, že stále musejí být ve střehu a připraveni utéct.

Eldrid začala nový život. Jeden muž, který už nějaký čas pokukoval po Eldrid – a jejím velikém statku – a kterého povzbudila odvaha Silje, jež si vzala potomka přízraku Prokletých, nakonec sebral odvahu, aby Eldrid požádal o ruku. Byli spolu oddáni na svatojánský svátek kolem letního slunovratu. Byl jedním z těch, kdo uprchli před vojáky místodržitele, a před několika lety našel útočiště v údolí. Silje byla ráda už kvůli Eldrid. Ted' už nebude muset tak tvrdě pracovat a bude mít v posledních letech života

společníka. Už byla ve věku, kdy nemohla mít děti, takže nemuseli žít ve strachu, že přivedou na svět ještě jednoho potomka zlého Tengela.

Silje byla stále v jednom kole, proto neměla čas na své tkaní, a ačkoli jí chybělo, dělala místo toho spoustu jiných nových a vzrušujících věcí. Tengel vzal ji i děti a ukázal jim všechna svoje nejtajnější místa, a protože byli pořád venku, udržovali si zlatavé opálení, které získali s prvními teplými paprsky jarního slunce. Všichni se těšili dokonalému zdraví. Tengel nesl Daga v torně a Sol mu šla po boku s kotětem v košíku. Silje a Tengel si všimli, že její kruté sklony už se neprojevují tak často, možná důsledkem toho, že žije mezi milujícími lidmi, kteří pro ni chtějí jen to nejlepší. Ale někdy je dokázala pěkně vyděsit!

Jednou přišli k vodopádu a její oči jako by se zastřely.

„Paní mrtvá,“ řekla.

Tengel se vylekal. „Jak to může vědět? Nějaká žena se právě někde tady vrhla do vodopádu... Ale – to už musí být tak dvacet let.“

Byly tu i jiné, nevysvětlitelné příhody.

Jednou, když se procházeli v podhůří, k nim přiběhla a křičela: „Domů!“ Oči měla vytřeštěné hrůzou. „Nebezpečí – muž pod stromem! Domů!“

Vždycky se řídili jejím přáním, když se něco takového stalo, ale nikdy pro ně nenašli uspokojivé vysvětlení.

Jak se přiblížil podzim, Silje začala být velmi nesvá. Přestala mít chuť k jídlu, zhubla, velmi jí zbledla kůže a pokryly ji hnědé skvrnky. Tengel přemýšlel o tom, že se vyjede z údolí podívat, jak se má Benedikt a jeho blízcí, ale rozhodl se zůstat. Místo toho poslal vozku a ten se vrátil za pár dní se zprávami, že i když jim na statku nic neschází, Abelone tam stále žije a dělá jim ze života peklo. Potěšilo je, když slyšeli všechno o Tengelově a Siljině malé rodině, a poslali nazpět veliký balík s jídlem a šaty pro malé.

Silje byla jejich velkorysostí velmi dojatá. „Kéž bychom pro ně mohli něco udělat,“ povzdechla si. „Například je zbavit těch nevítaných hostů!“

„Ano, s tím souhlasím,“ odpověděl Tengel. „Ale moje místo je teď u tebe. Teď pro ně nemůžu nic udělat.“

Silje stála ve dveřích a vyhlédla do dvora, kde už byla první jinovatka. Zavřela dveře, aby jim neutíkalo teplo.

„Bojím se, Tengele. Co se to se mnou děje?“

Zamyšleně na ni pohlédl, protože se nechtěl vysmívat její nevědomosti. „Už je to dlouho, co jsi mě odmítla... z ženských důvodů, že?“

Chvíli o tom uvažovala. „Ano, ano, to už je nějakou dobu. Měla jsem tolik práce, že jsem na to vůbec nepomyslela. Ach, Tengele!“ Ohromeně se posadila. „Jistě! Přirozeně! Když se nic nestalo hned tenkrát na jaře, myslela jsem, že se to nikdy nestane. Pustila jsem to z hlavy, víš?“

Tengel vypadal rozhodně. „Už o tom nějakou dobu uvažuji, ale neměl jsem odvahu s tebou promluvit. Kdy si myslíš, že...?“

Silje začala počítat, ale nebylo to snadné, protože svému tělu nevěnovala pozornost. Už dávno nečekala, že by se něco mohlo přihodit, takže vůbec nezvažovala možnost, že by mohla být těhotná.

„V dubnu,“ prohlásila váhavě.

Pak na ni dlouho, neskutečně dlouho zasmušile hleděl.

„Mohl bych to... zastavit. Umím namíchat takový lektvar...“

Vyskočila na nohy, rozzlobená a zaskočená zároveň. „To bys neudělal!“

„Ale co když je to nestvůra?“

Vyhrkly jí slzy a začala popotahovat.

„Nestvůra!“ vzlykala. „Jsi snad ty nestvůra? Nebo Sol? Eldrid? Nebo tvá sestra Sunniva? *Viděla* jsem v tomhle údolí jiné z tvého rodu, ano, viděla, a myslíš, že se jich bojím? Jestli mi vezmeš moje dítě, už mě nikdy neuvidíš.“

Samozřejmě přeháněla, ale chtěla se ujistit, že nebude mít pochyb o tom, jaký názor má na tuhle věc ona.

Tengel zavřel oči a povzdechl si. „Jak si přeješ, bude po tvém,“ rezignoval, ale nezdálo se, že je zrovna nadšený.

Ne, Tengel byl očividně nešťastný kvůli dítěti, které čekali. V noci nespál a znepokojeně se převaloval, hlasitě útrpně vzdychal a Silje se cítila tak provinile, že začala

pochybovat, jestli udělala dobře. Přesto, když o všem důkladněji přemýšlela, *věděla*, že ano. Byla si jistá, že to dítě chce.

Během tohoto období byl Tengel velmi uzavřený a tichý, a navíc Silje na tom zdaleka nebyla zdravotně dobře. Věděl, že velmi trpí, ačkoli si nikdy nestěžovala. Měla ráda, když jí položil hřejivé ruce na kříž – dokázaly utišit ty neustálé, trýznivé bolesti.

Tohle je cena, kterou musím zaplatit za to, že nemám postavu jak hruška, pomyslela si a usmála se při vzpomínce, jak ji pobouřilo, když ji tak Benedikt vymaloval na stěnu kostela. Předpokládala, že ženy s širokými boky snášejí mnohem lépe, když v sobě nosí dítě.

Nastala tuhá zima. Nasněžilo brzy a po celé vánoční období bylo nesmírně chladno. Všichni zůstávali zavření doma, když se sníh vršil a vršil, až sahal po střechy. Jediné průchozí cesty sněhem byly tunely k hospodářským stavením a stodolám. Zima ten rok v údolí způsobila spoustu trápení.

Jednoho starce našli zmrzlého přímo před jeho domem, ale nemohli ho pochovat. Uložili jeho tělo až do jara na podestýlce v kůlně.

Jednomu mladíkovi, který byl venku na lovu, omrzly obě nohy a museli poslat pro Tengela. Byl velmi rozčilený,

když se vrátil z mladíkova domu, ale nikdy Silje neřekl, co se tam stalo.

Nebylo jisté, že jim zásoby jídla vydrží až do jara, takže Tengel a Silje je využívali tak šetrně, jak to jen šlo. To nebylo dobré, protože Silje teď potřebovala jíst co nejvíc výživného jídla. Dag začal lézt a když se přidržoval zdí a nábytku, dokázal se dostat všude. I když nebyl tak živý jako Sol, byl přeborníkem na stahování věcí na podlahu, kdekoli a kdykoli se mu dostaly pod ruku. Navzdory zavinování mu nožičky nenarosily úplně rovně a Silje si za to dávala vinu, protože mu je uvolňovala až příliš často. Tengel, který věděl víc než většina lidí, ale tvrdil, že se to muselo stát už při porodu nebo nedostatkem nějaké nezbytné, životně důležité látky.

Silje nedokázala skrýt skutečnost, že už ji zase začalo údolí vadit. Nebylo to kvůli jejich starostem – ona a její milovaný Tengel se o ně vždycky podělili. Ta rozladěnost pramenila z pocitu naprosté bezmoci vůči silám přírody. Izolace a zima spolu s tím nedefinovatelným něčím tady v údolí, co ji vždycky znepokojovalo, a přece nedokázala přesně říct, co to je. Jednou o svých pocitech pověděla Tengelovi a vysvětlila mu, že jí připadá, jako by z ní někdo vysával vůli k životu. „*Já vím,*“ řekl, „*to je něco, co po sobě zanechal starý zlý Tengel jako dárek na rozloučenou,*“ ale doopravdy mu nevěřila.

V období před Vánoci zašla do Hanniny a Grimarovy chalupy s pár kousky jídla, o které se mohli podělit – jen tak tak. Krátce předtím, než začalo sněžit, prostě zaklepala na dveře, položila košík na schod a odešla, ale ne dokud se neohlédla a neviděla, jak ho Grimar bere dovnitř.

Jednoho dne rozzářeného životadárným svitem jarního slunce, ke konci března, jí začaly porodní bolesti. Eldrid vzala děti k sobě a u Silje zůstaly dvě ženy ze sousedství. Brzy všem začalo být jasné, že to nebude snadný porod. Tengel dělal, co mohl, aby Silje utěšil, a dal jí horký, hořký nápoj, který pomáhal tišit bolest. V obrovském utajení přečetl některá ze svých zaklínadel, ale čas se vlekl a po dvou dnech úporných bolestí všichni začínali mít obavy. Silje poznala, co si myslí – bylo to vepsané v jeho tváři. Nikdy nedokázal zapomenout, že to byla jeho znetvořená ramínka, která stála jeho matku život...

Silje ležela vyčerpaná na posteli, na spáncích se jí leskl pot, unavené oči měla temné a opuchlé. Už neměla sílu sedět ve speciálním porodním křesle.

Pohlédla na všechny, kdo stáli u její postele. „Mohu dostat trochu vody, prosím,“ zeptala se. Měla tak suché rty. Milující ruce jí zvedly hlavu a přidržely jí naběračku u rtů. Usrkla trochu vody a pak poklesla zpátky na polštář.

„Přiveďte Hannu!“ zašeptala.

„Přišla jsi o rozum?“ zvolal Tengel.

Obě ženy se pokřižovaly.

„Je tu snad někdo jiný, kdo teď může pomoci mému dítěti?“ zeptala se. „Ono umírá, Tengele!“

A ty *také*, byl ten nevyslovený pocit v místnosti.

„Ještě chvíli počkáme,“ zamumlal. „Možná to bude dobré.“

Ale nic se nezměnilo, akorát Silje ještě víc zeslábla. Jak přišel večer, rozsvítili vzácně používané olejové lampy a rozložili je kolem její postele. Vypadalo to, jako by už byla mrtvá, a Tengel se při tom pohledu zachvěl. Cítil se bezmocný; udělal všechno, co dokázal, a nic nepomohlo.

Najednou se otevřely dveře a všichni se vylekali. A tam stála ta nejškaredější napodobenina člověka, jakou kdy Silje viděla. Ženy vykřikly a utekly do dětského pokoje, zavřely se a pevně za sebou zatarasily dveře.

„Silje si mě vyžádala,“ zaskřehotala Hanna.

Tengel od ní také o krok ustoupil.

„Jdi ven, hlupáčku, tady nejsi nic platný! A ať sem nelezou ani ty neschopné ženské!“

Tengel přešel ke dveřím.

Silje ležela, vyděšená pohledem na tu strašnou postavu, která se k ní šourala na silně nateklých nohou. Nikdy by si něco takového nedokázala představit a při tom pohledu pochopila, proč Tengel tak rozhodně odmítal mít děti.

„Tak vás zase zdravím, Matko Hanno,“ přivítala ji.

Tengel se otočil, když došel ke dveřím. „*Zase?*“ Tají mu snad Silje něco? Ale nestačil o tom dál uvažovat, protože ho

Hanna netrpělivě vyhnala ven. Plný smutku a úzkosti vyšel z pokoje, protože se neodvažoval nutit Hannu, aby odešla. Té by si nikdo netroufl odporovat!

Kdyby Hanna žila ve světě za tímto údolím, už dávno by ji upálili na hranici, pomyslela si Silje a snažila se přestat trást. Tady stála opravdová čarodějnice, ježibaba nejhoršího zrna. Její vypouklé oči jako by plály pod rozcuchanými chomáči tmavě šedých vlasů a se rty téměř bezzubé vpadlé dutiny, která představovala její ústa, si pohrával ďábelský úšklebek. Po sobě měla ověšené hadry, shnilé a rozkládající se. Silje se nemohla zbavit ohavného pocitu, že tohle jsou šaty, které Hanna měla na sobě, když kdysi dávno zemřela a byla pohřbena. Měla odporně žlutou kůži, posetou šedými a černými skvrnami – snad nikdy se neumyla. Její oči se leskly stejnou barvou jako Tengelovy, ale byly uslzené a lemované kůží, která byla mnohem starší. Přesto zářily, jako by Silje probodávaly. Hanna natáhla krk mezi shrbenými rameny, která jí dodávala vzhled špatně naladěného dravce.

Silje cítila, jak ji zaplavila vlna nevolnosti. Jak má skrýt svůj odpor vůči téhle ženě?

Pak tím svým podivně pronikavým hlasem Hanna řekla: „Nech Hannu, ať se podívá. Prozkoumáme, jestli nemůžeme tuhle mladou dámu dostat na svět.“

„Děvče?“ zeptala se užasle Silje. „Vy víte...?“

„Jistěže vím! Ne, neboj se. Udělala jsi mi laskavost, teď udělám jednu já tobě. Kromě toho, my obě chceme, aby se tohle mládě narodilo živé, ne?“

Silje přikývla, ale v tu chvíli se její tělo zachvělo novým návalem bolesti.

Hanna zakroutila ošklivou hlavou. „To není dobré. Nejdřív ti musíme dát něco, co tě povzbudí, protože tohle tě bude stát všechny síly, děvče! Oh! Ten Tengel! Svou matku stál život, jak víš. Je ke svým ženským krutý, chlap jeden!“

Zašmátrala v kapsách svých šatů. Silje vydechla ve snaze uniknout dusivému zápachu, který obestíral tuhle čarodějnici, a snažila se nedívat na těch pár křivých zubů a začernalé póry a vrásky.

„Tady... Máš vodu?“

Silje ukázala na džber. Hanna naplnila dřevěný hrnek a podala Silje nějaký bílý prášek.

„To je na tvoje srdce.“

Roztřesenýma rukama Silje zvedla naběračku k ústům a povedlo se jí polknout prášek. Vzhledla k Hanně očima raněného zvířete.

„Pomozte mi,“ zašeptala.

Stará babizna přikývla. „Nikdo nevolá Hannu zbytečně. Bude to dobré.“

Silje o tom začínala pochybovat, ale byla vděčná za povzbuzení.

Chvilku počkaly a pak Hanna vytáhla další prášek, tentokrát šedo-zelený a se zápachem, který Silje štípal v nose. Instinktivně na obranu vtiskla hlavu do polštáře.

„Vypij to, změkčí ti to ztvrdlé kosti.“

Silje se neopovážila odmítnout, i když jí v skrytu duše něco říkalo, že by se měla zeptat, co v tom prášku je. Tohle nebudou obyčejné bylinky!

„Tak!“ prohlásila Hanna. „Teď počkáme. Měla bys být v tom křesle, ale pochybuji, že jsi dost silná.“

V místnosti se rozhostilo ticho.

„Ááá! Ne, ne!“

Silje se zmocnila křeč, způsobená úděsnými bolestmi žaludku. Měla pocit, jako by snědla rozdrcené sklo nebo vypila kyselinu. Hanna něco neslyšně mumlala, zatímco nad Siljiným ubohým tělem kroužila rukama.

Pak následovalo bodnutí bolesti tak ostré, že Silje vykřikla a vzápětí všechno kolem ní zčernalo.

Zemřu, pomyslela si. Milosrdný Bože, já umírám. Tohle dítě se narodí – mrtvé nebo živé – ale já zemřu. Tahle odporná žena, tenhle plod satana, chce jenom to dítě. Ona mě obětovala!

Pak na sobě ucítila dotek Hanniných děsivých rukou a slyšela mumlání hrozných zaklínadel.

„*Belial, Atbys, Kybele, Reba, Apollyon, Lupos Astaroth*, nema...“

Siljině vyčerpané mysli to znělo, jako by svolávala zlé duchy. Ne, pomyslela si, ne duchy, teď ne. Jsem v údolí Prokletých a viděla jsem démony, jak se vznášejí nad horami. Všechno je to moje vina, je to moje chyba a budu za ni potrestaná. Milovala jsem se s démonem... Tohle všechno se jí honilo hlavou.

A pak – nic.

Pomalů, velmi pomalů vylézala z hluboké, černé studně. Slyšela zvuky, nejprve matně, pak zřetelněji. Byly to hlasy.

„Je tak drobounká a slabá.“ To promluvila jedna ze sousedek.

„Plácni jí do zad, ty hloupá ženská, a strč jí do pusy prst.“ To byl Hannin pronikavý hlas.

Silje uvažovala, o čem to mluví. Najednou na čele ucítila teplou ruku a slyšela Tengelův tichý hlas, nezřetelný, ale zněl blízko ní.

„Silje, Silje. Vrať se mi!“

Snažila se mu říci, že je naživu, ale jako by nic v jejím těle nefungovalo. Slyšela slabý pláč dítěte. Byl to Dag? Ne, jeho křik je mnohem hlasitější. Takhle plakal ten *myling* v lese. Novorozeně!

Novorozeně? Malá... holčička... její a Tengelova?

„Tak maličká,“ obávala se jedna z žen. „Tohle malé stvořeníčko nikdy nepřežije.“

Nakonec Silje sebrala sílu, aby otevřela oči, ale všechno jako by bylo zahalené v mlze.

„Tengele,“ zašeptala.

„Díky Bohu,“ slyšela ho, jak si oddechl. Rukou jí láskyplně odhrnul vlasy ze spánku.

Část jejího já chtěla vidět dítě a část nemohla. Neměla by, ne dokud nebude silnější.

„Hanna mi něco dala,“ zasípala. „Brzy to zabralo.“

„No „brzy“ sotva. Bojovala jsi o život ještě dlouho potom.“

Chvíli se zamyslela. „Bolí to. Roztrhlo mě to?“

„Myslím, že možná ano.“

Hanna, která se krčila u ohně jako zvíře chystající se zaútočit, se k nim otočila.

„Tvoje žena není dobrá rodička, Tengele.“

„Chceš říct, že tohle bude naše jediné?“ zeptal se.

„Mělo by být,“ odpověděla babizna s nevraživým, znalým úšklebkem, „ale ty se od ní nedokážeš držet dál!“

Tengel a Silje si vyměnili pohledy a snažili se zadusit smích. Měl v očích slzy, což bylo něco, co nikdy předtím neviděla.

„Tyhle uhlíky mi říkají zvláštní a podivuhodné věci,“ ozvala se najednou Hanna. „Z vašeho rodu budou...“ Odmlčela se.

Tengel se okamžitě zeptal: „To zlo, které v sobě nosíme. Bude pokračovat?“

„Bude. Bude. Ale mnohem podivnější jsou věci tohoto světa. Jednou ses mě zeptala, zda vidím tvou budoucnost, Silje. Teď ji vidím. Vy jste Prokletí. Vy a nikdo jiný.“

„Ale to není možné,“ namítl Tengel. „Všichni, kdo žijí v tomhle údolí, jsou Prokletí.“

Hanna se usmála jako někdo, kdo ví svoje.

„Bude to, jak říkám. Z dětí, které přivedeš na tento svět, Silje, budeš mít velkou, velkou radost – a *jeden* velký smutek. A pak... Ne, na tom nezáleží. Ale tomuhle nerozumím. Vidím dvojitou řadu stromů...“

„Lipovou alej?“ zvolala Silje. „To není možné.“

Hanna si jich nevšímal a obrátila svou pozornost zpět k uhlíkům v krbu. Tengel vstal, aby si od jedné z žen vzal zavínuté dítě.

„Chceš ji vidět?“ zeptal se s nelíčenou otcovskou pýchou.

Silje zavřela oči. „Je...?“

Než stačila otázku dokončit, Hanna, aniž by zvedla oči od ohně, odpověděla: „O tuhle se nemusíš bát. Nemá žádnou moc.“

Silje si tiše oddechla. Když otevřela oči, vylekalo ji, jak maličké a zmodralé zimou to malé ubožátko je.

„Je... krásná,“ podotkla nepřesvědčivě. „Ale bude mít *zrzavé* vlasy?“

„Ne víc než ty, řekl bych,“ uklidňoval ji Tengel.

Už si ji zamiloval, pomyslela si překvapeně. On, který nikdy nechtěl dítě, zatímco já, která jsem za něj tak dlouho bojovala, v sobě nemám sílu, abych cítila *cokoli*.

Pak se žena druhého statkáře, která se držela od Hanny co nejdál, zeptala: „Jaké jí dáte jméno?“

Silje si všimla, že se svrašťelá ruka, která svírala klacek a obracela žhavé uhlíky, zastavila.

Tengel promluvil: „Je to takové malé ubožátko. Myslel jsem na den, kdy jsi v lese našla Daga. Pamatuješ, jak jsi říkala, že bys mu dala jméno Liv, kdyby byl děvče?“

„Pamatuji,“ přikývla Silje.

Hannina shrbená ramena trochu poklesla.

„Pak bych si přál, aby se jmenovala Liv,“ navrhl Tengel.

„Liv je hezké jméno, ale chci, aby měla i druhé, jako ostatní děti.“

Děsivá postava u krbu zatajila dech.

„Chci, aby se jmenovala Liv Hanna,“ oznámila Silje jasným, silným hlasem.

Tengel vypadal nejistě a trochu vylekaně, ale pak nahlas slavnostně pronesl: „Jmenuje se Liv Hanna.“

Ohyzdná babice začala vzrušeně prohrabovat uhlíky. Z jejích rtů vycházelo zvláštní, sténavé brumlání. Silje nevěděla, co to je – kouzla, popěvky nebo nějaká rituální píseň? Ať to bylo cokoli, nemohla popřít, že v tom zvuku byla všechna pýcha a radost, kterou teď tahle smutná, stará zapuzená žena cítila.

Zpívala jejich dítěti a v těch zvláštních, pohanských
verších nebylo ani za mák zla.

Sága prokletých – Morová rána Margit Sandemová

Původní norské vydání vyšlo v roce 1982 pod titulem Sagaen om Isfolket
U nakladatelství Bladkompaniet, Oslo, Norsko.

Poprvé vydalo v roce 2007 jako kapesní vydání nakladatelství Blanvalet
z vydavatelské skupiny Random House GmbH Mnichov.

Copyright © by Margit Sandemo, 1982

Copyright © německé vydání 2007 – vydavatelská skupina

Random House GmbH Mnichov

Published by agreement with Schibsted Forlag AS.

Coverart © hilden_design, Munich

Z anglického originálu *Icepeople 1* přeložila Mgr. Olga Zumrová.

Napsala Margit Sandemová

Redakční úprava Mgr. Marie Hošková

Jazyková korektura Mgr. Petra Blochová

Odpovědná redaktorka Ilona Sedláčková

Technická redaktorka Dana Sýkorová

Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Radiová 1122/1, Praha 10,
jako svou 1619. publikaci, 1. vydání, 2008

Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s. r. o.

Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Fragment, s. r. o.

Translation © Mgr. Olga Zumrová, 2008

Text © Margit Sandemová, 2008

Beletrie pro dospělé / Romány, povídky, novely / Fantasy / Edice Sága Prokletých

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného
souhlasu majitelů práv.

e-mail: fragment@fragment.cz

<http://www.fragment.cz>

ISBN 978-80-253-0746-5 (1. vydání, 2008)